SERIE DE AUTOR

NEIL GAIMAN

OCEANUL DE LA CAPĂTUL ALEII

PALADIN

NEIL GAIMAN

Oceanul de la capătul aleii

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

Pentru Amanda,
care a dorit să ştie

„Amintirile mele din copilărie sunt foarte limpezi… Ştiam lucruri cumplite. Dar ştiam şi că nu trebuie să-i las pe adulţi să ştie că ştiu. S-ar fi îngrozit.”

Maurice Sendak, dialog cu Art Spiegelman,
The New Yorker, 27 septembrie 1993

Era un iaz cu raţe, nimic mai mult – afară, în spatele fermei. Nu era foarte mare.

Lettie Hempstock spunea că era oceanul, dar eu ştiam că era o prostie; că veniseră de dincolo de ocean, din bătrânul ţinut.

Mama ei spunea că Lettie nu-şi aminteşte cum trebuie, că se întâmplase cu multă vreme în urmă şi că, oricum, bătrânul ţinut se scufundase.

Bătrâna doamnă Hempstock, bunica lui Lettie, spunea că amândouă se înşală, că acel loc care se scufundase nu era *cu adevărat* bătrânul ţinut. Spunea că-şi aminteşte ţinutul cu adevărat bătrân.

Spunea că ţinutul cu adevărat bătrân explodase.

PROLOG

Purtam un costum negru şi o cămaşă albă, o cravată neagră şi pantofi negri, bine lustruiţi şi lucioşi: haine care, în mod normal, m-ar fi făcut să mă simt nelalocul meu, de parcă aş fi purtat o uniformă furată sau de parcă aş fi pretins că sunt adult. De data aceasta, îmi dădeau o senzaţie de confort, într-un fel. Purtam hainele potrivite pentru o zi grea.

Mi-am făcut datoria dimineaţa, am spus cuvintele care trebuiau spuse, crezând în ceea ce spuneam, iar apoi, când totul s-a terminat, m-am urcat în maşină şi am condus la întâmplare, fără o direcţie anume. Aveam cam o oră de irosit până la întâlnirea cu alţi oameni pe care nu-i mai văzusem de ani buni, până la alte strângeri de mână şi o supradoză de ceai din cel mai bun serviciu de porţelan. Am condus pe drumurile şerpuitoare din Sussex, drumuri de ţară pe care mi le aminteam doar pe jumătate, până când m-am trezit că mă îndrept spre centrul oraşului, aşa că am luat-o, la nimereală, pe alt drum, la stânga şi apoi la dreapta. Abia atunci mi-am dat seama încotro merg, încotro mă îndreptasem de la bun început, şi am clătinat din cap, uimit de propria mea prostie.

Mă îndreptasem spre o casă care nu mai exista de câteva decenii.

M-am gândit să mă întorc, în timp ce înaintam pe strada largă, care fusese cândva un drum pietruit mărginind un câmp de orz; să mă întorc şi să las trecutul în pace. Dar eram curios.

Vechea casă, în care locuisem timp de şapte ani – de când aveam cinci şi până când am împlinit doisprezece ani – fusese dărâmată şi o pierdusem pentru totdeauna. Casa cea nouă, pe care părinţii mei o construiseră în capătul grădinii, între tufele de azalee şi rondul de iarbă pe care îl numeam inelul zânelor, fusese vândută cu treizeci de ani în urmă.

Am încetinit când am văzut casa cea nouă. Pentru mine,

avea să rămână casa cea nouă. Am oprit pe aleea de acces, uitându-mă la felul în care dezvoltaseră construcţia pe baza arhitecturii din anii ’70. Uitasem culoarea cărămizilor: era ciocolatie. Transformaseră balconul mamei într-o grădină închisă cu două etaje. Am privit casa, amintindu-mi mai puţin decât mă aşteptam despre anii adolescenţei; fără zile bune, fără zile proaste. Locuisem acolo o vreme. Nu părea să facă parte din cine eram acum.

Am ieşit de pe aleea de acces în marşarier.

Ştiam că era timpul să mă îndrept spre casa animată şi plină de veselie a surorii mele – care fusese ordonată şi aranjată pentru a fi la înălţimea ocaziei. Aş fi vorbit cu oameni de a căror existenţă uitasem cu ani în urmă, iar ei m-ar fi întrebat despre mariajul meu (eşuat de un deceniu, o relaţie care se deteriorase lent, până la destrămare, aşa cum pare să se întâmple de obicei) şi dacă aveam o prietenă (nici vorbă; nici măcar nu eram sigur că eram capabil) şi despre copiii mei (adulţi acum, fiecare cu viaţa lui, le-ar fi plăcut să fie şi ei aici). M-ar fi întrebat despre munca mea (e totul în regulă, mulţumesc, aş fi răspuns, pentru că niciodată nu ştiam cum să vorbesc despre ceea ce fac. Dacă aş fi putut vorbi despre asta, n-ar fi trebuit s-o fac. Sunt artist, uneori creez piese de artă adevărată, iar asta umple golurile din viaţa mea. Pe unele; nu pe toate). Am fi vorbit despre cei plecaţi dintre noi. Am fi pomenit morţii.

Aleea îngustă a copilăriei mele era acum un drum negru, asfaltat, care servea ca zonă de delimitare a două proprietăţi private întinse. Am înaintat pe alee, depărtându-mă de orăşel. Nu era drumul pe care ar fi trebuit s-o apuc, iar asta m-a făcut să mă simt bine.

Drumul negru şi lunecos a devenit îngust şi şerpuitor, transformându-se în aleea pe care mi-a aminteam – de pământ terasat şi pietre.

În scurt timp conduceam, lent şi cu hopuri, pe o alee strâmtă, mărginită de ambele părţi de muri şi de trandafiri sălbatici, acolo unde nu crescuse alunişul sau gardul viu sălbatic. Aleea era întocmai cum mi-o aminteam, spre

deosebire de toate celelalte lucruri.

Am trecut de ferma Caraway. Mi-am amintit cum o sărutasem pe Callie Anders, pe când aveam şaisprezece ani. Era roşie în obraji şi avea părul blond. Locuise acolo împreună cu familia, înainte să se mute în Shetlands. Nu aveam s-o mai văd sau s-o mai sărut vreodată. Apoi, nimic altceva decât câmpuri, de ambele părţi ale drumului, întinzându-se pe o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate: o încâlceală de fâneţe. Încet-încet, aleea se pierdea. Mă apropiam de capăt.

Mi-am amintit-o înainte să dau colţul şi s-o văd, în toată splendoarea cărămizilor roşii: ferma Hempstock.

M-a luat prin surprindere, deşi acolo se terminase aleea, dintotdeauna. N-aş fi putut înainta. Am parcat maşina pe o latură a curţii fermei. Nu aveam niciun plan. Mă întrebam dacă, după toţi aceşti ani, mai locuia cineva acolo; sau, mai exact, dacă familia Hempstock mai locuia acolo. Părea improbabil, însă, din câte îmi aminteam, fuseseră nişte oameni neobişnuiţi.

Mirosul de bălegar de vacă mă izbi imediat ce am coborât din maşină. Am traversat în pas vioi curtea, îndreptându-mă spre intrare. Pentru că n-am reuşit să găsesc soneria, am ciocănit. Uşa nu fusese zăvorâtă bine, aşa că s-a deschis uşor sub cadenţa degetelor mele.

Fusesem aici, nu-i aşa – cu mult timp în urmă? Eram sigur că fusesem. Amintirile din copilărie sunt uneori camuflate şi ascunse de lucrurile care se întâmplă mai târziu, ca nişte jucării uitate la fundul unui dulap supraaglomerat al unui om mare, care nu se pierd niciodată. Am rămas pe hol şi am strigat:

— Hei! E cineva acasă?

N-am primit niciun răspuns. Am simţit miros de pâine coaptă, de mobilă cernită şi de lemn vechi. Ochii mei se adaptau cu greutate la întuneric: i-am îngustat şi mă pregăteam să mă întorc pe călcâie şi să plec, când o femeie în vârstă a ieşit din holul slab luminat, ţinând în mână o cârpă albă de şters praful. Părul său cărunt era lung.

— Doamna Hempstock? am întrebat.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi m-a privit.

— Da. *Chiar* te cunosc, tinere, a spus ea.

Nu sunt tânăr – nu mai sunt.

— Te cunosc, însă lucrurile se cam încurcă la vârsta mea. Cine eşti, mai precis?

— Cred că aveam cam şapte, poate opt ani, când am fost aici ultima dată.

— Erai prietenul lui Lettie? m-a întrebat zâmbind. Din celălalt capăt al aleii?

— Mi-aţi dat lapte. Era cald, proaspăt muls.

Apoi mi-am dat seama câţi ani trecuseră şi am spus:

— Nu, n-aţi făcut asta. Trebuie să fi fost mama dumneavoastră. Îmi pare rău.

Pe măsură ce înaintăm în vârstă, ne transformăm în părinţii noştri. Dacă trăim suficient, vom vedea cum chipurile se repetă, în timp. Mi-o aminteam pe doamna Hempstock, mama lui Lettie, ca pe o femeie solidă. Femeia aceasta era slabă ca un băţ şi părea fragilă. Arăta la fel ca mama ei, femeia pe care o cunoscusem drept bătrâna doamnă Hempstock.

Uneori, când mă uit în oglindă, văd chipul tatălui meu, nu pe al meu, şi-mi amintesc felul în care-şi zâmbea sieşi, privindu-se în oglindă, înainte să plece. *Arătaţi bine,* îi spunea reflexiei sale, aprobator. *Arătaţi bine.*

— Ai venit s-o vezi pe Lettie? a întrebat doamna Hempstock.

— E aici?

Ideea m-a surprins. Doar *plecase* undeva, nu? În America?

Bătrâna a clătinat din cap.

— Mă pregăteam să pun ceainicul pe foc. Ai vrea nişte ceai?

Am ezitat. Apoi am răspuns că, dacă nu se supără, m-aş bucura să-mi arate mai întâi unde se află iazul cu raţe.

— Iazul cu raţe?

Ştiam că Lettie avusese un nume bizar pentru el. Îmi aminteam asta.

— Îl numea „mare”, ceva de genul ăsta.

Bătrâna a aşezat cârpa pe dulap.

— Nu poţi bea apă din mare, nu? E prea sărată. Ar fi de parcă ai bea sânge. Îţi aduci aminte drumul? Poţi ajunge acolo înconjurând casa. Urmează cărarea.

Dacă aş fi fost întrebat cu o oră înainte, aş fi spus că nu, nu îmi aminteam drumul. Nu cred că mi-aş fi amintit nici măcar numele lui Lettie Hempstock. Dar, stând pe holul acela, totul căpăta contur. Amintirile aşteptau după colţurile lucrurilor, ispitindu-mă. Dacă mi s-ar fi spus că aveam din nou şapte ani, pentru o clipă aproape c-aş fi crezut.

— Mulţumesc.

Am ieşit în curte. Am trecut de coteţ, de vechiul hambar şi pe lângă marginea câmpului, amintindu-mi unde mă aflam şi ce urma, şi bucurându-mă în sinea mea. Pajiştea era străjuită de aluni. Am cules un pumn de alune verzi şi le-am pus în buzunar.

Urmează iazul, m-am gândit. *Trebuie doar să înconjur magazia asta şi-o să-l văd.*

L-am văzut şi m-am simţit ciudat de mândru de mine, de parcă actul aducerii-aminte suflase departe cele câteva pânze de păianjen ale zilei.

Iazul era mai mic decât mi-l aminteam. Pe malul celălalt se afla o magazie mică, din lemn, iar pe cărare, o bancă foarte veche, grea, făcută din lemn şi metal. Şipcile care se cojeau fuseseră vopsite în verde cu câţiva ani în urmă. M-am aşezat pe bancă şi am privit apa în care se reflecta cerul, la mizeria de lintiţă care se adunase pe margini, la cele şase frunze de nufăr. Din când în când, aruncam o alună în mijlocul iazului, iazul căruia Lettie Hempstock îi spunea…

Nu-i spunea mare, nu-i aşa?

Lettie ar fi fost mai în vârstă decât mine acum. Era cu doar câţiva ani mai mare decât mine atunci, deşi vorbea atât de ciudat. Avea unsprezece ani. Eu… câţi ani aveam eu? Era după petrecerea nereuşită de ziua mea. Ştiam asta. Deci aveam şapte ani.

M-am întrebat dacă ni se întâmplase vreodată să cădem în apă. O împinsesem în iaz pe fetiţa ciudată care locuia în ferma de la capătul aleii? Mi-o aminteam în apă. Poate mă împinsese şi ea.

Unde plecase? În America? Nu, în *Australia.* Asta era. Un loc foarte îndepărtat.

Şi nu era mare. Era ocean.

Oceanul lui Lettie Hempstock.

Mi-am amintit asta şi, odată cu asta, mi-am amintit totul.

Capitolul I

Când am împlinit şapte ani, nu a venit nimeni la petrecere.

Masa era încărcată cu jeleuri şi tarte cu fructe. Fiecare invitat urma să poarte o pălărie de petrecere. În mijlocul mesei trona un tort, cu şapte lumânări. Pe el era desenată cu glazură o carte. Mama, care organizase petrecerea, îmi spusese că doamna de la cofetărie nu mai primise niciodată o comandă asemănătoare. De obicei, băieţii voiau mingi de fotbal sau nave spaţiale. Pentru mine desenaseră prima lor carte.

Când a fost clar că nu avea să vină nimeni, mama a aprins cele şapte lumânări de pe tort, iar eu am suflat şi le-am stins. Am mâncat o felie. La fel au făcut sora mea şi una dintre prietenele ei (amândouă participau la petrecere în calitate de observatori, iar nu ca invitaţi), iar apoi au luat-o la fugă, chicotind, spre grădină.

Mama pregătise jocuri tematice, dar cum nimeni nu era prezent – nici măcar sora mea – nu ne-am jucat. Am despachetat chiar eu hârtia de ziar din jurul pachetului *dă-l mai departe* şi am descoperit o figurină Batman de plastic. Eram trist fiindcă nu venise nimeni la petrecerea mea, dar bucuros fiindcă aveam o figurină Batman şi fiindcă un alt cadou aştepta să fie citit: un set cu cărţile Narnia, pe care l-am luat sus. M-am întins pe pat şi m-am cufundat în lectură.

Îmi plăcea. Cărţile erau mai sigure decât oamenii, oricum.

Părinţii mei îmi dăruiseră şi un LP *Best of Gilbert and Sullivan*[1] ca să-l adaug la cele două pe care le aveam deja. Îi adoram pe Gilbert şi pe Sullivan de la trei ani, când sora mezină a tatei, mătuşa mea, mă dusese să văd *Iolanthe,* o piesă plină de lorzi şi zâne. Zânele erau mai uşor de înţeles

---

[1] W.S. Gilbert, dramaturg şi compozitor de librete, şi A. Sullivan, compozitor, au format un parteneriat artistic în Anglia victoriană, creând paisprezece opere comice între 1871 şi 1896.

decât lorzii. La scurt timp după aceea, a murit de pneumonie, în spital.

În seara aceea, tata s-a întors de la serviciu cu o cutie de carton. În cutie se afla o pisicuţă neagră şi moale, de sex nedefinit. Am numit-o imediat Pufica şi am iubit-o sincer şi din toată inima.

Pufica dormea noaptea cu mine în pat. Uneori vorbeam cu ea, când surioara mea nu era prin preajmă, şi aproape mă aşteptam să-mi răspundă omeneşte. N-a făcut-o niciodată. Nu mă supăram. Pisicuţa era afectuoasă şi foarte curioasă, o bună prietenă pentru cineva care-şi petrecuse ziua de naştere la o masă cu biscuiţi cu glazură, blamanjea şi tort, alături de cincisprezece scaune pliante goale.

Nu-mi amintesc să-i fi întrebat vreodată pe ceilalţi copii de la şcoală de ce nu veniseră la petrecerea mea. Nu era nevoie să-i întreb. În fond, nu erau prietenii mei. Erau doar colegii mei de şcoală.

Mă împrieteneam foarte greu cu cineva.

Aveam cărţi, şi aveam şi pisicuţa. Urma să fim precum Dick Whittington şi pisica lui[2], ştiam eu, sau, dacă Pufica s-ar fi dovedit deosebit de inteligentă, precum fiul morarului şi motanul încălţat. Pisicuţa dormea pe perna mea şi chiar aştepta să mă întorc de la şcoală, stând pe aleea din faţa casei, lângă gard. Asta până când, o lună mai târziu, a fost călcată de taxiul care l-a adus pe minerul de opale să locuiască la mine acasă.

Nu eram acolo când s-a întâmplat.

În ziua aceea, când am ajuns acasă de la şcoală, pisicuţa mea nu mă aştepta. În bucătărie era un bărbat înalt şi zvelt, cu pielea bronzată. Purta o cămaşă în carouri. Bea cafea la masa din bucătărie – îi simţeam mirosul. Pe atunci, cafeaua era doar instant, un praf amar, maroniu închis, păstrat într-un borcan.

— Mă tem că s-a întâmplat un accident, mi-a spus vesel.

---

[2] În original *Dick Whittington and His Cat,* poveste populară britanică cu un băiat sărac care ajunge să fie bogat şi respectat datorită abilităţilor pisicii sale de prindere a şoarecilor.

Dar nu-ţi face griji.

Vorbea clincănind, cu accent neobişnuit: era prima data când auzeam pe cineva vorbind cu accent sud-african.

Şi el avea o cutie de carton în faţa lui.

— Pisicuţa neagră era a ta? a întrebat.

— O cheamă Pufica, am răspuns.

— Da. Aşa cum am zis. Un accident. Nicio grijă. Am scăpat de cadavru. Nu trebuie să-ţi faci probleme. M-am ocupat eu de toate. Deschide cutia.

— Poftim?

Arătă spre cutie.

— Deschide-o, spuse.

Minerul de opale era un bărbat înalt. Purta blugi şi cămăşi în carouri de fiecare dată când îl vedeam – mai puţin ultima dată. În jurul gâtului îi atârna un lanţ gros de aur galben deschis. Ultima dată când l-am văzut, dispăruse şi lanţul.

Nu voiam să-i deschid cutia. Voiam să plec şi să fiu singur. Voiam să plâng pentru pisicuţa mea, dar nu puteam face asta dacă toată lumea era acolo şi mă privea. Voiam să jelesc. Voiam să-mi îngrop prietena în fundul grădinii, dincolo de inelul de iarbă al zânelor, în grota înconjurată de tufe de rododendron, dincolo de movila de iarbă tăiată, unde nu mergea nimeni niciodată – cu excepţia mea.

Cutia s-a mişcat.

— Am cumpărat-o pentru tine, a spus bărbatul. Nu rămân niciodată dator.

M-am întins, am ridicat capacul cutiei, întrebându-mă dacă nu cumva era o glumă şi dacă pisicuţa mea era de fapt acolo. În loc de asta, o mutră roşcovană s-a holbat crunt la mine.

Minerul de opale a scos pisica din cutie.

Era un motan imens, roşcovan, dungat. Îi lipsea o jumătate de ureche. Se uita la mine furios. Nu-i plăcuse să stea într-o cutie. Nu era obişnuit să stea într-o cutie. M-am întins să-l mângâi pe cap, simţind că trădez amintirea pisicuţei mele, dar s-a retras, aşa că nu l-am putut atinge, şi m-a scuipat. Apoi s-a îndreptat ţanţoş spre un colţ

îndepărtat al camerei, unde s-a aşezat, privindu-ne şi urându-ne.

— Poftim. Pisică pentru pisică, a spus minerul de opale şi mi-a ciufulit părul cu palma lui tăbăcită.

Apoi a ieşit pe hol, lăsându-mă în bucătărie cu motanul care nu era pisicuţa mea.

Bărbatul şi-a vârât capul pe uşă.

— Îl cheamă Monstru, a precizat el.

Parcă era o glumă proastă.

Am împins puţin uşa bucătăriei, pentru ca motanul să poată ieşi. Apoi am urcat în dormitor, m-am întins pe pat şi am plâns pentru Pufica. Când părinţii mei au ajuns acasă în acea seară, nici măcar n-au pomenit ceva de pisicuţa mea.

Monstru a locuit cu noi vreo săptămână. Îi puneam mâncare pentru pisici în crăticioară dimineaţa şi din nou seara, la fel cum procedasem cu pisicuţa mea. Stătea pe lângă uşa din spate până când eu sau altcineva îi dădeam drumul afară. Îl vedeam în grădină, strecurându-se dintr-un tufiş în altul, sau prin copaci, sau printre arbuşti. Îi puteam reconstitui mişcările după cadavrele de piţigoi albaştri şi sturzi pe care le găseam în grădină, dar îl vedeam doar rareori.

Îmi era dor de Pufica. Ştiam că nu poţi să înlocuieşti pur şi simplu o fiinţă, dar nu îndrăzneam să mă plâng părinţilor. Ar fi fost miraţi de supărarea mea. În fond, deşi pisicuţa mea fusese ucisă, mi se oferise un înlocuitor. Dauna fusese reparată.

Mi-am amintit totul şi, chiar în timp ce-mi aminteam, am ştiut că nu vor dura: toate amintirile revenite pe când şedeam pe banca verde, lângă iazul despre care Lettie Hempstock mă convinsese cândva că ar fi un ocean.

Capitolul II

Nu am fost un copil fericit. Din când în când, eram mulţumit. Eram în lumea cărţilor mai mult decât oriunde altundeva.

Casa noastră era mare, cu multe încăperi, un lucru bun când o cumpăraseră, când tata avea bani. Un lucru rău mai târziu.

Într-o după-amiază, părinţii mei m-au chemat în dormitor, foarte oficial. Am crezut c-oi fi făcut vreo prostie şi că-mi vor ţine un discurs, dar nu era asta. Mi-au spus doar că nu mai erau prosperi, că va trebui să facem cu toţii sacrificii şi că partea mea de sacrificiu era să renunţ la dormitorul meu, cămăruţa din capătul scărilor. M-am întristat. În dormitorul meu instalaseră o chiuvetă mică, galbenă, perfectă pentru mine. Era deasupra bucătăriei chiar cum urcai pe scări din camera cu televizorul, aşa că noaptea auzeam, prin uşa întredeschisă, murmurul reconfortant al discuţiilor purtate de adulţi şi nu mă simţeam singur. În plus, nimeni nu se supăra dacă ţineam uşa întredeschisă, lăsând să intre suficientă lumină cât să nu-mi fie teamă de întuneric şi, la fel de important, cât să citesc pe ascuns, după ora de culcare, în penumbra din hol – dacă era necesar. Întotdeauna era necesar.

N-am fost tocmai distrus când am fost exilat în dormitorul uriaş al surioarei mele. Acolo erau deja trei paturi şi mi l-am ales pe cel de la fereastră. Îmi plăcea să mă caţăr pe fereastra aceea şi să ajung în balconul lung, din cărămidă; îmi plăcea că puteam să dorm cu geamul deschis şi să simt vântul şi picăturile de ploaie pe faţă. Dar mă certam cu sora mea, ne certam din orice. Iar ea dormea cu uşa dinspre hol închisă. Certurile imediate cu privire la uşa dormitorului, care trebuia să rămână închisă sau deschisă, au fost rezolvate scurt de mama, care a agăţat o diagramă pe spatele uşii. Aceasta afişa alternanţa nopţilor mele şi ale surorii mele. Noapte de noapte eram mulţumit sau îngrozit, în funcţie de cum era lăsată uşa.

Vechiul meu dormitor din capătul scării a fost închiriat şi pe-acolo s-au perindat o mulţime de oameni. Îi priveam pe toţi cu neîncredere: dormeau în camera mea şi se foloseau de chiuveta mea galbenă, care avea mărimea potrivită pentru mine. Printre ei a fost o doamnă grasă, din Austria, care ne-a spus că-şi poate părăsi capul şi poate merge pe tavan. Un neozeelandez care studia arhitectura. Un cuplu de americani pe care mama i-a alungat, scandalizată, când a descoperit că nu era căsătoriţi. Şi apoi, minerul de opale.

Era sud-african, deşi îşi câştigase avutul săpând după opale în Australia. Ne-a dat câte un opal mie şi surorii mele, o piatră neagră, dură, cu o flăcăruie care strălucea în verde, albastru şi roşu înăuntru. Sora mea îl plăcea şi preţuia piatra de opal. Eu nu l-am putut ierta pentru moartea pisicuţei.

Era prima zi din vacanţa de primăvară: trei săptămâni fără şcoală. M-am trezit devreme, entuziasmat la gândul zilelor nesfârşite pe care puteam să le petrec după plac. Urma să citesc şi să explorez.

Mi-am pus pantalonii scurţi, tricoul şi sandalele. Am coborât în bucătărie. Tata gătea; mama dormea până mai târziu. Îşi pusese halatul lui peste pijamale. Întotdeauna pregătea micul dejun sâmbăta.

— Tată, unde mi-e revista de benzi desenate? am întrebat.

Îmi cumpăra mereu un exemplar din *SMASH!* când venea acasă de la lucru vinerea, iar eu îl citeam sâmbătă dimineaţa.

— Pe bancheta din spate. Vrei pâine prăjită?

— Da, am răspuns. Dar să nu fie arsă.

Tatei nu-i plăceau prăjitoarele de pâine. O pregătea în cuptor, sub grătar, şi, de obicei, o ardea.

Am ieşit pe alee şi m-am uitat în jur. M-am întors în casă, am împins uşa de la bucătărie şi am intrat. Îmi plăcea uşa de la bucătărie. Se deschidea în ambele părţi, aşa încât servitorii care lucraseră acolo cu şaizeci de ani în urmă să poată intra şi ieşi cu braţele încărcate de farfurii

pline sau goale.

— Tată, unde-i maşina?

— Pe alee.

— Nu, nu-i acolo.

— Ce?

A sunat telefonul, iar tata a ieşit pe hol, să răspundă. L-am auzit vorbind cu cineva. Pâinea a început să fumege sub grătar.

M-am urcat pe un scaun şi am închis ochiul de la cuptor.

— Era de la poliţie, a spus tata. Cineva a anunţat că ne-a văzut maşina abandonată la capătul aleii. Le-am spus că nici măcar n-am declarat furtul încă. Aşa deci, putem să pornim şi să ne întâlnim acolo. *Pâine prăjită!*

A scos tigaia de sub grătar. Pâinea fumega şi se înnegrise pe o parte.

— Revista mea e acolo? Sau au furat-o?

— Nu ştiu. Poliţia n-a spus nimic despre ea.

Tatăl meu a întins unt de arahide pe partea arsă a pâinii, şi-a pus o haină peste pijama, în loc de halat, s-a încălţat şi am pornit împreună pe alee.

Merseserăm vreo cinci minute pe aleea îngustă, mărginită de holde pe ambele părţi, când o maşină a poliţiei ne-a ajuns din urmă. A încetinit, iar şoferul l-a strigat pe tata pe nume.

Mi-am ascuns bucata de pâine prăjită la spate, în timp ce tata vorbea cu poliţistul. Aş fi vrut ca părinţii mei să cumpere pâine albă feliată, normală, potrivită pentru prăjitor – la fel ca toţi ceilalţi părinţi. Tatăl meu găsise o brutărie în zonă unde făceau pâini compacte, din făină intermediară, şi insista să cumpere de acolo. Spunea că pâinile au gust mai bun, iar mie mi se părea o aberaţie. Pâinea cea mai bună era albă, feliată, şi nu avea aproape niciun gust: asta era şi ideea.

Şoferul maşinii de poliţie a coborât, a deschis portiera din spate şi mi-a spus să intru. Tata se aşeză lângă el, în faţă.

Maşina a înaintat lent pe alee. Pe atunci, aleea era nepavată şi largă numai cât să încapă o singură maşină.

Era un drum cu bălţi, abrupt, cu hopuri, cu colţuri de piatră ici şi colo, stricat de utilaje agricole, de ploaie şi de timp.

— Copiii ăştia, a spus poliţistul. Cred că-i amuzant să furi o maşină, s-o conduci şi s-o abandonezi. Probabil sunt din zonă.

— Eu mă bucur c-aţi găsit-o atât de repede, a spus tata.

Am trecut de ferma Caraway, unde o fetiţă cu părul blond, aproape alb, şi obraji roşii-roşii se holba la noi. Ţineam bucata de pâine arsă în poală.

— E ciudat c-au lăsat-o aici, totuşi, a spus poliţistul. Asta pentru că-i lung drumul de acolo înapoi, oriunde ar fi *înapoi.*

Am făcut o curbă şi am văzut maşina Mini albă pe o margine, în faţa unei porţi care dădea într-un câmp. Cauciucurile erau adâncite în noroiul maroniu. Am oprit dincolo de ea şi am parcat pe marginea ierbii. Poliţistul m-a lăsat să ies şi am pornit toţi trei spre Mini. Îi povestea tatei despre rata infracţionalităţii în zonă şi argumenta de ce era – evident – opera puştilor din cartier. Tata a deschis portiera din partea stângă cu cheia de rezervă.

— Cineva a lăsat ceva pe bancheta din spate, a spus.

S-a întins şi a tras pătura albastră care acoperea obiectul necunoscut de pe bancheta din spate, chiar dacă poliţistul îi spusese că n-ar trebui să facă asta. Eu mă uitam fix la bancheta din spate, pentru că acolo era revista mea de benzi desenate, aşa că l-am văzut.

Dar ceea ce am văzut era *un lucru,* şi nu *o persoană.*

Deşi aveam o imaginaţie bogată şi aveam deseori coşmaruri, îi convinsesem pe părinţii mei să mă ia la Muzeul de ceară Madame Tussauds din Londra când aveam şase ani, pentru că îmi doream să vizitez Camera ororilor. Mă aşteptam să văd în acea cameră monştrii din filme despre care citisem în revistele ilustrate. Voisem să mă entuziasmez în faţa statuii de ceară a lui Dracula, a monstrului Frankenstein şi a Omului-Lup. În schimb, am văzut o succesiune aparent interminabilă de diorame ale unor bărbaţi şi femei deloc neobişnuiţi, cu aspect mohorât,

care omorâseră alţi oameni – de obicei chiriaşi sau membri ai propriilor familii. Mai apoi, fuseseră la rândul lor omorâţi: prin spânzurare, pe scaunul electric, în camere de gazare. Majoritatea erau reprezentaţi cu victimele lor, în situaţii sociale stranii. Stăteau la masă, poate, în timp ce familia lor îşi dădea duhul, otrăvită. Din plăcuţele pe care se explica cine erau am aflat şi că mai toţi îşi omorâseră familiile şi le dăduseră trupurile contra cost pentru studiul *anatomiei.* În clipa aceea, cuvântul *anatomie* a căpătat un sens cumplit pentru mine. Nu ştiam ce era *anatomia.* Ştiam doar că *anatomia* făcea oamenii să-şi omoare copiii.

Singurul lucru care mă împiedicase să o iau la fugă urlând din Camera ororilor, în timp ce eram condus peste tot, fusese faptul că nicio statuie nu arăta convingător. Nu puteau arăta ca nişte morţi, fiindcă nu arătau ca şi când ar fi fost vreodată vii.

Nici aceea fiinţă de pe bancheta din spate, care fusese acoperită cu pătura albastră *(cunoşteam* pătura aceea; stătea în vechiul meu dormitor, pe raft, la îndemână pentru când îmi era frig) nu era convingătoare. Semăna puţin cu minerul de opale, dar purta un costum negru, o cămaşă albă, gofrată, şi un papion negru. Părul îi era dat pe spate şi lipit de cap. Avea un luciu artificial. Privea în gol. Avea buzele albăstrii şi pielea foarte roşie. Părea o parodie a sănătăţii. Nu avea lanţul de aur în jurul gâtului.

Puteam să văd, sub el, exemplarul meu din *SMASH!,* era mototolit şi îndoit, cu Batman pe copertă, arătând exact ca la televizor.

Nu mai ştiu cine ce a spus atunci. Îmi amintesc doar că m-au pus să stau departe de Mini. Am traversat strada şi am rămas acolo, de unul singur, în timp ce poliţistul vorbea cu tata şi nota chestii într-un carneţel.

M-am uitat lung la Mini. Un furtun verde de grădină pornea de la ţeava de eşapament până la geamul din dreptul şoferului. La intrarea în ţeavă, în jurul furtunului era un strat de noroi gros, maroniu.

Nu se uita nimeni la mine. Am luat o gură de pâine prăjită. Era arsă şi rece.

Acasă, tata mânca toate bucăţile de pâine mai arsă. „Delicios”, spunea; sau „Cărbune! Foarte sănătos!”, sau „Pâine arsă! Preferata mea!”. Apoi mânca tot. Când am crescut, mi-a mărturisit că nu-i plăcuse niciodată pâinea arsă, dar o mânca doar ca să n-o arunce. Timp de o secundă, întreaga mea copilărie mi-a părut o minciună, de parcă unul dintre stâlpii de încredere pe care fusese construită lumea mea s-ar fi prăbuşit şi s-ar fi transformat în nisip.

Poliţistul a vorbit prin staţie – stând în faţa maşinii, apoi a traversat strada şi s-a apropiat de mine.

— Îmi pare rău, flăcăule, a spus el. Pe aici or să mai vină câteva maşini în scurt timp. Ar trebui să găsim un loc unde să aştepţi, ca să nu ne stai în drum. Vrei să stai din nou în maşina mea?

Am dat din cap. Nu voiam să mă întorc acolo.

Cineva – o fată – a spus:

— Poate să vină cu mine la fermă. Nu e niciun deranj.

Era mult mai mare decât mine. Avea pe puţin unsprezece ani. Avea părul destul de scurt pentru o fată şi nasul cârn. Era pistruiată. Purta o fustă roşie; pe atunci, fetele nu prea se îmbrăcau în blugi. Nu prin părţile acelea. Avea un vag accent de Sussex şi ochi ageri, de un albastru cenuşiu.

Poliţistul a condus-o la tata, iar fata a obţinut permisiunea să mă ia. Am coborât pe alee împreună.

— În maşina noastră este un om mort, am spus eu.

— De aceea s-a dus acolo, a răspuns ea. La capătul drumului. Nimeni nu avea cum să-l găsească şi să-l oprească, la trei dimineaţa. Iar noroiul de pe-aici e umed şi uşor de modelat.

— Crezi că s-a sinucis?

— Da. Îţi place laptele? Buni o mulge pe Bessie chiar acum.

— Vrei să spui lapte adevărat, de la vacă? am întrebat.

Apoi m-am simţit aiurea, însă ea a încuviinţat, dându-mi siguranţă.

M-am gândit la asta. Nu mai băusem lapte care să nu fie

turnat dintr-o sticlă.

— Cred că mi-ar plăcea.

Ne-am oprit lângă un mic hambar, unde o femeie în vârstă, mult mai în vârstă decât părinţii mei, cu un păr lung cenuşiu, ca un păienjeniş, cu o faţă lunguiaţă, stătea lângă o vacă. De ugerul vacii erau prinse tuburi lungi, negre.

— Mai demult, le mulgeam cu mâna, a spus ea. Dar aşa e mai uşor.

Mi-a arătat cum curgea laptele prin tuburile negre, ajungând în maşină, printr-un răcitor, apoi în putineiuri metalice, uriaşe. Putineiurile erau lăsate pe o platformă solidă, de lemn, aflată lângă hambar, de unde erau colectate în fiecare zi de un camion.

Doamna în vârstă mi-a dat o cană cu lapte cu caimac de la vaca Bessie. Era lapte proaspăt, înainte să ajungă în răcitor. Nimic din ce băusem înainte nu avusese un asemenea gust: bogat şi cald, îmi învăluia gura. Mi-am amintit gustul laptelui multă vreme după ce uitasem orice altceva.

— Acum sunt şi mai mulţi în capătul aleii, a spus femeia, dintr-odată. Toţi coborând, cu farurile aprinse, şi tot tacâmul. Câtă bătaie de cap. Ar trebui să-l iei pe băiat în bucătărie. E flămând, şi o cană de lapte nu-i de ajuns pentru un băiat în creştere.

— Ai mâncat? a întrebat fata.

— Doar o bucată de pâine prăjită. Arsă.

— Mă cheamă Lettie, spuse ea. Lettie Hempstock. Aici este ferma Hempstock. Hai cu mine!

M-a condus pe uşa din faţă, în bucătăria lor uriaşă, m-a aşezat la o masă uriaşă de lemn, atât de pătată şi de uzată, încât părea că nişte chipuri se uită lung la mine de pe tăblia ei.

— Aici luăm micul dejun devreme, a spus ea. Mulsul începe odată cu prima geană de lumină. Dar avem fiertură de ovăz în cratiţă şi gem.

Am primit un castron de porţelan, plin cu fiertură caldă, de pe plită, asortat cu un boţ de gem de mure făcut în casă

– preferatul meu. Lettie a turnat smântână deasupra. Am amestecat cu lingura, înainte să mănânc, transformând totul într-o mâncare movulie şi eram cât se poate de fericit. Gustul era perfect.

A venit o femeie solidă. Părui ei şaten-roşcat era brăzdat cu cenuşiu, tuns scurt. Avea obrajii rotunzi ca nişte mere, purta o fustă verde închis, care îi ajungea până la genunchi, şi cizme Wellington.

— Ăsta trebuie să fie băiatul din capătul aleii, a spus ea. Ce mai tămbălău şi cu maşina aceea! Or să fie cinci doritori de ceai în curând.

Lettie a umplut un ceainic uriaş de aramă cu apă de la robinet. Aprinse un ochi al plitei cu un chibrit şi aşeză ceainicul deasupra flăcării. Apoi luă cinci căni ciobite dintr-un dulap şi ezită, uitându-se la femeie. Aceasta spuse:

— Ai dreptate. Şase. Va veni şi doctorul.

Apoi îşi făcu gura pungă şi scoase un *nţţţ!*

— Au ratat biletul, a spus ea. L-a scris cu atât de multă grijă, l-a împăturit şi l-a pus în buzunarul de la piept, iar ei nu s-au uitat încă acolo.

— Ce zice? a întrebat Lettie.

— Citeşte şi singură, a spus femeia.

M-am gândit că era mama lui Lettie. Părea să fie mama cuiva. Apoi a spus:

— Spune că a luat toţi banii pe care i-a primit de la prieteni ca să-i strecoare prin contrabandă afară din Africa de Sud şi să-i pună la bancă în Anglia, şi toţi banii câştigaţi de-a lungul anilor săpând după opale, şi a mers la un cazinou din Brighton ca să parieze. Voia s-o facă doar cu banii săi. Apoi a vrut doar să ia ceva bani din cei daţi de prieteni, până când ar fi pus înapoi banii pierduţi. Apoi n-a mai rămas cu nimic şi totul s-a întunecat.

— Dar nu asta a scris, a spus Lettie, mijind ochii. A scris…

Către toţi prietenii mei

Pare rău că n-a mers cum voiam şi sper să puteţi reuşi

să mă iertaţi pentru că eu nu mă pot ierta.

— Totuna, a spus femeia întorcându-se spre mine. Eu sunt mama lui Lettie. Pe mama *mea* ai întâlnit-o mai devreme, la muls. Sunt doamna Hempstock, dar ea a fost doamna Hempstock înaintea mea, aşa că este bătrâna doamnă Hempstock. Ne aflăm la ferma Hempstock, cea mai veche de prin împrejurimi. O găseşti în Domesday Book[3].

M-am întrebat de ce se numeau toate Hempstock, dar nu am îndrăznit să întreb cu voce tare. Nici să întreb de unde ştiuseră despre biletul de adio sau ce gândise minerul de opale înainte de a muri. Se purtau de parcă ar fi fost ceva firesc.

— L-am înghiontit să se uite în buzunarul de la piept, a spus Lettie. O să creadă că i-a venit lui ideea.

— Bună fată, a spus doamna Hempstock. Vor veni aici când fierbe ceainicul, să întrebe dacă am văzut ceva neobişnuit şi să bea ceai. De ce nu-l iei pe băiat la iaz?

— Nu e un iaz, a răspuns Lettie. E oceanul meu, a zis şi s-a întors spre mine. Haide, mi-a spus şi m-a condus afară din casă, pe drumul pe care veniserăm.

Zorile nu se risipiseră încă.

Am înconjurat casa şi am coborât pe cărarea vacilor.

— Chiar este un ocean? am întrebat.

— Ah, da, a răspuns ea.

Am ajuns acolo pe neaşteptate: un şopron de lemn, o bancă veche şi, între ele, un iaz cu raţe. Apa întunecată era pătată de lintiţă şi frunze de nufăr. Un peşte mort, argintiu ca o monedă, plutea pe o parte, la suprafaţă.

— Asta nu-i bine, a spus Lettie.

— Credeam c-ai spus că-i un ocean, i-am zis. E doar un iaz.

— Dar *este* un ocean, a spus ea. L-am traversat când eram bebeluş, venind din vechiul ţinut.

Lettie a intrat în şopron şi s-a întors cu o prăjină lungă

---

[3] Registru al anchetei privind terenurile şi animalele din cea mai mare parte a Angliei şi o parte a Ţării Galilor, finalizat în 1086.

de bambus. La capăt avea ataşat ceva ce semăna cu o plasă pentru creveţi. S-a aplecat şi a înconjurat cu atenţie peştele mort cu plasa, trăgându-l afară.

— Dar ferma Hempstock este în *Domesday Book,* am spus. Mi-a zis mama ta. Era pe vremea lui William Cuceritorul.

— Da, a confirmat Lettie Hempstock.

A luat peştele mort din plasă şi l-a examinat. Era încă moale, nu ţeapăn, şi i se zbătea în mână. Nu mai văzusem până atunci atâtea culori: era argintiu, da, însă sub argintiu era albastru şi verde şi mov, iar fiecare solz avea vârful negru.

— Ce fel de peşte este ăsta? am întrebat.

— E foarte straniu, a spus ea. Vreau să spun… cei mai mulţi peşti din ocean nu mor. A scos un briceag cu mâner de corn – n-aş putea spune de unde – şi l-a împins în burta peştelui, despicând-o până către coadă.

— Asta a ucis-o, a spus Lettie.

A scos ceva dinlăuntrul peştelui şi l-a pus apoi, încă slinos de la măruntaie, în palma mea. M-am aplecat, l-am muiat în apă şi l-am frecat cu degetele ca să-l curăţ. L-am privit lung. Chipul reginei Victoria mă privea la rându-i.

— Şase penny? am întrebat. Peştele a mâncat o monedă?

— Nu e bine, nu? a spus Lettie Hempstock.

Soarele se înălţa. Îi scotea în evidenţă pistruii, care i se adunau pe obraji şi pe nas. Părul îi devenea roşu-arămiu sub atingerea razelor.

— Tatăl tău se întreabă unde eşti, a spus ea apoi. E timpul să ne întoarcem.

Am vrut să-i dau moneda de şase penny, însă ea a clătinat din cap.

— Păstreaz-o, a spus. Poţi să cumperi bomboane de ciocolată sau şerbet de lămâie.

— Nu cred că pot. E prea mică. Nu ştiu dacă magazinele acceptă asemenea monede în zilele noastre.

— Atunci pune-o în puşculiţă, a spus ea. Poate-ţi aduce noroc, a adăugat şovăitor, de parcă n-ar fi fost sigură ce fel de noroc.

Poliţistul şi tata, împreună cu doi bărbaţi care purtau costum maro şi cravată, stăteau în bucătărie. Unul dintre bărbaţi mi-a spus că era poliţist, însă nu purta uniformă. Am fost dezamăgit. Dacă aş fi fost poliţist, aş fi purtat uniforma tot timpul. L-am recunoscut pe celălalt bărbat cu costum şi cravată. Era medicul nostru de familie, doctorul Smithson. Îşi terminau ceaiul.

Tata le-a mulţumit doamnei Hempstock şi lui Lettie pentru că avuseseră grijă de mine, iar ele i-au răspuns că nu avea pentru ce şi că puteam să mai trec pe-acolo dacă voiam. Poliţistul care ne dusese la Mini ne-a dus înapoi acasă şi ne-a lăsat la capătul aleii.

— Ar fi bine să nu-i spui surorii tale, a zis tata.

Nu voiam să vorbesc cu nimeni despre asta. Găsisem un loc special şi-mi făcusem o prietenă. Îmi pierdusem revista şi ţineam strâns în mână o veche monedă de argint.

— Prin ce se deosebeşte oceanul de mare? am întrebat.

— E mai mare, a răspuns tata. Un ocean este mult mai mare decât marea. De ce?

— Mă gândeam doar, am zis. Ar putea exista un ocean cât un iaz?

— Nu, a spus tata. Iazurile sunt de mărimea iazurilor, lacurile sunt cât nişte lacuri. Mările sunt mări, iar oceanele sunt oceane. Atlantic, Pacific, Indian, Arctic. Cred că astea-s toate oceanele.

Tata a urcat în dormitor, să discute cu mama şi să stea la telefon. Am pus moneda de şase penny în puşculiţă. Era genul acela de puşculiţă din porţelan, din care nu puteai scoate nimic. Într-o zi, când avea să fie plină până la refuz, urma să primesc încuviinţarea s-o sparg. Era însă departe de a fi plină.

Capitolul III

N-am mai revăzut maşina noastră Mini albă. Două zile mai târziu, tatei i-a fost livrat un Rover negru, cu tapiţerie din piele roşie, crăpată. Era o maşină mai mare decât Mini, însă nu la fel de confortabilă. Izul de trabucuri vechi se impregnase în material, aşa că drumurile lungi pe bancheta din spate ne provocau întotdeauna rău de maşină.

Roverul negru nu a fost singurul lucru care a ajuns luni dimineaţă la noi. Şi eu am primit o scrisoare.

Aveam şapte ani şi nu primisem până atunci scrisori. Primeam felicitări de ziua mea, de la bunici şi de la Ellen Henderson, prietena mamei mele, pe care nu o cunoşteam. De ziua mea, Ellen Henderson, care locuia într-o rulotă, îmi trimitea o batistă. Nu primeam scrisori. Chiar şi aşa, verificam cutia poştală în fiecare zi, să văd dacă venise ceva pentru mine.

În dimineaţa aceea, era într-adevăr ceva pentru mine.

Am deschis plicul, fără să înţeleg la ce mă uitam, şi i l-am dus mamei.

— Ai câştigat extragerea Premium Bonds[4], mi-a spus ea.

— Ce înseamnă asta?

— Când te-ai născut, bunica ta ţi-a cumpărat un bilet Premium Bond. Aşa a făcut pentru toţi nepoţii ei. Iar când numărul biletului este extras, poţi câştiga o mie de lire.

— Am câştigat o mie de lire?

— Nu. Se uită la bucăţica de hârtie. Ai câştigat treisprezece lire şi unsprezece şilingi.

M-am întristat fiindcă nu câştigasem mii de lire (ştiam deja ce voiam să cumpăr cu ei: un loc unde să merg şi să fiu singur, aşa, ca peştera lui Batman, cu o intrare ascunsă), dar am fost încântat să deţin o avere cum nu-mi închipuisem până atunci. Treisprezece lire şi unsprezece şilingi. Cu un penny puteam cumpăra patru bomboane

---

[4] Obligaţiune cu premii prin tragere la sorţi (în Anglia), introdusă în 1956.

gumate sau dulciuri cu gust de fructe: fiecare era un bănuţ[5], deşi moneda nu se mai folosea. Treisprezece lire şi unsprezece şilingi, la 240 de penny într-o liră şi patru dulciuri pentru un penny… erau mai multe dulciuri decât îmi puteam imagina.

— Le depun pe carnetul tău de economii, a spus mama, spulberându-mi visele.

Nu aveam mai multe dulciuri decât avusesem la trezire. Chiar şi aşa, eram bogat. Cu treisprezece lire şi unsprezece şilingi mai bogat decât cu câteva clipe înainte. Nu mai câştigasem niciodată nimic până atunci.

Am rugat-o să-mi mai arate o dată hârtiuţa cu numele meu, înainte s-o pună în poşetă.

Asta se întâmpla luni dimineaţă. După-masă, bătrânul domn Wollery, care venea la noi lunea şi joia să se ocupe de grădină (doamna Wollery, soţia lui la fel de în vârstă, care purta galoşi imenşi, semitransparenţi, peste pantofi, venea în fiecare miercuri şi făcea curăţenie), săpa în grădina de legume şi a găsit în pământ o sticlă plină cu penny, jumătăţi de penny, monede de trei penny şi chiar bănuţi. Niciuna dintre monede nu era mai recentă de 1937, iar eu mi-am petrecut seara frecându-le cu sos brun şi oţet, ca să strălucească.

Mama a pus sticla plină cu monede vechi pe raftul de deasupra şemineului în camera unde luam masa şi a spus că bănuia că un colecţionar ar putea plăti câteva lire pentru ele.

În seara aceea am mers la culcare fericit şi entuziasmat. Eram bogat. Comoara îngropată fusese descoperită. Lumea era un loc minunat.

Nu-mi amintesc cum au început visele. Aşa se întâmplă de obicei cu visele, nu? Ştiu că eram la şcoală şi aveam o zi proastă, că mă ascundeam de copiii aceia care mă loveau şi îmi găseau tot felul de porecle, însă ei m-au găsit oricum, ascuns în tufa de rododendron din spatele şcolii, şi am ştiut că trebuia să fie vis (dar în vis nu ştiam asta, ci

---

[5] În original *farthing.* Moneda valora un sfert de penny şi a fost scoasă din circulaţie în 1960.

era real), pentru că bunicul era cu ei, împreună cu prietenii lui, bătrâni cu pielea cenuşie, cu tuse persistentă. Aveau creioane ascuţite, care, dacă eşti împuns cu ele, îţi dau sângele. Am fugit de ei, însă bătrânii erau mai rapizi decât mine, la fel şi băieţii mai mari, aşa că m-au prins în toaleta băieţilor. M-au ţintuit la podea şi m-au forţat să ţin gura larg deschisă.

Bunicul (dar nu era el: era o copie de ceară a bunicului, care dorea să mă vândă pentru studierea *anatomiei)* avea un obiect ascuţit şi lucios în mână, pe care a început să mi-l vâre în gură cu degetele lui butucănoase. Era tare şi ascuţit, şi cunoscut, şi m-a făcut să mă înec şi mi-a provocat greaţă. Gura mi s-a umplut de un gust metalic.

Toţi cei din toaleta băieţilor se uitau la mine cu ochi răi şi triumfători, şi am încercat să nu mă înec cu obiectul acela din gât, hotărât să nu le ofer satisfacţie.

M-am trezit înecându-mă.

Nu puteam respira. Aveam ceva în gât, ceva tare şi ascuţit, care mă împiedica să respir şi să strig. Am început să tuşesc, pe măsură ce mă dezmeticeam. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Nasul îmi curgea şi el.

Mi-am băgat degetele în gură cât de adânc am putut, disperat, panicat şi hotărât. Cu vârful degetului arătător, am simţit marginea unui lucru tare. Mi-am pus degetul mijlociu de cealaltă parte a obiectului, înecându-mă, şi l-am prins între degete, trăgându-l afară, orice-ar fi fost.

Am inspirat cu lăcomie şi apoi aproape am vomitat pe aşternut: salivă amestecată cu sânge, pentru că lucrul acela îmi rănise gâtul când îl scosesem afară.

Nu m-am uitat ce era. Îl strângeam în mână, cleios din cauza salivei şi a flegmei. Nu voiam să-l privesc. Nu voiam să existe – puntea dintre vis şi lumea în care mă trezisem.

Am fugit pe coridor către baie, care se afla în celălalt capăt al casei. Mi-am clătit gura, am băut direct de la robinet şi am scuipat roşu în chiuveta albă. Doar după aceea m-am aşezat pe marginea căzii şi am deschis palma. Mi-era frică.

Dar ce se afla în mâna mea – ce se aflase înainte în gâtul

meu – nu era înspăimântător, era o monedă. Un şiling de argint.

M-am întors în dormitor. M-am îmbrăcat, am curăţat cum m-am priceput voma de pe aşternuturi cu un prosop de faţă umed. Speram că aşternuturile aveau să se usuce până să merg la culcare în seara aceea. Apoi am coborât.

Voiam să spun cuiva despre şiling, dar nu ştiam cui. Ştiam îndeajuns de multe despre adulţi, încât să-mi dau seama că, dacă le spuneam ce se întâmplase, nu m-ar fi crezut. Oricum, adulţii păreau să mă creadă doar rareori când spuneam adevărul. De ce m-ar fi crezut dacă le povesteam ceva atât de puţin posibil?

Sora mea se juca în spatele grădinii cu câteva prietene. Când m-a văzut, a fugit furioasă spre mine.

— Te urăsc, mi-a spus. Te spun la mami şi la tati când vin acasă.

— Ce?

— Ştii tu, a răspuns. Ştiu că tu ai făcut-o.

— Ce-am făcut?

— Ai aruncat cu monede în mine. În noi. Din tufişuri. A fost urât.

— Dar n-am făcut asta.

— A durut.

S-a întors la prietenele ei, iar ele s-au uitat urât la mine. Mă durea gâtul – îl simţeam inflamat.

Am coborât pe alee. Nu ştiam unde merg; pur şi simplu nu mai voiam să fiu acolo.

Lettie Hempstock stătea în capătul aleii, sub castani. Părea că aşteptase o sută de ani şi ar fi putut aştepta încă o sută. Purta o rochie albă, însă lumina care pătrundea printre frunzele primăvăratice ale castanilor îi dădeau nuanţe verzui.

— Salut! am spus.

— Ai visat urât, aşa-i? m-a întrebat ea.

Am scos şilingul din buzunar şi i l-am arătat.

— Mă înecam cu el, i-am zis. Şi m-am trezit. Dar nu ştiu cum de-a ajuns în gura mea. Dacă mi-l punea cineva în gură, m-aş fi trezit. Era pur şi simplu *înăuntru,* când m-am

trezit.

— Da, a zis ea.

— Sora mea spune c-am aruncat cu monede în ele, din tufişuri. Dar n-am fost eu.

— Nu, a încuviinţat ea. N-ai fost tu.

— Lettie, ce se întâmplă? am întrebat.

— Ah, a zis ea, de parcă ar fi fost clar. Cineva încearcă să le dea oamenilor bani, nimic mai mult. Dar o face tare aiurea şi asta tulbură nişte lucruri care-ar trebui să fie cufundate în somn. Iar asta nu-i prea bine.

— Are legătură cu omul care a murit?

— Are legătură cu el, întocmai.

— El face asta?

A dat din cap. Apoi a spus:

— Ai luat micul dejun?

Am clătinat din cap.

— Atunci, haide, a spus ea.

Am coborât împreună aleea. Pe vremea aceea, ici şi colo, pe marginea aleii, erau câteva case, iar Lettie arătă spre ele în timp ce treceam pe acolo.

— În casa aceea, a spus ea, un om a visat că a fost vândut şi transformat în bani. Acum a început să vadă tot felul de lucruri în oglinzi.

— Ce fel de lucruri?

— Chiar pe el. Dar cu degete care-i ies din orbite. Şi cu chestii care-i ies din gură, cum ar fi cleşti de crab.

M-am gândit la oameni cărora le ieşeau picioare de crab din gură, în oglinzi.

— De ce aveam un şiling în gât?

— A vrut ca oamenii să aibă bani.

— Minerul de opale? Cel care a murit în maşină?

— Da. Într-un fel. Nu chiar el. El a început toate astea, aşa cum se aprinde un fitil deasupra unui foc de artificii. Moartea lui a declanşat explozia. Ce se întâmplă acum nu e lucrătura lui. E altcineva la mijloc. Altceva.

Şi-a frecat nasul pistruiat cu o mână grăsuţă.

— În casa aceea, o doamnă a înnebunit, continuă ea şi nu mi-ar fi trecut prin gând să mă îndoiesc de spusele ei.

Ţine bani în saltea. Acum nu se mai dă jos din pat, ca să nu-i fure cineva.

— De unde ştii?

A ridicat din umeri.

— Dacă eşti de ceva vreme pe-aici, ajungi să ştii lucruri.

Am lovit o piatră cu piciorul.

— „De ceva vreme” înseamnă „o perioadă îndelungată”?

A încuviinţat.

— Câţi ani ai, de fapt? am întrebat.

— Unsprezece.

M-am gândit puţin, apoi am întrebat:

— De cât timp ai unsprezece ani?

Mi-a zâmbit.

Am trecut pe lângă ferma Caraway. Fermierii, pe care într-o zi aveam să-i cunosc drept părinţii lui Callie Anders, erau în curte şi ţipau unul la altul. S-au oprit când ne-au văzut.

După o cotitură, am ieşit din câmpul lor vizual, iar Lettie a spus:

— Sărmanii oameni!

— De ce spui asta?

— Pentru că au probleme cu banii. Iar azi-dimineaţă el a avut un vis, în care ea… ea făcea lucruri rele, ca să câştige bani. Aşa că el s-a uitat în geanta ei şi a găsit multe bancnote de zece şilingi împăturite. Ea pretinde că nu ştie cum au ajuns acolo, iar el nu o crede. Nu mai ştie ce să creadă.

— Toate certurile şi visele astea. Sunt despre bani, nu-i aşa?

— Nu sunt sigură, a spus Lettie, părând atât de matură, încât aproape m-am speriat.

În cele din urmă, a continuat:

— Orice s-ar întâmpla, poate fi rezolvat.

Mi-a văzut expresia feţei – îngrijorată, chiar speriată. Apoi a adăugat:

— După clătite.

Lettie a făcut clătite pentru noi într-o tavă mare, rotundă, de metal, pe maşina de gătit din bucătărie. Erau

subţiri ca hârtia şi imediat ce o clătită era gata, ea storcea lămâie deasupra şi punea un bulgăraş de gem în mijloc. Apoi o rula strâns, ca pe un trabuc. Când fură suficiente, ne-am aşezat la masă şi le-am mâncat cu poftă.

În bucătărie se afla o vatră, iar în ea încă mai fumega cenuşa din noaptea anterioară. Era un loc prietenos, m-am gândit eu.

— Mi-e frică, i-am spus lui Lettie.

— Mă voi asigura că eşti în siguranţă, mi-a spus ea zâmbind. Promit. *Mie* nu mi-e frică.

Eram în continuare speriat, dar nu la fel de tare.

— Doar că e înfricoşător.

— Ţi-am spus doar că-ţi promit, spuse Lettie Hempstock. Nu voi permite să ţi se facă rău.

— Rău? a spus o voce înaltă şi spartă. Cui i s-a făcut rău sau ce-a avut de suferit? De ce i s-ar face rău cuiva?

Era bătrâna doamnă Hempstock, care-şi ţinea şorţul în mâini, iar în şorţ atât de multe păpădii, încât lumina pe care o reflectau îi aurea chipul, iar bucătăria era scăldată într-un galben strălucitor.

— Ceva tulbură lucrurile, a spus Lettie. Le dă bani oamenilor, în vise şi în realitate. Prietenul meu s-a înecat cu şilingul ăsta când s-a trezit de dimineaţă, zise arătându-i bătrânei doamne şilingul meu.

Bătrâna doamnă Hempstock îşi puse şorţul pe masă, mutând iute păpădiile de pe pânză pe lemn. Apoi luă şilingul de la Lettie. Îl privi, îl mirosi, îl frecă, îl ascultă (sau, cel puţin, şi-l duse la ureche), apoi îl atinse cu vârful limbii.

— E nou, spuse ea, într-un târziu. Scrie 1912 pe el, însă ieri nu exista.

— Ştiam eu că-i ceva ciudat cu el, a spus Lettie.

Mi-am ridicat privirea spre bătrâna doamnă Hempstock.

— De unde ştiţi?

— Bună întrebare, drăguţă! În mare parte, e vorba despre degenerarea electronilor. Trebuie să priveşti lucrurile cu atenţie ca să-i vezi. Sunt cei neînsemnaţi, care seamănă cu nişte zâmbete micuţe. Neutronii sunt cei mari

şi suri, care arată ca nişte feţe încruntate. Electronii erau cu toţii cam zâmbăreţi pentru 1912, aşa că am verificat marginile literelor şi capul bătrânului rege, şi totul era cam prea proaspăt şi precis. Chiar acolo unde erau părţi uzate, parcă ar fi fost făcute înadins aşa.

— Cred că aveţi nişte ochi foarte buni, i-am spus.

Eram impresionat. Mi-a înapoiat moneda.

— Nu atât de buni ca altădată, însă, când vei fi de vârsta mea, nici ochii tăi nu vor mai fi la fel de buni ca acum.

Apoi pufni, de parcă ar fi spus ceva foarte amuzant.

— Ce vârstă ar fi asta?

Lettie s-a uitat la mine, iar eu m-am temut să nu fi spus ceva necuviincios. Erau adulţi cărora nu le plăcea să fie întrebaţi de vârsta lor. Altora le plăcea. Din câte ştiam eu, bătrânii se aflau în a doua categorie. Erau mândri de vârsta lor. Doamna Wollery avea 77 de ani, iar domnul Wollery, 89 şi le plăcea să ne spună ce vârstă aveau.

Bătrâna doamnă Hempstock s-a dus la un dulap şi a scos nişte vaze colorate.

— Una destul de înaintată, a răspuns! Îmi amintesc cum a fost făcută luna.

— N-a fost acolo dintotdeauna?

— Dragul de tine! Nici pe departe! Ţin minte ziua când a apărut. Am privit cu toţii spre cer; era de un maroniu murdar, amestecat cu cenuşiu, pe-atunci, nicidecum verde-albăstrui…

Au umplut fiecare vază pe jumătate, cu apă de la chiuvetă. Apoi a luat o foarfecă înnegrită de bucătărie şi a tăiat câte un centimetru din fiecare codiţă de păpădie.

— Sunteţi sigure că nu e stafia omului aceluia? Că nu suntem bântuiţi?

Amândouă au râs, şi fetiţa, şi bătrâna, iar eu m-am simţit prost.

— Îmi pare rău, am spus.

— Stafiile nu pot crea lucruri, a spus Lettie. Nici măcar nu le mai pot mişca.

— Du-te şi adu-o pe maică-ta, a spus bătrâna doamnă Hempstock. Spală rufe. Tu ai să mă ajuţi cu păpădiile, mi-a

zis, întorcându-se spre mine.

Am ajutat-o să pună florile în vaze, iar ea mi-a cerut părerea despre unde să le aşeze în bucătărie. Am pus vazele unde am sugerat eu şi m-am simţit extrem de important.

Păpădiile erau ca nişte crâmpeie de lumină solară, înveselind şi mai mult bucătăria din lemn închis la culoare. Podeaua era alcătuită din pătrate roşii de gresie. Pereţii erau văruiţi cu alb.

Bătrâna mi-a dat o bucată de fagure din stupii lor, într-o farfurie ciobită, şi a turnat un pic de smântână peste el, dintr-un ulcior. L-am mâncat cu lingura, mestecând ceara ca pe gumă şi lăsând mierea să mi se topească în gură, dulce şi lipicioasă, cu iz de flori sălbatice.

Tocmai adunam resturile de smântână şi miere din farfurie, când Lettie şi mama ei au intrat în bucătărie. Doamna Hempstock încă mai purta cizmele acelea Wellington mari, şi păşi înăuntru în mare grabă.

— Mamă! a spus ea. I-ai dat miere băiatului! O să-i strici dinţii!

Bătrâna doamnă Hempstock a ridicat din umeri.

— O să am o vorbă cu ce-i mişună prin gură, a spus ea. O să-i fac să-i lase dinţii în pace.

— Nu poţi să comanzi bacteriilor chiar aşa, spuse mai tânăra doamnă Hempstock. N-o să le placă.

— Prostii! a răspuns bătrâna doamnă. Dacă-i laşi în pace, fac exact ce vor. Arată-le cine e şeful şi nu vor şti cum să te mulţumească. Se întoarse spre mine. Am câştigat medalii pentru brânza pe care o produceam. Medalii. În zilele bătrânului rege, erau unii care ar fi bătut călare drum de-o săptămână ca să-mi cumpere brânza. Se spunea că însuşi regele mânca brânza cu pâine, iar băieţii lui, Prinţul Dickon şi Prinţul Geoffrey, şi chiar micul Prinţ John, jurau că-i cea mai bună din câte gustaseră…

— Buni! a exclamat Lettie, iar bătrâna nu apucă să-şi termine vorba.

— O să ai nevoie de o baghetă de alun, spuse mama lui Lettie, apoi adăugă, cu îndoială: Presupun că-l poţi lua pe

flăcău cu tine. E moneda lui şi va fi mai uşor de purtat dacă-i cu tine. E ceva făcut de ea.

— Ea? a întrebat Lettie.

Ţinea în mână briceagul cu mâner de corn, cu lama înăuntru.

— Are gust de ceva făcut de o *ea,* a spus mama lui Lettie. S-ar putea să mă înşel, fireşte.

— Nu lua băiatul, a spus bătrâna doamnă Hempstock. O cauţi cu lumânarea.

Am fost dezamăgit.

— O să ne descurcăm, a spus Lettie. Am eu grijă de el. De el şi de mine. O să fie o aventură. Iar el o să-mi ţină companie. Te rog, buni!

M-am uitat în sus spre bătrâna doamnă Hempstock, plin de speranţă, şi am aşteptat.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, dacă nu iese cum trebuie! a spus bătrâna doamnă Hempstock.

— Mulţumesc, buni! N-o să fie aşa. O să am grijă.

Bătrâna doamnă Hempstock a tras aer adânc în piept.

— Să nu faci ceva necugetat! Apropie-te cu atenţie. Leag-o, închide-i calea şi trimite-o înapoi la somn.

— Ştiu, a spus Lettie. Ştiu toate astea. Serios, o să fim bine.

Aşa a spus ea. Dar n-am fost.

Capitolul IV

Lettie m-a condus la un desiş de aluni de lângă vechiul drum (era primăvară, iar mâţişorii atârnau greu), de unde a rupt o creangă. Apoi a decojit-o cu briceagul – de parcă ar fi făcut-o de nenumărate ori înainte – şi o tăie iar. Semăna cu litera Y. A lăsat briceagul (n-am văzut unde l-a pus) şi a luat cele două capete ale Y-ului în mâini.

— N-am de gând să sondez prin apă, mi-a spus. Vreau doar s-o utilizez ca ghid. Căutăm o sticlă… o sticlă albastră. Cred că putem începe cu ea. Sau ceva mov-albăstrui şi lucios.

Am căutat împreună prin jur.

— Nu văd nimic.

— Trebuie să fie aici, m-a asigurat ea.

M-am uitat în jur, înregistrând iarba, o găină maro-roşcată care ciugulea lângă alee, nişte utilaje de fermă ruginite, capra de lemn de lângă drum şi cele şase putineie metalice care se aflau pe ea. Am văzut ferma din cărămidă roşie a familiei Hempstock, încolăcită confortabil, ca un animal care se odihneşte. Florile de primăvară; omniprezentele margarete albe şi galbene, clopoţeii aurii şi gura-leului şi, cam târziu pentru vremea lui, un singur clopoţel albastru, pierdut în umbrele de sub capra cu putineie – lucea încă de rouă.

— Acolo? am întrebat.

— Ai ochi buni, mi-a răspuns, apreciativ.

Am pornit împreună în direcţia clopoţelului. Când am ajuns lângă el, Lettie a închis ochii. S-a legănat înainte şi înapoi, cu bagheta întinsă, de parcă ar fi fost punctul central al unui ceas sau a unei busole, cu bagheta îndreptată spre un miazănoapte sau un est pe care nu-l putea percepe.

— Negru, a spus brusc, parcă descriind ceva dintr-un vis. Şi moale.

Ne-am îndepărtat de clopoţel, pe drumul despre care-mi imaginam, uneori, că ar fi fost cândva un drum roman. Nu

străbătusem nici o sută de metri din drum – ne aflam aproape de locul unde fusese parcată Mini – când a văzut-o: o fâşie de cârpă neagră, prinsă în sârma ghimpată a gardului.

Lettie s-a apropiat de ea şi a luat de la capăt ritualul cu băţul de alun. S-a rotit şi s-a răsucit lent.

— Roşu, a spus ferm. Foarte roşu. Pe-acolo.

Am pornit împreună în direcţia pe care o indicase. Am traversat o pajişte şi am trecut de un pâlc de copaci.

— Acolo, am spus, fascinat.

Cadavrul unui animal foarte mic – un şoarece de câmp, după aspect – zăcea pe un petic de muşchi verde. Nu avea cap, iar sângele de un roşu aprins îi murdărea blana şi picura pe muşchi. Era foarte roşu.

— De-aici înainte, a spus Lettie, ţine-te de braţul meu şi nu-i da drumul.

Am întins mâna stângă şi am luat-o de braţul drept, chiar de sub cot. A mişcat bagheta de alun.

— Pe aici, a spus.

— Acum ce căutăm?

— Ne apropiem, mi-a răspuns ea. Acum căutăm o furtună.

Ne-am croit drum printr-un pâlc de copaci, şi dincolo de el, într-o pădure, şi ne-am înghesuit printre alţi copaci atât de apropiaţi, încât frunzişul lor forma un acoperiş gros deasupra capetelor noastre. Am găsit o cărare în pădure şi am urmat-o, într-o lume făcută din verde.

Din stânga noastră s-a auzit mormăitul unui tunet îndepărtat.

— Furtună, a zis Lettie cântând. Îşi lăsă corpul să alunece din nou în balansare, iar eu m-am răsucit împreună cu ea, ţinând-o de braţ. Am simţit, sau mi-am imaginat că am simţit, în timp ce o ţineam, că prin mine trece o pulsaţie, de parcă aş fi atins nişte motoare puternice.

S-a îndreptat într-o nouă direcţie. Am trecut împreună peste un râuleţ. Apoi s-a oprit brusc şi s-a împiedicat, dar nu a căzut.

— Am ajuns? am întrebat.

— Nu, a răspuns ea. Nu. Ştie că venim. Ne simte. Şi nu vrea să ajungem la ea.

Bagheta de alun biciuia aerul, ca un magnet împins către un pol care-l respinge. Lettie a rânjit.

O pală de vânt ne-a aruncat frunze şi noroi în faţă. Vedeam tot mai greu, iar cerul de care-mi putea da seama deasupra acoperişului de frunze era întunecat, de parcă peste capetele noastre s-ar fi abătut nori de furtună uriaşi, sau de parcă amurgul s-ar fi lăsat imediat după zori.

— Jos! a strigat Lettie şi s-a ghemuit pe muşchi, trăgându-mă după ea. Era lungită pe burtă, aşa că m-am întins şi eu lângă ea, simţindu-mă un pic ridicol. Pământul era umed.

— Cât timp o să…?

— Taci!

Era aproape furioasă. Am tăcut.

Ceva venea prin pădure, deasupra capetelor noastre. M-am uitat în sus şi am văzut ceva maroniu şi blănos, însă plat, ca o mochetă uriaşă care fâlfâia şi se răsucea la capete.

În faţă avea o gură plină cu zeci de dinţişori ascuţiţi, îndreptată în jos.

A fâlfâit şi a plutit deasupra noastră, apoi a dispărut.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

Inima îmi bătea atât de tare, încât nu ştiam dacă mă pot ridica.

— Un lup manta, mi-a spus Lettie. Am ajuns deja ceva mai departe decât am crezut.

S-a ridicat şi a privit lung în urma acelei fiinţe blănoase. Ridică vârful baghetei de alun şi se întoarse încet.

— Nimic. A scuturat din cap, ca să-şi dea părul din ochi, fără să dea drumul furcilor baghetei. Fie se ascunde, fie suntem prea aproape.

Şi-a muşcat buza, apoi a spus:

— Şilingul. Cel din gâtul tău. Scoate-l.

L-am scos din buzunar cu mâna stângă şi i l-am oferit.

— Nu, a spus ea. Nu-l pot atinge – nu acum. Pune-l în

furca băţului.

N-am întrebat de ce. Am pus şilingul la încrucişarea literei Y. Lettie şi-a întins braţele şi s-a răsucit foarte lent, cu vârful băţului îndreptat spre exterior. M-am mişcat odată cu ea, dar n-am simţit nimic; niciun motor care pulsează. Aproape ne întorseserăm, când s-a oprit şi a spus:

— Uite!

Am privit în direcţia în care se uita ea, dar n-am văzut decât copaci şi umbre în pădure.

— Nu, uite. Acolo. Mi-a arătat cu mâna.

Vârful baghetei de alun a început să fumege încet. S-a întors puţin spre stânga, puţin spre dreapta, încă puţin spre dreapta, din nou, iar vârful baghetei a început să capete o culoare portocalie, lucitoare.

— Aşa ceva n-am mai văzut, a spus Lettie. Folosesc moneda drept amplificator, însă e de parcă…

Urmă un *pfff!* şi vârful băţului s-a aprins. Lettie l-a înfipt în muşchiul umed. Mi-a spus să-mi iau moneda înapoi, iar eu am procedat întocmai, ridicând-o cu grijă, ca să nu mă ard; era însă rece ca gheaţa. Lettie a lăsat bagheta de alun în urmă, pe muşchi, cu vârful carbonizat fumegând încă.

Lettie şi-a continuat drumul, iar eu am mers lângă ea. Ne ţineam de mână: dreapta mea în stânga ei. Aerul mirosea ciudat, ca după artificii, iar lumea se întuneca la fiecare pas pe care-l făceam în adâncul pădurii.

— Am zis c-o să am grijă de tine, nu-i aşa? a întrebat Lettie.

— Da.

— Am promis că n-o să permit să ţi se întâmple ceva.

— Da.

— Doar ţine-mă de mână, a spus ea. Nu-mi da drumul. Orice s-ar întâmpla, să nu-mi dai drumul.

Mâna ei era caldă, dar nu transpirată. Îmi dădea încredere.

— Ţine-mă de mână, a repetat ea. Şi nu face nimic decât dacă-ţi spun eu. Ai înţeles?

— Nu mă simt prea în siguranţă, am spus.

Nu m-a contrazis.

— Am ajuns mult mai departe decât îmi imaginasem. Mult mai departe decât mă aşteptam. Nu sunt foarte sigură ce fel de lucruri trăiesc aici, la graniţă.

Copacii se terminaseră – păşeam pe teren deschis.

— Suntem departe de ferma ta? am întrebat.

— Nu. Ne aflăm încă la marginea ei. Ferma Hempstock se întinde pe o distanţă mare. Am adus o mare parte cu noi din vechiul ţinut, când am venit aici. Ferma a venit cu noi şi a adus la rândul ei lucruri, venind. Buni le spune purici.

Nu ştiam unde ne aflam, dar nu-mi venea să cred că eram încă pe pământul familiei Hempstock: nu mai mult decât credeam că aceea era lumea în care crescusem eu. Cerul acestui loc era de un portocaliu mat, asemenea unei lumini de avertizare. Plantele aveau ţepi şi semănau cu nişte aloe uriaşe, zdrenţuite. Verdele lor era închis, şi parcă argintat; arătau parcă turnate în bronz.

Moneda din mâna mea stângă, care preluase căldura corpului meu, a început să se răcească iar, până când a ajuns ca un cub de gheaţă. Strângeam cât de tare puteam cu mâna dreaptă mâna stângă a lui Lettie Hempstock.

— Am ajuns, a spus ea.

Mai întâi, am crezut că mă uit la o clădire; că era un fel de cort, înalt cât o biserică de ţară, făcut din pânză cenuşie şi roz, care fâlfâia în bătaia vântului furtunos, sub cerul acela portocaliu. O structură de pânză ridicată câş, învechită de vreme şi roasă de timp.

Apoi s-a întors şi i-am văzut faţa, şi am auzit ceva scoţând un scheunat, ca un câine lovit. Mi-am dat seama că eu scheunasem.

Chipul îi era distrus, iar ochii – nişte găuri adânci în ţesătură. În spatele său nu se afla nimic, doar o mască de pânză cenuşie, mult mai imensă decât mi-aş fi putut imagina, sfâşiată, zdrenţuită, fluturând sub palele de vânt aspru.

Ceva a foşnit, iar lucrul acela zdrenţuit a privit în jos, spre noi.

— Spune-ţi numele, a zis Lettie Hempstock.

A urmat o pauză. Doi ochi pustii se holbau la noi. Apoi o voce, la fel de ştearsă ca o pală de vânt, a rostit:

— Eu sunt stăpâna acestui loc. Mă aflu aici de multă vreme, încă dinainte ca poporul mic să se sacrifice pe stânci. Numele meu îmi aparţine, copilă. Mie, şi nu ţie. Acum pleacă, înainte să vă spulber.

A întins un braţ ca pânza sfâşiată a unei corăbii, şi am început să tremur.

Lettie Hempstock m-a strâns de mână şi m-am simţit mai curajos. A spus:

— Să-ţi spui numele ţi-am cerut. Nu vreau să mai aud laude goale despre vârstă şi timp. Spune-mi numele tău şi nu te-oi mai întreba a treia oară.

Vocea ei suna acum ca a unei fete de la ţară mai mult ca niciodată. Poate că era furia care-i răzbătea din glas: pronunţa altfel cuvintele când era supărată.

— Nu, a şoptit sec lucrul acela cenuşiu. Fetiţo, fetiţo… cine-i prietenul tău?

— Nu spune nimic, mi-a şoptit Lettie.

Am încuviinţat, strângând din buze.

— Am început să mă satur, a spus lucrul cenuşiu, scuturându-şi arţăgos braţele zdrenţuite. Ceva a venit la mine şi s-a rugat pentru iubire şi ajutor. Mi-a spus cum aş putea face fericite toate făpturile asemeni lui. Că sunt făpturi simple şi tot ce-şi doresc sunt bani, bani, nimic mai mult. Mici semne ale puterii mele. Dacă ar fi cerut, le-aş fi dat înţelepciune, sau pace, pace deplină…

— Termină! a spus Lettie Hempstock. Nu le poţi da nimic din ce vor. Lasă-i în pace!

Vântul şuiera, iar silueta gargantuescă fâlfâia în bătaia lui, asemeni unor pânze imense de corabie. Când vântul s-a oprit, creatura îşi schimbase poziţia. Acum părea să se fi apropiat mai mult de pământ şi ne examina asemeni unui om de ştiinţă uriaş, din pânză, care se uită la doi şoareci albi.

Doi şoareci albi foarte speriaţi, care se ţineau de mână.

Mâna lui Lettie transpira acum. O strânse pe a mea; nu ştiu dacă pentru a mă încuraja pe mine sau pe ea însăşi,

iar eu i-am strâns mâna la rândul meu.

Chipul zdrenţuit, locul acela unde ar fi trebuit să fie faţa, se strâmbă. Am crezut că zâmbeşte. M-am simţit de parcă mă examina, bucată cu bucată. De parcă ştia totul despre mine – lucruri de care nici măcar eu nu eram conştient.

Fata care mă ţinea de mână i-a spus:

— Dacă nu-mi spui cum te cheamă, te voi lega ca pe un lucru fără nume. Şi vei fi legată şi pecetluită ca pe-un lucru de nimic.

Aşteptă, însă lucrul nu răspunse, iar Lettie Hempstock începu să rostească vorbe într-o limbă pe care nu o ştiam. Uneori vorbea, iar alteori părea mai degrabă că îngână un cântec, într-o limbă care nu semăna cu nimic din ce auzisem vreodată sau din ce aveam să cunosc mai târziu în viaţă. Totuşi, ştiam melodia. Era un cântec pentru copii, melodia pe care cântam versurile de la *Fetiţe şi băieţei, haideţi afară la joacă*[6]. Melodia era aceeaşi, însă cuvintele erau mai vechi. Eram sigur de asta.

Pe măsură ce cânta, sub cerul portocaliu se întâmplau tot felul de ciudăţenii.

Pământul se zvârcoli şi fremătă de viermi, viermi lungi şi cenuşii, care ieşiră de sub picioarele noastre.

Dinspre masa centrală a pânzei foşnitoare ceva se năpusti în direcţia noastră. Era mai mare decât o minge de fotbal. La şcoală, în timpul jocurilor, scăpam de obicei lucrurile pe care ar fi trebuit să le prind sau închideam pumnul o secundă mai târziu, lăsându-le să mă lovească în faţă sau în stomac. Dar lucrul acela se îndrepta direct spre mine şi spre Lettie Hempstock, aşa că nu am gândit, ci doar *am…*

… am întins ambele mâini şi am prins lucrul acela, o masă fâlfâitoare şi agitată de pânze de păianjen şi material sfâşiat. Când l-am prins în mâini, am simţit o durere ascuţită în talpă – pentru o clipă doar, apoi a trecut, de parcă aş fi călcat pe un ac.

Lettie lovi lucrul pe care-l ţineam în mână, iar acesta căzu, prăbuşindu-se în sine. M-a prins de mâna dreaptă şi

[6] Cântecel pentru copii datând din circa 1708.

m-a ţinut din nou strâns. În tot acest timp, nu se oprise din cântat.

Am visat cântecul acela, vorbele stranii ale melodiei simple, şi de câteva ori am înţeles ce spunea, în visele mele. În acele vise, şi eu vorbeam limba, cea dintâi limbă, şi stăpâneam firea a tot ce era real. În visul meu, era limba a ceea ce este şi orice se rostea astfel devenea real, pentru că niciun cuvânt al ei nu putea fi minciună. Era cea dintâi piatră de temelie pentru toată creaţia. În visele mele, foloseam acea limbă ca să vindec bolnavii şi ca să zbor. Am visat cândva că aveam o pensiune mică şi perfectă, la malul mării, şi oricui venea să stea cu mine îi spuneam, în acea limbă, *Fii întreg,* iar ei se întregeau şi nu mai erau oameni frânţi; nu mai erau, fiindcă le vorbisem în limba creaţiei.

Şi pentru că Lettie vorbea în limba creaţiei, chiar dacă nu am înţeles ce spunea, am înţeles despre ce vorbea. Lucrul din poiană era legat pentru totdeauna de acel loc, prins în capcană. I se interzicea să-şi exercite influenţa asupra a orice se afla dincolo de propriul său domeniu.

Lettie Hempstock termină de cântat.

În mintea mea, parc-am auzit creatura strigând, protestând, agitându-se, însă locul de sub cerul portocaliu era tăcut. Doar fâlfâitul pânzei şi fâşâitul crenguţelor în vânt tulburau liniştea.

Vântul se stinse.

O mie de fâşii de material cenuşit, sfâşiat, aterizară pe pământul negru, ca nişte lucruri moarte sau ca nişte rufe murdare abandonate. Nimic nu se clinti.

— Asta ar trebui să fie totul, a spus Lettie, strângându-mi mâna.

M-am gândit că încerca să pară veselă, dar nu reuşea. Părea mohorâtă.

— Hai să te duc acasă!

Am mers, ţinându-ne de mână, printr-o pădure de arbori veşnic verzi tiviţi cu albastru, şi am trecut peste un pod lăcuit, roşu cu galben, arcuit peste un iaz auriu. Am înaintat de-a lungul unui câmp pe care se ivise porumbul

tânăr, asemeni ierbii plantate în şiruri. Ne-am căţărat pe un gard scund, din lemn, mână-n de mână, şi am ajuns pe un alt câmp, cultivat cu ceva care aducea cu nişte trestii mărunte sau cu nişte şerpi îmblăniţi, de culoare neagră, albă, maronie, portocalie, cenuşie şi dungată, toate unduindu-se uşor, răsucindu-se şi îndreptându-se sub lumina soarelui.

— Ce sunt? am întrebat.

— Poţi scoate una să vezi, dacă vrei, mi-a răspuns Lettie.

Am privit în jos. Lujerul îmblănit de la picioarele mele era de un negru perfect. M-am aplecat, l-am apucat zdravăn de la bază cu mâna stângă şi am tras.

Ceva ieşi din pământ şi se răsuci cu furie. Am simţit cum o duzină de ace mititele îmi înţeapă mâna. Am scuturat-o de pământ şi mi-am cerut iertare, şi s-a holbat la mine, mai degrabă surprinsă şi mirată decât supărată. A sărit de lângă mâna mea pe tricou; am mângâiat-o: era o pisicuţă, neagră şi lucioasă, cu o figură ascuţită şi întrebătoare, o pată albă în spatele unei urechi şi ochi de un verde albăstrui neobişnuit.

— La fermă, pisicile vin într-un mod firesc, a spus Lettie.

— Care ar fi acela?

— Din Big Oliver. A apărut la fermă pe vremea păgânilor. Toate pisicile noastre se trag din el.

M-am uitat la pisicuţa care se agăţase cu gheruţele de tricou.

— Pot s-o iau acasă? am întrebat.

— Nu este ce pare. Nu-i o idee bună să iei acasă ceva de pe-aici, a răspuns Lettie.

Am lăsat pisicuţa jos, la marginea câmpului. S-a aruncat după un fluture, care plutea sus, unde nu putea fi atins, apoi s-a îndepărtat fără să privească înapoi.

— Pisicuţa mea a fost călcată de maşină, i-am spus lui Lettie. Era foarte mică. Omul care a murit mi-a spus, deşi nu el conducea. A zis că n-au văzut-o.

— Îmi pare rău, a spus Lettie.

Mergeam sub un umbrar de meri înfloriţi, iar lumea mirosea a miere.

— Asta e problema cu lucrurile însufleţite. Nu trăiesc prea mult. Pisicuţe azi, pisici bătrâne mâine. Apoi, doar amintiri. Iar amintirile se risipesc, se amestecă şi se confundă…

A deschis poarta unui gard şi am intrat. Mi-a dat drumul la mână. Ne aflam la capătul aleii, lângă platforma de lemn de lângă drum, cea pe care stăteau putineiele uzate. Mirosea normal.

— Chiar ne-am întors? am întrebat.

— Da, a spus Lettie Hempstock. Şi nu vom mai avea probleme cu ea, zise oprindu-se apoi. Era mare, aşa-i? Şi rea… N-am mai văzut una ca ea. Dacă aş fi ştiut că era atât de bătrână, de mare şi de rea, nu te-aş fi luat cu mine. Totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Apoi adăugă: Dar aş fi vrut să nu-mi dai drumul la mână. Dar totuşi eşti în regulă, nu-i aşa? Nu s-a întâmplat nimic rău. N-am păţit nimic.

— Sunt bine, am spus. Nu te îngrijora, sunt un soldat curajos. Aşa spunea bunicul mereu. Apoi am repetat ce spusese ea: N-am păţit nimic.

Ea mi-a zâmbit luminos şi însufleţit şi am sperat că spusesem lucrul potrivit.

Capitolul V

În seara aceea, sora mea s-a aşezat pe pat şi a început să-şi perie părul. Îl peria de o sută de ori în fiecare seară, numărând fiecare atingere cu peria. Nu cunoşteam motivul.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Îmi privesc piciorul, i-am zis.

Mă uitam lung la talpa piciorului drept. O linie rozalie îi traversa centrul, de la baza degetelor până aproape de călcâi. Călcasem pe o sticlă spartă când eram bebeluş. Îmi amintesc cum m-am trezit în pătuţ, în dimineaţa de după, şi m-am uitat la copcile negre care ţineau laolaltă marginile tăieturii. Era cea mai veche amintire a mea. Mă obişnuisem cu cicatricea rozalie. Însă găurica de lângă ea, din curbura tălpii, era nouă. Acolo simţisem durerea bruscă, deşi acum nu durea. Era doar o gaură.

Am apăsat-o cu degetul arătător şi mi s-a părut că se retrage ceva în interiorul ei.

Sora mea se oprise din periat şi mă privea curioasă. M-am ridicat, am traversat dormitorul, am străbătut coridorul şi am ajuns în baia de la capătul lui.

Nu ştiu de ce nu am întrebat un om mare despre asta. Nu-mi aduc aminte să fi consultat vreun om mare, decât dacă nu aveam altă soluţie. Era anul în care mi-am scos un neg de pe genunchi cu un briceag şi am descoperit cât de adânc puteam tăia până să doară, şi cum arătau rădăcinile unui neg.

În dulăpiorul sanitar, în spatele oglinzii, se afla o pensetă din oţel inoxidabil, de felul celor cu vârfuri ascuţite, pentru extragerea aşchiilor de lemn, şi o cutie cu plasturi. M-am aşezat pe partea metalică a căzii albe şi mi-am examinat gaura din picior. Era o gaură simplă, mică şi rotundă, cu margini netede. Nu puteam să-mi dau seama cât de adâncă era, fiindcă exista un obstacol. Ceva o bloca. Ceva care părea să se retragă, odată atins de lumină.

Am ţinut penseta şi am privit. Nu s-a întâmplat nimic.

Nimic nu s-a schimbat.

Am pus arătătorul mâinii stângi pe gaură, uşor, blocând lumina. Apoi am aşezat vârful pensetei lângă gaură şi am aşteptat. Am numărat până la o sută, inspirat, poate, de periatul surorii mele. Apoi mi-am retras degetul şi am înfipt penseta.

Am prins capul viermelui – dacă asta era – între cleştii metalici, l-am strâns şi am tras.

Aţi încercat vreodată să scoateţi un vierme dintr-o gaură? Ştiţi cât de încăpăţânaţi pot fi? Cum îşi folosesc tot corpul pentru a se agăţa de marginile găurii? Am tras afară cam doi centimetri din vierme. Era roz, vârstat cu gri, ca un lucru infectat. L-am scos din gaura din picior, apoi am simţit că se opreşte. Îl puteam simţi în interiorul cărnii mele, înţepenind şi refuzând să se lase tras. Nu m-am speriat. Era, desigur, un lucru care li se putea întâmpla oamenilor, aşa ca atunci când pisica vecinilor, Misty, avea paraziţi. Aveam un vierme în picior şi scăpam de el.

Am răsucit penseta, gândindu-mă, cred, la nişte spaghete într-o furculiţă, şi am încolăcit viermele în jurul ei. A încercat să se tragă înapoi, dar l-am întors, puţin câte puţin, până când n-am mai putut să trag.

Simţeam, înăuntrul meu, elasticitatea lipicioasă prin care încerca să rămână, ca o fâşie de muşchi. M-am aplecat cât am putut în faţă, am întins mâna stângă şi am învârtit robinetul de apă caldă – cel cu bulina roşie în centru. Am lăsat apa să curgă. A curs aşa vreo trei, patru minute, înainte să înceapă să scoată aburi.

Înconjurat de aburi, mi-am întins piciorul şi braţul drept, ţinând apăsate penseta şi cei doi centimetri de creatură pe care-i scosesem din corpul meu. Apoi am pus locul unde se afla penseta sub robinetul fierbinte. Apa mi-a scăldat piciorul, dar tălpile mele erau rezistente de la mersul pe jos, aşa că nu m-a deranjat. Apa care mi-a atins degetele de la mâini le-a opărit, însă mă aşteptam la asta. Viermele – nu. L-am simţit flexându-se înăuntrul meu, încercând să se retragă de sub apa fierbinte, dezlipindu-se de picior. Am răsucit penseta, triumfător, de parcă aş fi cules cea mai

tare crustă din lume, iar creatura a început să iasă, împotrivindu-se tot mai puţin.

Am tras cu forţă de ea. Se destindea pe măsură ce înainta sub apa fierbinte. Ieşise aproape complet – îl simţeam – aşa că, prea încrezător, prea triumfător şi prea nerăbdător, am tras prea repede şi prea tare, iar viermele mi-a ajuns în palmă. Capătul care a ieşit era rupt şi supura, de parcă s-ar fi desprins.

Cu toate acestea, dacă acea creatură lăsase ceva în piciorul meu, era foarte mic.

Am examinat viermele. Era gri închis şi deschis, vârstat cu roz şi segmentat, ca o râmă obişnuită. Acum că nu se mai afla sub apa fierbinte, părea să-şi revină. S-a zvârcolit, iar corpul, care fusese înfăşurat în jurul pensetei, atârna, crispându-se, deşi era agăţat de cap (chiar *era* capul? Cum puteam să-mi dau seama?), de unde îl prinsesem.

Nu voiam să-l ucid. Nu omoram animale, dacă putea fi evitat. Dar trebuia să scap de el, fiindcă era, fără îndoială, periculos.

Am ţinut viermele deasupra scurgerii. Se zbătea sub apa fierbinte. Apoi i-am dat drumul şi l-am privit dispărând pe ţeavă. Am lăsat apa să mai curgă o vreme şi am spălat penseta. Apoi am pus un plasture mic deasupra găurii din talpă şi am astupat scurgerea, pentru ca viermele să nu poată urca înapoi. La sfârşit, am închis robinetul. Nu ştiam dacă murise, dar nu credeam că s-ar fi putut întoarce.

Am pus penseta la loc, în spatele oglinzii din baie, apoi am închis dulăpiorul şi m-am holbat la propria reflecţie.

M-am întrebat, aşa cum mi se întâmpla de nenumărate ori la vârsta aceea, *cine* eram şi ce era lucrul acela care privea faţa din oglindă. Dacă faţa se uita la ce nu eram, şi ştiam că nu era aşa, fiindcă aş fi fost tot eu, indiferent ce se întâmpla cu faţa mea, atunci ce *era* eu? Şi ce anume privea?

M-am întors în dormitor. Era rândul meu să ţin uşa dinspre hol deschisă. Am aşteptat să adoarmă sora mea, ca să nu mă spună, iar apoi, în lumina slabă care venea de pe hol, am citit o carte de mistere din seria *Secret Seven* până

am adormit.

Capitolul VI

Mărturisesc: când eram foarte mic – să fi avut vreo trei, patru ani – mă comportam uneori ca un monstru. „Erai un mic *ticălos”,* mi-au spus câteva mătuşi, cu diverse ocazii, odată ce am devenit adult, iar boacănele mele teribile de copil puteau fi pomenite cu o umbră de amuzament nostalgic. Dar nu-mi amintesc să mă fi purtat ca un monstru. Ştiu doar că aveam pretenţia să fie aşa cum voiam eu.

Copiii mici se consideră adevăraţi zei; cel puţin unii dintre ei. Sunt mulţumiţi doar când restul lumii acceptă felul în care văd ei lucrurile.

Dar eu nu mai eram un băieţel. Aveam şapte ani. Înainte, nu mă temeam de nimic, însă acum eram înspăimântat.

Incidentul cu viermele din picior nu m-a speriat. Nu l-am pomenit. Totuşi, în ziua următoare, m-am întrebat dacă oamenii aveau des viermi în picior sau dacă mi se întâmplase numai mie, în locul acela de sub cerul portocaliu, de la marginea fermei Hempstock.

Am dezlipit plasturele de pe talpă când m-am trezit, şi am constatat cu uşurare că gaura începuse să se închidă. Acolo unde se aflase era acum un punct rozaliu, ca o bătătură, şi nimic mai mult.

Am coborât la micul dejun. Mama părea fericită.

— Am veşti bune, dragule, mi-a spus. M-am angajat. Aveau un post disponibil la farmacia Dickson. Vor să încep în după-amiaza asta. O să lucrez patru zile pe săptămână.

Nu mă deranja. Mă descurcam bine singur.

— Mai am şi alte noutăţi. Cineva o să aibă grijă de voi, copiii, cât timp sunt plecată. Se numeşte Ursula. Va dormi în vechea ta cameră, din capătul scărilor. O să aibă grijă de casă. Va face mâncare şi curăţenie, pentru că doamna Weller are probleme cu şoldul şi spune că are nevoie de câteva săptămâni să-şi revină. O să fiu mult mai liniştită dacă e cineva aici, cât timp eu şi tati lucrăm.

— Dar nu aveţi bani, am spus. Doar aţi spus că nu aveţi bani.

— Tocmai. De aceea am acceptat postul de farmacistă, mi-a răspuns. Iar Ursula va avea grijă de voi pentru casă şi masă. Trebuie să locuiască în zonă timp de câteva luni. M-a sunat azi-dimineaţă. Are nişte recomandări excelente.

Speram să fie de treabă. Cealaltă menajeră, Gertruda, lucrase la noi în urmă cu şase luni. Nu era deloc drăguţă: ne făcea farse mie şi surorii mele, de pildă răsuceau aşternutul ca să ne împiedice să-l folosim, lăsându-ne cu gura căscată. În cele din urmă, mărşăluisem în jurul casei purtând pancarte pe care scria „O urâm pe Gertruda” şi „Nu ne place mâncarea Gertrudei”; în plus, îi pusesem broaşte în pat – aşa că plecase înapoi în Suedia.

Am luat o carte şi am ieşit în grădină.

Era o zi călduroasă şi însorită de primăvară. M-am căţărat pe o scară de frânghie până la cea mai joasă creangă a fagului cel înalt, m-am aşezat pe ea şi am citit. Cât timp am citit, nu mi-a fost teamă de nimic. Mă aflam departe, în Egiptul Antic, cunoscând-o pe Hathor, care bântuise Egiptul în chip de leoaică. Ucisese atâţia oameni, încât nisipurile Egiptului se înroşiseră, şi fusese învinsă doar după ce oamenii amestecaseră bere cu miere şi somnifere, apoi coloraseră poţiunea în roşu. Hathor crezuse că ar fi sânge şi o băuse, adormind. După aceea, Ra, părintele zeilor, o transformase în zeiţa iubirii, ca suferinţele prin care-i făcuse să treacă pe oameni să fie doar suferinţe ale inimii.

M-am întrebat de ce procedaseră astfel zeii. De ce n-o omorâseră – doar ar fi putut?

Îmi plăceau miturile. Nu erau nici poveşti pentru adulţi, dar nici pentru copii. Erau mai mult decât atât; pur şi simplu *existau.*

Poveştile pentru adulţi nu aveau sens şi începeau atât de greu. Le vedeam ca pe nişte secrete, secrete masonice, mitice, ale maturităţii. De ce nu preferau adulţii să citească despre Narnia, despre insule secrete, contrabandişti şi zâne periculoase?

Mi se făcuse foame. Am coborât din copac şi am mers în spatele casei, trecând de spălătoria care mirosea a săpun de rufe şi mucegai, de mica magazie de lemn şi cărbune, de toaleta de afară – unde atârnau păianjenii, în aşteptare – cu uşile de lemn vopsite în verde. Am intrat pe uşa din spate, am traversat holul şi am ajuns în bucătărie.

Mama era acolo, cu o femeie necunoscută. Când am văzut-o, m-a apucat durerea de cap; şi nu una metaforică. Am simţit un junghi în piept, preţ de un moment. Apoi a trecut.

Sora mea şedea la masă şi mânca cereale dintr-un bol.

Femeia era foarte frumoasă. Avea părul scurt, de culoarea mierii, ochi imenşi, de un gri albăstrui, şi purta un ruj palid. Părea înaltă, chiar şi pentru un adult.

— Dragule? Este Ursula Monkton, a spus mama. N-am răspuns. Doar m-am uitat la ea. Mama mi-a dat un ghiont.

— Bună ziua, am spus.

— E timid, remarcă Ursula Monkton. Sunt sigură că, odată ce va ajunge să mă cunoască, vom fi buni prieteni. A întins mâna şi i-a mângâiat părul şaten-cenuşiu al surorii mele, care a afişat un zâmbet ştirb.

— Îmi place de tine *aşa* de mult, a spus sora mea.

Apoi, către mine şi mama:

— Când o să fiu mare, vreau să fiu Ursula Monkton.

Mama şi Ursula au râs.

— Draga de ea! a spus Ursula Monkton.

Apoi s-a întors către mine.

— Şi cu noi cum rămâne? Suntem prieteni?

Am privit-o. O persoană adultă în toată legea, blondă, îmbrăcată cu o rochie gri cu roz. Eram speriat.

Rochia nu era uzată. Cred că aşa era moda; aşa era modelul. Dar, uitându-mă la ea, mi-am imaginat rochia aceea fâlfâind, deşi nu era pic de vânt în bucătărie, fâlfâind ca pânza principală a unei corăbii, pe un ocean singuratic, sub un cer portocaliu.

Nu ştiu ce am răspuns sau dacă am răspuns. Dar am ieşit din bucătărie fără să iau măcar un măr, deşi îmi era foame.

Mi-am luat cartea în grădina din spate şi m-am aşezat sub balcon, lângă stratul de flori care creşteau sub fereastra camerei cu televizorul. Am citit, uitând de foame în Egiptul cu zeităţi care aveau capete de animale, care se tăiau unii pe ceilalţi şi apoi se readuceau reciproc la viaţă.

Sora mea a ieşit în grădină.

— Îmi place aşa de mult de ea, mi-a spus. E prietena mea. Vrei să vezi ce mi-a dat?

A scos o gentuţă gri, de felul celei pe care mama o purta în poşetă, pentru monede. Avea o cataramă metalică, în formă de fluture. Părea făcută din piele. M-am întrebat dacă era piele de şoarece. A deschis gentuţa, şi-a vârât degetele înăuntru şi scoase o monedă mare, de argint: o jumătate de coroană.

— Ia uite, mi-a zis ea. Uite ce am!

Îmi doream jumătate de coroană. De fapt, îmi doream ce-aş fi putut cumpăra cu o jumătate de coroană: trucuri magice şi jucării haioase de plastic, cărţi… atât de multe lucruri! Dar nu-mi doream o gentuţă gri cu o jumătate de coroană înăuntru.

— Nu-mi place de ea, i-am zis surorii mele.

— Asta pentru că eu am văzut-o prima. E prietena *mea.*

Nu credeam că Ursula Monkton era prietena cuiva.

Voiam să merg s-o avertizez pe Lettie Hempstock în privinţa ei, însă ce i-aş fi putut spune? Că noua menajeră purta gri şi roz? Că mă privea ciudat?

Îmi doream să nu-i fi dat drumul la mână lui Lettie. Ursula Monkton apăruse din vina mea, eram sigur, şi nu aveam să scap de ea trimiţând-o în jos pe ţeavă sau punându-i broaşte în pat.

Ar fi trebuit să plec atunci, să fug, să străbat aleea lungă de vreo doi kilometri până la ferma familiei Hempstock, însă n-am făcut-o. Un taxi a dus-o pe mama la lucru, la farmacia lui Dickson, să împartă pastile şi loţiuni. Eu am rămas acolo, cu Ursula Monkton.

A apărut în grădină, cu o farfurie de sandviciuri.

— Am vorbit cu mama voastră, a spus, zâmbind dulce sub rujul palid. Cât timp sunt aici, trebuie să vă abţineţi de

la hălăduit. Puteţi sta în casă sau în grădină, sau vă pot însoţi la prietenii voştri, dar nu aveţi voie să ieşiţi şi să hoinăriţi aiurea.

— Bineînţeles, răspunse sora mea.

Eu n-am spus nimic.

Sora mea a mâncat un sandvici cu unt de arahide.

Eram leşinat de foame. M-am întrebat dacă sandviciurile erau periculoase. Nu ştiam. Îmi era teamă că, dacă mănânc unul, se va transforma în viermi în stomacul meu, iar ei se vor târî prin mine, colonizându-mă, până când aveau să-mi iasă afară prin piele.

M-am întors în casă. Am deschis uşa bucătăriei. Ursula Monkton nu era înăuntru. Mi-am îndesat buzunarele cu fructe: mere şi portocale, şi pere tari, maronii. Am luat trei banane şi le-am ascuns în sân, apoi am fugit în laborator.

Laboratorul, cum îl numeam eu, era o magazie vopsită cu verde, aflată destul de departe de casă, construită lângă vechiul garaj uriaş. Aproape de magazie creştea un smochin, deşi n-am gustat niciodată din fructele coapte, ci am văzut doar frunzele imense şi fructele verzi. Îi spuneam laborator fiindcă acolo îmi ţineam trusa de chimie. Un cadou de aniversare peren, aceasta fusese interzisă în casă de tata, după ce preparasem ceva într-o eprubetă. Amestecasem chestii la întâmplare şi le încălzisem până la erupţie. Rezultatul fusese o masă neagră, cu o duhoare de amoniac care nu dispărea. Tata spusese că nu se supără dacă fac experimente (deşi nimeni nu ştia ce fel de experiment făcusem, dar nu conta; în fond, mama primise truse de chimie de ziua ei, şi uite ce bine îi prinseseră!), dar nu le dorea în raza de percepţie a mirosurilor din jurul casei.

Am mâncat o banană şi o pară, apoi am ascuns celelalte fructe sub masa de lemn.

Adulţii urmează trasee. Copiii explorează. Adulţii se mulţumesc să meargă pe acelaşi drum, de sute şi mii de ori. Poate că nu le dă niciodată prin minte să se abată din drum, să se strecoare pe sub rododendroni, să găsească spaţiile dintre garduri. Eram copil şi ştiam o groază de

moduri de a ieşi în drum, moduri care nu presupuneau traversarea aleii noastre. Am hotărât să mă furişez afară din magazie, de-a lungul zidului, spre marginea peluzei, şi apoi spre bordura de azalee şi leandri care străjuiau grădina. De lângă ei, urma să mă strecor în josul dealului, iar după aceea să sar gardul metalic atacat de rugină, care mărginea aleea principală.

Nu se uita nimeni. Am fugit, m-am furişat şi am trecut printre leandri, apoi am coborât dealul, croindu-mi drum prin mărăcinişuri şi porţiuni acoperite cu urzici, care apăruseră de când fusesem ultima oară pe-acolo.

Ursula Monkton mă aştepta la baza dealului, chiar în faţa gardului ruginit. Pur şi simplu nu era posibil să fi ajuns fără s-o văd, dar iată că se afla acolo. Şi-a încrucişat braţele şi m-a privit, iar rochia ei roz cu gri a fâlfâit în bătaia vântului.

— Cred c-am spus că nu ai voie să ieşi.

— Dar n-am ieşit, i-am răspuns, cu o îndrăzneală pe care nu o simţeam nici pe departe. Explorez doar.

— Te furişezi.

N-am răspuns.

— Cred c-ar trebui să fii în camera ta, unde pot să te supraveghez. E timpul pentru somnul de după-masă.

Eram prea mare pentru aşa ceva, dar nu suficient de mare ca s-o contrazic – ştiam asta – sau ca să câştig, dacă reuşeam.

— Fie, am spus.

— Nu spune „fie”. Spune: „Da, domnişoară Monkton”. Sau „doamnă”. Spune: „Da, doamnă.”

M-a privit cu ochii ei gri-albăstrui, care semănau cu nişte găuri putrezite în pânză; erau departe de a fi frumoşi.

— Da, doamnă, am spus, şi m-am urât pentru că o spusesem.

Am urcat dealul împreună.

— Părinţii tăi nu-şi mai pot permite locul ăsta, a spus Ursula Monkton. Şi nu-şi pot permite să-l întreţină. În curând îşi vor da seama că singura cale de a-şi rezolva problemele financiare este să vândă casa şi grădinile unor

dezvoltatori imobiliari. Apoi toate *astea* – *astea* erau aglomeraţiile de mărăcini, lumea neîngrijită din spatele peluzei – vor deveni un set de case şi grădini identice. Iar dacă sunteţi norocoşi, veţi locui în una dintre ele. Dacă nu, o să-i invidiaţi pe cei care o vor face. Ţi-ar plăcea?

Adoram casa şi grădina. Îmi plăcea sălbăticia lor. Iubeam locul acela, de parcă ar fi fost o parte din mine; poate, într-un fel, chiar era.

— Cine eşti? am întrebat.

— Ursula Monkton. Sunt menajera voastră.

— Cine eşti de fapt? am continuat. De ce le dai bani oamenilor?

— Cu toţii vor bani, a spus, de parcă era evident. Îi face fericiţi. Te vor face şi pe tine fericit, dacă le permiţi.

Am ieşit lângă mormanul de iarbă tăiată, în spatele cercului pe care-l numeam inelul zânelor. Uneori, când vremea era umedă, se umplea de ciuperci otrăvitoare de un galben fluorescent.

— Acum treci în camera ta, mi-a spus.

Am fugit de ea, cât de repede puteam, traversând inelul zânelor, peste peluză, dincolo de tufarii de trandafir şi de magazia de cărbuni. Am intrat în casă.

Ursula Monkton stătea chiar în cadrul uşii din spate, aşteptându-mă, deşi nu avea cum să fi trecut de mine. Aş fi văzut-o. Părul ei era perfect, iar rujul părea proaspăt aplicat.

— Am fost înăuntrul tău, mi-a spus. Aşa că ia aminte. Dacă spui ceva cuiva, nu te vor crede. Şi, pentru că am fost înăuntrul tău, voi şti. Şi pot face în aşa fel încât să nu spui nimic din ce nu vreau eu să spui, nimănui, niciodată.

Am urcat în dormitor şi m-am întins pe pat. Locul de pe talpă, unde fusese viermele, pulsa şi mă durea. Mă durea şi în piept. M-am lăsat să mă pierd într-o carte. Acolo evadam de fiecare dată când viaţa reală era prea dificilă sau prea rigidă. Am luat de pe raft o mână de cărţi vechi care îi aparţinuseră mamei când era de vârsta mea şi am citit despre şcolăriţe care aveau aventuri în anii ’30 şi ’40. De obicei, se confruntau cu spioni, contrabandişti sau

trădători, ce-or mai fi fost şi ei, iar fetele erau întotdeauna curajoase şi ştiau exact ce să facă. Eu nu eram curajos şi n-aveam nici cea mai mică idee ce aş putea face.

Nu mă mai simţisem niciodată atât de singur.

M-am întrebat dacă familia Hempstock avea telefon. Era puţin probabil, dar nu imposibil. Poate doamna Hempstock fusese cea care anunţase poliţia despre maşina noastră abandonată. Cartea de telefon era jos, dar ştiam numărul la care să sun pentru a cere informaţii, şi nu trebuia decât să întreb de cineva pe nume Hempstock, care locuia la ferma Hempstock. În dormitorul părinţilor mei era un telefon. M-am ridicat, am mers la uşă şi am privit afară. Holul era pustiu. Am intrat în dormitorul de alături cât de repede şi de discret am putut. Pereţii erau de un roz palid, iar patul părinţilor mei era acoperit şi el de trandafiri uriaşi, imprimaţi. Ferestrele franţuzeşti montate de-a lungul acelei laturi a casei dădeau spre balcon. Pe noptiera crem cu auriu de lângă pat se afla un telefon crem. Am ridicat receptorul şi am format numărul de la Informaţii, trăgând cu degetul de găuri: unu, nouă, doi. Am aşteptat să intre operatoarea pe fir şi să-mi spună numărul de la ferma Hempstock. Luasem un creion şi eram pregătit să notez numărul la spatele unei cărţi legate în copertă albastră – *Pansy salvează şcoala.*

Operatoarea nu a intervenit. Tonul continua, iar peste el s-a auzit vocea Ursulei Monkton, spunând:

— Oamenii bine-crescuţi nici nu s-ar gândi să se furişeze ca să folosească telefonul, nu?

N-am spus nimic, deşi nu mă îndoiam că mă poate auzi respirând. Am aşezat receptorul în furcă şi m-am întors în dormitorul pe care-l împărţeam cu sora mea.

M-am aşezat pe pat şi m-am uitat pe geam.

Patul meu lipit de perete, chiar sub fereastră. Îmi plăcea să dorm cu geamurile deschise. Nopţile ploioase erau cele mai grozave: deschideam fereastra, îmi lăsam capul pe pernă, închideam ochii şi simţeam vântul atingându-mi faţa. Ascultam copacii clătinându-se şi gemând. Dacă aveam noroc, mă trezeam cu picături de ploaie pe faţă şi

îmi imaginam că mă aflu în barca mea, în mijlocul oceanului. Se clătina pe marea umflată. Nu mă visam pirat şi nici nu aveam o destinaţie anume. Doar mă aflam pe barca mea.

Dar acum nu ploua şi nici noapte nu era. Pe fereastră puteam vedea doar copaci şi nori, şi orizontul îndepărtat, de culoare mov.

Aveam provizii de ciocolată în caz de urgenţă ascunse sub figurina Batman pe care o primisem de ziua mea. În timp ce le mâncam, mi-am amintit cum îi lăsasem mâna lui Lettie Hempstock ca să prind rotocolul de material putred, şi durerea ascuţită din picior care urmase.

Eu am adus-o, m-am gândit. Ştiam că e adevărat.

Ursula Monkton nu era reală. Era o mască de carton pentru lucrul care se aflase înăuntrul meu sub formă de vierme, care fâlfâise şi răbufnise în ţinutul întins de sub cerul portocaliu.

Am reluat lectura cărţii *Pansy salvează şcoala.* Planurile secrete ale bazei aeriene de lângă şcoală erau strecurate inamicului prin contrabandă, de către spioni. Aceştia erau, de fapt, profesori care lucrau în grădina de legume a şcolii. Planurile erau ascunse în interiorul legumelor scobite.

„Cerule mare!” spuse Inspectorul Davidson de la renumita Brigadă pentru Contrabandă şi Spionaj (BES) a Scotland Yardului. „E chiar ultimul loc în care ne-ar fi trecut prin cap să ne uităm!”

„Cred că-ţi datorăm scuze, Pansy,” spuse directoarea severă, cu un zâmbet cald, care nu-i stătea în fire, şi care o făcu pe Pansy să creadă că, poate, o judecase greşit tot semestrul. „Ai salvat reputaţia şcolii! Acum însă, înainte să te umfli prea tare în pene, n-ar trebui să conjugi nişte verbe în franceză, cu *madame?”*

Puteam să mă bucur pentru Pansy, într-un colţ al minţii, chiar dacă în rest eram copleşit de teamă. Aşteptam să ajungă acasă părinţii mei. Voiam să le spun ce se petrece. Aveam să le spun. Trebuiau să mă creadă.

Pe atunci, tata lucra la un birou aflat la o oră cu maşina de casă. Nu eram sigur cu ce se ocupa. Avea o secretară

foarte simpatică şi drăguţă, cu un pudel ca de jucărie. De fiecare dată când ştia că noi, copiii, venim să-l vedem pe tata, aducea pudelul de acasă, iar noi ne jucam cu el. Uneori, treceam pe lângă clădiri, iar tata zicea, „Asta-i a noastră”. Dar mie nu-mi păsa de clădiri, aşa că n-am întrebat niciodată cum de era *a noastră* sau măcar ce însemna *noi.*

Întins pe pat, am citit carte după carte, până când Ursula Monkton a apărut în uşa camerei şi a spus:

— Acum poţi coborî.

Sora mea se uita la televizor, în camera unde se afla acesta. Se uita la o emisiune numită „CUM?”, un spectacol de ştiinţă popularizată despre cum funcţionează lucrurile. În deschidere, moderatorii erau îmbrăcaţi în port amerindian, spuneau „Cum[7]?” şi scoteau strigăte de luptă.

Voiam să schimb pe BBC, dar sora mea m-a privit triumfător şi a spus:

— Ursula a zis că pot să mă uit la ce vreau eu şi tu n-ai voie să schimbi canalul.

Am stat cu ea un minut. Un bătrân cu mustaţă le arăta copiilor din Anglia cum să confecţioneze muşte de pescuit.

— Nu e de treabă, am zis.

— Îmi place de ea. E drăguţă.

Mama a ajuns acasă cinci minute mai târziu, ne-a salutat de pe coridor şi a intrat în bucătărie, s-o vadă pe Ursula Monkton. Apoi s-a întors la noi.

— Cina va fi gata imediat ce ajunge tati acasă. Spălaţi-vă pe mâini.

Sora mea a urcat şi s-a spălat pe mâini.

Eu i-am spus mamei:

— Nu-mi place de ea. O să-i spui să plece?

Mama a oftat.

— *Nu* se va repeta povestea cu Gertruda, dragule. Ursula e o fată foarte simpatică, dintr-o familie bună. Şi vă adoră, serios.

---

[7] Joc de cuvinte în original, între *how* – cum (lb. eng.) şi *howgh,* salutul caracteristic triburilor amerindiene. Cele două cuvinte se pronunţă la fel.

Tata a ajuns acasă şi a fost adusă cina. O supă densă de legume, apoi pui prăjit şi cartofi noi cu mazăre congelată. Îmi plăceau la nebunie toate felurile de pe masă. N-am mâncat nimic.

— Nu mi-e foame, am explicat.

— Nu-mi place să umblu cu vorba, a spus Ursula Monkton, dar cineva avea ciocolată pe mâini şi pe faţă când a coborât din camera lui.

— Aş vrea să nu mai mănânci porcăria aia, a mormăit tata.

— Nu e decât zahăr procesat. Îţi strică pofta de mâncare şi dinţii, a spus mama.

Îmi era teamă că mă vor obliga să mănânc, dar n-au făcut-o. Am stat la masă flămând, în timp ce Ursula Monkton râdea la glumele tatei. Mi se părea că spune glume special pentru ea.

După cină ne-am uitat cu toţii la *Misiune imposibilă*[8]. Îmi plăcea *Misiune imposibilă,* însă de data aceasta m-a făcut să mă simt incomod, pentru că oamenii îşi tot scoteau chipurile pentru a dezvălui altele dedesubt. Purtau măşti de cauciuc, iar sub ele se aflau mereu eroii noştri, dar mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă Ursula Monkton şi-ar scoate faţa – ce s-ar afla dedesubt?

Ne-am dus la culcare. Era rândul surorii mele, aşa că uşa de la dormitor era închisă. Îmi lipsea lumina de pe hol. M-am întins în pat, cu fereastra deschisă, foarte treaz, ascultând zgomotele tipice unei case vechi la sfârşitul zilei. Mi-am pus nişte dorinţe din toată inima, sperând să devină realitate. Mi-am dorit ca părinţii mei s-o expedieze departe pe Ursula Monkton, iar eu să merg la ferma Hempstock şi să-i povestesc lui Lettie ce făcusem, iar ea să mă ierte şi totul să fie bine.

Nu puteam să dorm. Sora mea adormise deja. Putea să adoarmă oricând, o abilitate pe care eu n-o aveam şi pentru care o invidiam.

Am ieşit din dormitor.

---

[8] Serial de televiziune (1966-1973 şi 1988-1990) care stă la baza filmelor cu acelaşi titlu.

M-am aventurat în capul scărilor, ascultând sunetele care veneau de la televizorul de jos. Apoi m-am strecurat tiptil pe trepte în jos şi m-am aşezat pe a treia treaptă de la bază. Uşa camerei unde se afla televizorul era pe jumătate deschisă, şi dacă mai coboram o treaptă, oricine se uita la televizor mă putea vedea. Aşa că am aşteptat acolo.

Auzeam vocile de la televizor, punctate de râsete sacadate.

Apoi, acoperindu-le, voci de adulţi discutând.

— Soţia dumneavoastră este plecată în fiecare seară? a întrebat Ursula Monkton.

— Nu. Vocea tatei. S-a întors acum ca să pregătească ziua de mâine. Dar de mâine încolo va fi săptămânal. Strânge bani pentru Africa, la primărie. Pentru fântâni şi promovarea contracepţiei.

— Ei bine, comentă Ursula, pe mine nu mă paşte primejdia *aia.*

A râs. Un râset ascuţit, de clopoţel, care părea prietenos şi adevărat, fără zdrenţe fluturânde. Apoi a spus:

— Băgăcioşi mici…

O clipă mai târziu, uşa era larg deschisă, iar Ursula Monkton m-a privit direct. Îşi refăcuse machiajul: rujul palid şi genele alungite.

— Treci la culcare, a spus. Acum.

— Vreau să vorbesc cu tata, am răspuns, fără speranţă.

N-a zis nimic. A zâmbit doar, rece şi fără emoţie, iar eu m-am întors sus, m-am urcat în pat şi am zăcut în camera întunecată până am renunţat să adorm. Apoi somnul m-a cuprins pe neaşteptate şi am dormit neconsolat.

Capitolul VII

Următoarea zi a fost groaznică.

Părinţii mei plecaseră înainte să mă trezesc.

Vremea se răcise, iar cerul era de un cenuşiu arid şi lipsit de farmec. Am trecut prin dormitorul părinţilor mei în balconul care se întindea şi pe lungimea camerei pe care o împărţeam cu sora mea. Am stat în balcon şi m-am rugat cerului ca Ursula Monkton să se fi plictisit de acest joc şi să n-o mai văd niciodată.

Când am coborât, Ursula Monkton mă aştepta la baza scărilor.

— Regulile sunt aceleaşi, băgăcios mic, spuse ea. Nu ai voie să părăseşti proprietatea. Dacă încerci, te încui în dormitor pentru tot restul zilei, iar când se întorc părinţii tăi, le spun că ai făcut ceva dezgustător.

— N-au să te creadă.

A zâmbit dulce.

— Eşti sigur? Dacă le spun că ţi-ai scos cârnăciorul şi ai făcut pipi în toată bucătăria, iar eu a trebuit să spăl cu mopul şi să dezinfectez? Cred că mă vor crede. O să fiu foarte convingătoare.

Am coborât în laborator. Am mâncat toate fructele pe care le ascunsesem acolo cu o zi înainte. Am citit *Sandie îşi dă seama,* altă carte de-a mamei. Sandie era o şcolăriţă curajoasă, trimisă accidental la o instituţie fiţoasă, unde toată lumea o detesta. La final, o deconspira pe profesoara de geografie drept un spion bolşevic, care-o ţinea prizonieră pe adevărata profesoară. Punctul culminant avea loc la serbarea şcolii, unde Sandie se ridica şi ţinea un discurs, care începea aşa: „Ştiu că n-ar fi trebuit să fiu trimisă aici. Mă aflu aici din cauza unei erori în acte, în timp ce Sandy cu y învaţă la şcoala publică de gramatică. Dar mulţumesc providenţei pentru asta, pentru că domnişoara Streebling nu este cine pare a fi."

Sandie era apoi acceptată de toţi cei care o detestaseră.

Tata a venit acasă devreme, mai devreme decât îmi

aminteam s-o fi făcut vreodată în ultimii ani.

Am vrut să vorbesc cu el, dar nu era niciodată singur.

I-am privit de pe creanga fagului meu.

Mai întâi, i-a arătat cu mândrie Ursulei Monkton grădinile, cu tufarii de trandafiri şi de coacăzi negri, cu azalele şi cireşii, de parcă ar fi avut ceva de-a face cu toate astea, de parcă n-ar fi fost sădite şi îngrijite de domnul Weller, timp de cincizeci de ani, înainte ca noi să cumpărăm casa.

Ea a râs la toate glumele lui. Nu puteam auzi ce spunea el, dar îi vedeam zâmbetul strâmb, pe care-l avea când ştia că spune ceva amuzant.

Stătea prea aproape de el. Uneori, tata îi punea mâna pe umăr, prieteneşte. Mă îngrijora că stătea atât de aproape de ea. Nu ştia ce era. Era un monstru, iar el credea că e o persoană normală, aşa că se purta drăguţ cu ea. Ursula purta alte haine: o fustă gri, despre care cred că se numea midi, şi o bluză roz.

În orice altă zi, dacă l-aş fi văzut pe tata plimbându-se prin grădină, aş fi fugit la el. Dar nu în acea zi. Mi-era teamă că avea să se supere sau că Ursula Monkton îi va spune ceva ca să-l facă să se supere pe mine.

Eram îngrozit de el când era furios. Faţa lui (ascuţită şi de obicei amabilă) se înroşea, iar el ţipa, ţipa atât de tare şi de mânios, încât efectiv paralizam. Nu eram capabil să gândesc.

Nu m-a lovit niciodată. Nu credea în eficienţa bătăii. Ne povestea că tatăl său îl bătuse, că mama lui îl fugărise cu mătura şi că el era mai presus de asta. Când se înfuria suficient cât să urle la mine, îmi amintea că nu m-ar bate, parcă dorind să fiu recunoscător. În poveştile cu elevi pe care le citeam, şotiile erau pedepsite adesea prin lovituri cu bastonul sau cu papucul. Apoi, totul era uitat şi uneori îi invidiam pe copiii aceia fictivi pentru limpezimea vieţii pe care o duseseră.

Nu voiam să mă apropii de Ursula Monkton. Nu voiam să risc ca tata să se supere pe mine. Mă întrebam dacă ar fi un moment propice să părăsesc proprietatea şi să mă

îndrept spre alee, dar eram sigur că n-aş face decât să mă uit în sus şi să dau nas în nas cu faţa furioasă a tatei, alături de cea a Ursulei Monkton, drăguţă şi plină de sine.

Aşa că m-am mulţumit să-i privesc de pe creanga uriaşă a fagului. Când au dispărut din raza mea vizuală, în spatele tufişurilor de azalee, am coborât pe scara de frânghie şi am urcat în casă, pe balcon, privindu-i de acolo. Era o zi cenuşie, dar pământul era înţesat de păpădii gălbui ca untul, şi de narcise în abundenţă, cu petalele lor exterioare palide şi pâlniile de un portocaliu închis. Tata a cules o mână de narcise şi i le-a dat Ursulei Monkton, care a râs şi a spus ceva, apoi s-a înclinat. Tata a făcut şi el o plecăciune şi a spus ceva care a făcut-o să râdă. M-am gândit că s-o fi proclamat Cavalerul său în Armură Strălucitoare sau ceva pe-acolo.

Voiam să strig la el, să-l avertizez că-i oferea flori unui monstru, însă n-am făcut asta. Pur şi simplu am stat pe balcon şi m-am uitat, iar ei n-au privit în sus şi nu m-au văzut.

Cartea mea de mituri greceşti îmi spusese că narcisele erau numite după un tânăr foarte frumos, atât de frumos, încât se îndrăgostise de el însuşi. Îşi văzuse reflecţia într-un lac şi n-a mai vrut s-o părăsească. În cele din urmă, a murit, iar zeii au fost obligaţi să-l transforme într-o floare. Când citisem asta, îmi închipuisem că narcisa trebuia să fie cea mai frumoasă floare din lume. Am fost dezamăgit să constat că era doar o păpădie mai pricăjită.

Sora mea a ieşit din casă şi s-a dus la ei. Tata a luat-o în braţe. Au intrat cu toţii în casă, tata cu sora mea, care avea braţele petrecute în jurul gâtului său, şi Ursula Monkton, cu braţele pline de flori albe şi galbene. I-am privit. Am văzut braţul liber al tatei, care n-o ţinea pe sora mea, coborând şi odihnindu-se firesc, cu un aer de proprietate, pe umflătura dosului îmbrăcat în fustă midi al Ursulei Monkton.

Astăzi, aş reacţiona diferit la una ca asta. Pe atunci, nu cred că aveam vreo părere. Aveam şapte ani.

M-am căţărat pe fereastra dormitorului meu, la care era

uşor de ajuns din balcon, şi am coborât pe pat, unde am citit o carte despre o fată care locuia în Insulele Canalului şi i-a sfidat pe nazişti pentru că nu voia să-şi abandoneze calul.

În timp ce citeam, m-am gândit că Ursula Monkton nu mă putea ţine acolo pe veci. În curând, în câteva zile, cel mult, cineva avea să mă ia în oraş sau departe de acolo, iar eu aveam să merg la ferma de la capătul aleii şi să-i spui lui Lettie Hempstock ce făcusem.

Apoi m-am întrebat: dacă Ursula Monkton *avea nevoie* de doar câteva zile? Iar asta m-a speriat.

A pregătit chiftele pentru cină în seara aceea, iar eu am refuzat să mănânc. Eram hotărât să nu mănânc nimic din ce făcea, gătea sau atingea. Tata n-a fost încântat.

— Dar nu vreau, i-am zis. Nu mi-e foame.

Era miercuri. Mama preda un curs de naştere naturală la primăria următorului sat, aşa că singurii din jurul mesei de seară eram eu, sora mea, tata şi Ursula Monkton.

— E bun, e bun pentru tine, şi e gustos, a spus tata. Iar în casa asta nu irosim mâncarea.

— Am spus doar că nu mi-e foame.

Minţisem. Mi-era atât de foame, că mă durea stomacul.

— Atunci doar o înghiţitură, a spus el. E mâncarea ta preferată. Chiftele cu piure de cartofi şi cu sos. Le adori.

În bucătărie se afla o masă pentru copii, unde mâncam când părinţii mei aveau invitaţi sau urmau să mănânce târziu. Dar în seara aceea ne aflam la masa adulţilor. Preferam masa copiilor. Acolo mă simţeam invizibil. Nimeni nu mă privea mâncând.

Ursula Monkton şedea lângă tata şi mă fixa cu privirea, cu un zâmbet minuscul în colţul buzelor.

Ştiam că ar fi trebuit să tac, să nu scot o vorbă şi să fiu bosumflat. Dar nu m-am putut abţine. Trebuia să-i spun tatei de ce nu voiam să mănânc.

— N-o să mănânc nimic făcut de ea, i-am zis. Nu-mi place de ea.

— O să mănânci, a spus tata. Cel puţin, o să încerci. Şi cere-ţi scuze de la domnişoara Monkton.

— Nu vreau.

— Dar nu trebuie, a spus Ursula Monkton, înţelegătoare, şi m-a privit, zâmbind.

Nu cred că altcineva de la masă a remarcat că zâmbea sau că nu era nimic empatic în expresia ei, sau că ochii ei păreau din cârpă putrezită.

— Mă tem că trebuie, a spus tata.

Ridicase doar puţin vocea, iar chipul îi era doar un pic mai roşu.

— N-o să permit să se poarte obraznic cu tine. Spune-mi un motiv, unul singur, pentru care nu vrei să-ţi ceri scuze şi nu vrei să mănânci lucrurile astea atât de bune pe care le-a pregătit Ursula pentru noi.

Nu mă pricepeam să mint, aşa că i-am zis.

— Pentru că nu-i umană. E un monstru. E un…

Cum îi numise familia Hempstock pe cei de teapa ei?

— E un *purice.*

Obrajii tatălui meu erau roşii ca focul, iar buzele i se subţiaseră.

— Ieşi afară. Pe hol. În secunda asta, spuse el.

Am simţit că leşin. M-am dat jos de pe scaun şi l-am urmat pe coridor. Era întuneric. Singura lumină venea din bucătărie, o fâşie de sticlă luminoasă deasupra uşii. M-a privit.

— O să te întorci în bucătărie, unde o să-ţi ceri scuze de la domnişoara Monkton. O să termini de mâncat, apoi, în linişte, politicos, o să mergi sus la culcare.

— Nu, am zis, n-o să fac asta.

Am rupt-o la fugă pe hol, am dat colţul şi am pornit zdupăind pe scări. Nu mă îndoiam că tata avea să vină după mine. Era de două ori cât mine, şi rapid, însă nu aveam mult de mers. Exista o singură cameră în casa aceea pe care puteam s-o încui, şi într-acolo mă îndreptam, la stânga din capul scărilor şi de-a lungul holului, până la capăt. Am ajuns la baie înaintea tatei. Am trântit uşa şi am pus zăvorul mic, argintiu.

Nu mă urmărise. S-o fi gândit că era sub demnitatea lui să fugărească un copil. Dar, peste câteva momente, a izbit

cu pumnul în uşă şi a spus: „Deschide.”

N-am spus nimic. M-am aşezat pe husa de pluş a toaletei şi am simţit cum îl urăsc aproape la fel de mult ca pe Ursula Monkton.

Uşa a bufnit, de data asta mai tare.

— Dacă nu deschizi, a spus el, suficient de tare cât să fie sigur că aud prin uşă, sparg uşa.

Ar fi putut face asta? Nu ştiam. Uşa era încuiată. Uşile încuiate îi opresc pe oameni să intre. O uşă încuiată înseamnă că, dacă te afli acolo, când oamenii vor să intre în baie, zgâlţâie uşa, iar ea nu se deschide, aşa că spun „Scuze!” sau strigă „Ai de gând să stai mult?”…

Uşa a explodat spre interior. Zăvorul mic şi argintiu atârna de cadrul uşii, îndoit, stricat, iar tata se afla în prag, umplând întreg spaţiul, cu ochii albi, imenşi, cu obrajii arzând de furie.

— Aşa, spuse.

Atât. Însă mâna lui mă prinse de braţul stâng, cu o strânsoare din care nu puteam scăpa. Mă întrebam ce urma să facă. Avea să mă lovească, în sfârşit, sau să mă trimită în camera mea, sau să ţipe la mine atât de tare, încât să-mi doresc să fiu mort?

Nu a făcut nimic din toate astea.

M-a târât spre cadă. S-a aplecat şi a îndesat dopul din cauciuc alb în scurgere. Apoi a dat drumul la robinet. Apa rece a ţâşnit afară, stropind emailul alb, apoi, încet şi sigur, a umplut cada.

Apa curgea cu zgomot.

Tata s-a întors către uşa deschisă.

— Mă ocup de asta, i-a spus Ursulei Monkton.

Ea se afla în prag, ţinând-o de mână pe sora mea, şi părea îngrijorată şi blândă, însă ochii ei triumfau.

— Închide uşa, a spus tata.

Sora mea a început să suspine, dar Ursula Monkton a închis uşa cât de bine a putut, pentru că una dintre balamale nu se potrivea, iar zăvorul stricat o împiedica să se închidă până la capăt.

Am rămas doar eu cu tata. Faţa îi pălise. Îşi strângea

buzele şi nu ştiam ce are de gând sau de ce umplea cada cu apă, dar mi-era foarte, foarte frică.

— O să-mi cer scuze, i-am spus. O să spun că-mi pare rău. N-am vrut să zic ce-am zis. Nu e un monstru. E… e chiar drăguţă.

Nu mi-a răspuns. Cada era plină, aşa că a închis robinetul.

Brusc, m-a luat pe sus. M-a prins de subsuori cu mâinile lui enorme şi m-a ridicat cu uşurinţă, de parcă n-aş fi cântărit mai nimic.

M-am uitat la el, la expresia hotărâtă de pe faţa lui. Îşi scosese jacheta înainte să urce. Purta o cămaşă bleu şi o cravată maro, cu linii şerpuite. Şi-a scos ceasul cu curea extensibilă şi l-a lăsat să cadă pe pervaz.

Apoi mi-am dat seama ce urma să facă şi m-am zbătut, şi am încercat să-l lovesc, însă nimic nu a avut vreun efect când m-a trântit în apa rece.

Eram îngrozit. La început, a fost şocul unui lucru care se întâmpla împotriva firii. Eram complet îmbrăcat – ceea ce era nefiresc. Aveam sandale în picioare – şi asta era nefiresc. Apa din cadă era rece, atât de rece şi de nefirească. La asta m-am gândit iniţial, când m-a băgat în apă, apoi însă m-a împins mai mult, m-a vârât cu capul şi cu umerii sub apa îngheţată, iar teroarea şi-a schimbat cauza. M-am gândit: „Acum o să mor.”

Gândind aşa, m-am hotărât să trăiesc.

Mi-am agitat mâinile, încercând să găsesc un punct de sprijin, dar nu era nimic de apucat, doar marginile alunecoase ale căzii în care făcusem baie ultimii doi ani. (Citisem multe cărţi în cada aceea. Era unul dintre locurile unde mă simţeam în siguranţă. Iar acum, fără îndoială, urma să mor acolo.)

Am deschis ochii sub apă şi am văzut-o atârnând în faţa mea: şansa mea de supravieţuire. Am prins-o cu ambele mâini; era cravata tatei.

Ţinând-o strâns, m-am tras în sus în timp ce el mă împingea în jos, agăţându-mă de cravată ca să-mi salvez viaţa, scoţându-mi capul din apa aceea cumplit de rece. Mă

ţineam atât de tare de cravată, încât n-ar mai fi putut să mă împingă sub apă fără să cadă şi el.

Scosesem capul de sub apă şi mi-am înfipt dinţii în cravată, chiar sub nod.

Ne-am luptat. Eram leoarcă şi m-am bucurat vag fiindcă şi el era leoarcă. Cămaşa albastră i se lipea de silueta imensă.

M-a împins iar în jos, însă teama de moarte ne dă putere: mâinile şi dinţii mei erau bine înfipte în cravata lui, şi nu le putea desprinde fără să mă lovească.

Nu m-a lovit.

S-a ridicat, iar eu am fost tras în sus odată cu el, complet murat, scuipând furios, şi plângând de frică. I-am dat drumul cravatei dintre dinţi, dar am ţinut-o mai departe cu mâinile.

— Mi-ai distrus cravata. Dă-i drumul, a spus.

Nodul se îngustase cât o păstaie, iar căptuşeala atârna udă.

— Ar trebui să te bucuri că nu-i şi maică-ta aici.

I-am dat drumul şi am căzut pe covoraşul din baie, leoarcă şi acela. Am făcut un pas în spate, spre toaletă. S-a uitat în jos, la mine.

— Treci în camera ta, a spus. Nu mai vreau să te văd în seara asta.

Am plecat în camera mea.

Capitolul VIII

Tremuram convulsiv, eram ud până la os şi mi-era îngrozitor de frig. Mă simţeam de parcă mi se furase toată căldura. Hainele ude mi se lipeau de corp şi lăsau bălţi de apă rece pe podea. La fiecare pas, sandalele mele scârţâiau comic, iar apa ţâşnea din găurelele în formă de romb de pe feţe.

Mi-am scos toate hainele şi le-am făcut grămadă, ude leoarcă, pe dalele de lângă şemineu, unde au început să băltească. Am luat cutia de chibrituri de pe poliţă, am pornit robinetul de gaz şi am aprins focul.

(Mă uit la un iaz şi-mi amintesc lucruri greu de crezut. Şi totuşi, de ce mi se pare cel mai dificil de înţeles cum de o fetiţă de cinci ani şi un băiat de şapte aveau o sobă cu gaz în dormitor?)

În cameră nu se aflau prosoape, aşa că stăteam acolo, ud, şi mă întrebau cum să mă usuc. Am luat cuvertura subţire de pe pat şi m-am şters cu ea, apoi m-am îmbrăcat în pijama. Era din nailon roşu, strălucitor şi dungat, şi avea o arsură neagră, plasticată, pe mâneca stângă, de când mă apropiasem prea tare de foc, iar mâneca se aprinsese. Printr-o minune, nu mi-am ars mâna.

Un halat pe care nu-l foloseam aproape niciodată atârna de uşa dormitorului, în poziţia perfectă pentru a arunca umbre de coşmar pe perete, când lumina de pe hol era aprinsă, iar uşa era deschisă. M-am îmbrăcat cu el.

Uşa s-a deschis, iar sora mea a intrat ca să-şi ia cămăşuţa de noapte de sub pernă.

— Ai fost atât de obraznic, că nu am voie să stau în cameră cu tine, mi-a zis. Dorm cu mami şi cu tati în seara asta. Iar tati a zis că pot să mă uit la *televizor.*

Într-un colţ din dormitorul părinţilor mei se afla un televizor vechi, într-un dulap de lemn maroniu. Nu era pornit aproape niciodată. Punctul vertical de sprijin nu era de încredere, iar imaginea alb-negru neclară avea tendinţa să alunece într-o desfăşurare lentă: capetele oamenilor

dispăreau în partea de jos a ecranului, iar picioarele urcau, impunătoare, de sus.

— Nu mă interesează, i-am spus.

— Tati spune că i-ai distrus cravata. Şi e complet ud, a mai zis sora mea, cu satisfacţie în voce.

Ursula Monkton apăru în uşa dormitorului.

— Nu vorbim cu el, i-a zis surorii mele. Nu mai vorbim cu el până nu i se permite să se alăture din nou familiei.

Sora mea s-a strecurat afară, îndreptându-se către camera de alături, camera părinţilor mei.

— Tu nu faci parte din familia mea, i-am spus Ursulei Monkton. Când se întoarce mama, îi spun ce-a făcut tata.

— Mai durează două ore până se-ntoarce, spuse ea. Şi ce i-ai putea spune, ca să schimbi ceva? Doar îl susţine pe tatăl tău în toate, nu?

Aşa făcea. Mereu făceau front comun, perfect unit.

— Nu mă enerva, a mai spus Ursula Monkton. Am lucruri de făcut aici, iar tu îmi stai în cale. Data viitoare va fi mult mai rău. Data viitoare, te încui în pod.

— Nu mi-e frică de tine, i-am spus.

De fapt, îmi era mai frică decât îmi fusese vreodată de ceva.

— E prea cald aici, mi-a zis, şi a zâmbit.

S-a îndreptat spre foc, l-a închis şi a luat chibriturile de pe poliţă.

— Nu eşti decât un purice, i-am spus.

Nu mai zâmbea. A pipăit pragul de sus al uşii – mai sus decât ar fi putut ajunge un copil – şi a luat cheia care se afla acolo. A ieşit din cameră şi a închis uşa. Am auzit cheia răsucindu-se, apoi broasca s-a cuplat şi a făcut clic.

Auzeam voci de la televizor venind din camera alăturată. Uşa holului s-a închis şi a separat cele două dormitoare de restul casei. Am ştiut că Ursula Monkton cobora. M-am apropiat de broască şi m-am uitat prin ea. Citisem într-o carte că aş fi putut folosi un creion ca să împing o cheie printr-o broască pe o coală de hârtie aflată dedesubt, şi astfel să mă eliberez… Dar broasca era goală.

Am plâns atunci. Îmi era frig şi eram încă ud, aşa că am

plâns de durere, de frică şi de groază, am plâns în linişte, pentru că ştiam că nimeni n-avea să intre şi să mă vadă, că nimeni n-avea să râdă de mine fiindcă plângeam, aşa cum făceau cu băieţii de la şcoală care erau destul de lipsiţi de înţelepciune încât să dea drumul lacrimilor.

Am ascultat răpăitul uşor al picăturilor de ploaie pe geamul de la dormitor, şi nici măcar asta nu m-a bucurat.

Am plâns până la ultima lacrimă. Apoi am luat câteva guri lacome de aer şi m-am gândit că Ursula Monkton, monstru de pânză fâlfâitoare, vierme şi purice, m-ar fi prins dacă încercam să părăsesc casa. Ştiam asta. Dar Ursula Monkton mă încuiase în cameră. Nu se aştepta să plec acum.

Şi poate, dacă aveam noroc, ceva îi distrăgea atenţia.

Am deschis geamul şi am ascultat noaptea. Ploaia uşoară aproape foşnea. Era o noapte rece, iar mie îmi era deja foarte frig. Sora mea se afla în camera de alături, uitându-se la televizor. Nu putea să mă audă.

Am mers la uşă şi am stins lumina.

Am traversat dormitorul întunecat şi m-am urcat înapoi în pat.

Sunt în pat, mi-am zis. *Sunt întins în pat, gândindu-mă la cât de necăjit sunt. În curând, voi adormi. Sunt în patul meu şi ştiu că a câştigat, iar dacă verifică, voi fi în pat, adormit. Sunt în patul meu şi e timpul să dorm… Nici nu-mi pot ţine ochii deschişi. Sunt aproape adormit. Aproape adormit în patul meu…*

M-am ridicat pe pat şi m-am suit pe fereastră. Am aşteptat un moment, apoi m-am lăsat să cad cât de încet am putut pe balcon. Asta fusese partea uşoară.

Crescând, cărţile mi-au servit multe indicii. M-au învăţat majoritatea lucrurilor pe care le ştiam despre ce fac oamenii şi despre cum să mă port. Mi-au fost profesori şi consilieri. În cărţile mele, băieţii se urcau în copaci, aşa că şi eu mă urcam în copaci. Uneori, erau foarte înalţi, iar eu mă temeam mereu să nu cad. În cărţi, oamenii se urcau şi coborau pe ţevile de scurgere ca să intre şi să iasă din case, aşa că şi eu mă căţăram şi coboram pe ţevile de

scurgere. Erau nişte ţevi groase, de fier, de modă veche, prinse zdravăn de cărămidă, şi nu chestiile acelea uşurele, din plastic, pe care le vedem azi.

Nu mai coborâsem niciodată pe o ţeavă de scurgere pe întuneric sau în ploaie, dar ştiam unde trebuie să pun piciorul. Mai ştiam şi că provocarea cea mai mare nu era căderea, o rostogolire de vreo şase metri în stratul de flori ud; era faptul că ţeava pe care coboram trecea pe lângă camera de jos cu televizor, în care, fără îndoială, Ursula Monkton şi tata se uitau la televizor.

Am încercat să nu mă gândesc la asta.

M-am căţărat pe zidul de cărămidă care mărginea balconul şi m-am întins până când am atins ţeava de fier, rece şi udă de la ploaie. Ţinându-mă de ea, am făcut un pas mare şi mi-am pus picioarele goale pe clema de metal care înconjura ţeava şi o fixa de cărămidă.

Am coborât, pas cu pas, închipuindu-mi că sunt Batman, că sunt o sută de eroi şi de eroine din cărţile cu aventuri la şcoală. Apoi, amintindu-mi cine sunt, mi-am imaginat că sunt o picătură de ploaie pe zid, o cărămidă, un copac. *Sunt în pat,* mi-am zis. Nu mă aflam acolo, în lumina care venea din camera cu TV, fără perdele, şi se răspândea asupra mea, transformând ploaia care cădea în faţa ferestrei într-o serie de linii scânteietoare.

Nu te uita la mine, m-am gândit. *Nu te uita pe fereastră.*

Am coborât, centimetru cu centimetru. În mod normal, aş fi păşit de pe ţeavă pe pervazul exterior al camerei cu TV, dar acum nici nu se punea problema. În scârbă, am mai alunecat câţiva centimetri, aplecat pe cât posibil ca să mă aflu în umbră, departe de lumină, şi am aruncat o privire îngrozită spre cameră, aşteptându-mă să-i văd pe tata şi pe Ursula Monkton întorcându-mi privirea.

Camera era goală.

Lumina era aprinsă, televizorul pornit, dar nu şedea nimeni pe canapea, iar uşa care dădea spre holul de jos era deschisă.

Am păşit cu uşurinţă pe pervazul exterior, sperând că nimeni nu se va întoarce ca să mă vadă, apoi mi-am dat

drumul de pe pervaz în stratul de flori. Pământul ud era moale sub picioarele mele.

Voiam să fug, numai să fug, dar în salon era lumină. Noi, copiii, nu aveam voie acolo, în camera cu lambriuri de stejar, rezervată doar pentru ocazii speciale.

Perdelele erau trase. Erau din catifea verde, cu bordură albă, iar lumina care trecea printre ele, acolo unde rămăsese o deschizătură, era aurie şi fadă.

Am mers la fereastră. Perdelele nu erau complet trase. Puteam vedea în cameră; vedeam ce se afla chiar în faţa mea.

Nu ştiam sigur la ce mă uitam. Tata o lipise pe Ursula Monkton de şemineul de pe peretele îndepărtat. Era cu spatele la mine. La fel şi ea, cu mâinile sprijinite de poliţa imensă, înaltă. Tata o îmbrăţişa din spate. Fusta ei midi era ridicată în jurul taliei.

Nu ştiam exact ce făceau, şi nu-mi prea păsa în momentul acela. Tot ce conta era că Ursula Monkton avea atenţia îndreptată spre altceva decât spre mine, aşa că m-am întors cu spatele la crăpătura dintre perdele, la lumină şi la casă, şi am fugit, desculţ, în întunericul ploios.

Nu era beznă. Era genul acela de noapte noroasă, când norii par să adune lumină din lampioanele îndepărtate şi de la casele de sub ei, şi apoi s-o reflecte înapoi spre pământ. Odată ce mi s-au obişnuit ochii, am putut vedea destul de bine. Am ajuns în partea din spate a grădinii, am trecut de grămada de îngrăşământ şi de iarba tăiată, apoi am coborât dealul spre alee. Mărăcinii îmi înţepau picioarele, dar am continuat să fug.

Am sărit gardul jos din metal, spre alee. Ieşisem de pe proprietatea noastră şi m-am simţit de parcă tocmai scăpasem de o migrenă pe care nu-mi dădeam seama că o am. Am şoptit: „Lettie? Lettie Hempstock?” şi m-am gândit: *Sunt în pat. Visez toate astea. Cât de real pare visul ăsta! Sunt în patul meu.* Nu credeam însă că Ursula Monkton se gândea la mine, atunci.

Fugind, mă gândeam la tata, cu braţele în jurul menajerei-care-nu-era-menajeră, sărutând-o pe gât. Apoi i-

am revăzut chipul în apa îngheţată din cadă, în timp ce mă ţinea dedesubt, şi nu-mi mai era frică de ce se petrecuse. Acum îmi era frică de ce însemna faptul că tata o săruta pe Ursula Monkton pe gât, că mâinile lui îi ridicaseră fusta midi deasupra taliei.

Părinţii mei erau un tot unitar, de neatins. Brusc, viitorul devenise incert. Se putea întâmpla orice. Trenul vieţii deraiase şi trecea peste câmpuri, coborând pe alee împreună cu mine.

Pietrele de pe alee îmi răneau picioarele, dar nu-mi păsa. Cât de curând, eram sigur, lucrul care era Ursula Monkton avea să termine cu tata. Poate că urmau să urce împreună la etaj, să mă verifice. Avea să vadă că dispărusem şi să vină după mine.

M-am gândit: *Dacă vin după mine, or să ia maşina.* Am căutat o spărtură prin gardul viu aflat de fiecare parte a aleii. Am văzut pârleazul de lemn şi m-am căţărat pe el, apoi am continuat să fug, traversând pajiştea, cu inima bătându-mi de parcă ar fi fost cea mai mare şi mai răsunătoare tobă care existase vreodată. Eram desculţ, iar pijamaua şi halatul erau complet ude sub genunchi, şi se lipeau. Am fugit fără să-mi pese de balegile de vacă. Pajiştea era mai blândă cu picioarele mele decât fuseseră pietrele de pe alee. Eram mai bucuros şi mă simţeam mai real fugind prin iarbă.

În spatele meu a bubuit tunetul, deşi nu văzusem nici urmă de fulger. Am sărit un gard şi picioarele mi s-au înfundat în pământul reavăn de pe câmpul proaspăt arat. M-am împiedicat, am şi căzut de câteva ori, dar am tot fugit. Peste un pârleaz, peste următorul câmp, de data asta nearat, pe care l-am traversat ţinându-mă aproape de gard, fiindu-mi teamă să nu mă expun prea mult.

Farurile unei maşini au coborât pe alee, neaşteptate, orbitoare. Am îngheţat pe loc şi am închis ochii, imaginându-mi că dorm în patul meu. Maşina a trecut de mine fără să încetinească şi i-am zărit farurile din spate când se îndepărta: era o dubiţă albă. Cred că aparţinea familiei Anders.

Totuşi, aleea părea acum mai nesigură, aşa că am luat-o pe pajişte. Am ajuns la următorul câmp şi am văzut că era separat de cel dintâi doar printr-o sârmă subţire, pe sub care era uşor să mă strecor. Nici măcar nu era ghimpată, aşa că am ridicat mâna şi am ridicat o sârmă ca să-mi fac loc pe dedesubt, şi…

A fost de parcă aş fi fost izbit în piept, şi încă tare. Mâna îmi era scuturată de convulsii acolo unde prinsese sârma, iar palma îmi ardea de parcă tocmai îmi lovisem olecranul de un zid.

Am dat drumul gardului electrificat şi m-am împleticit înapoi. Nu mai puteam fugi, dar m-am grăbit, în vânt, în ploaie, în întuneric, de-a lungul gardului, atent să nu-l ating, până când am ajuns la o poartă. Am sărit peste ea şi am tăiat-o pe câmp, îndreptându-mă spre bezna mai adâncă de la capătul îndepărtat – copaci, m-am gândit, şi pădure – şi nu m-am apropiat prea mult de marginea câmpului, în caz că mai era un gard electrificat care mă aştepta.

Am ezitat, fără să ştiu exact ce să fac mai departe. Parcă răspunzându-mi, pământul a fost luminat, preţ de o clipă (era tot ce aveam nevoie), de fulger. Am văzut un pârleaz de lemn şi am fugit spre el.

Peste pârleaz. Am aterizat într-un pâlc de urzici, am constatat, când arsura şi mâncărimea mi-au cuprins gleznele expuse şi vârfurile degetelor, dar am luat-o din nou la fugă, cât de repede puteam. Speram că mă îndrept încă spre ferma familiei Hempstock. Trebuia. Am mai străbătut un câmp, înainte să-mi dau seama că nu mai ştiam unde se afla aleea, sau unde mă aflam chiar eu. Ştiam doar că ferma familiei Hempstock se afla la capătul aleii mele, dar eram pierdut pe un câmp întunecat, iar norii de furtună coborâseră, noaptea era întunecată şi încă ploua, chiar dacă nu tare; nu încă. Mi-am închipuit întunericul colcăind de lupi şi de stafii. Voiam să nu-mi mai imaginez, să nu mai gândesc, dar nu puteam.

Iar în spatele lupilor, stafiilor şi copacilor umblători era Ursula Monkton, care-mi spunea că data viitoare când n-o

ascult va fi mult mai rău şi că mă va încuia în pod.

Nu eram curajos. Fugeam de tot şi de toate, îmi era frig, eram ud şi mă simţeam pierdut.

Am urlat cât m-au ţinut plămânii:

— Lettie? Lettie Hempstock! Alo!

Nu mi-a răspuns nimeni, însă nici nu mă aşteptam.

Tunetul mormăia şi mârâia continuu, ca un leu enervat, iar fulgerul tremura şi pâlpâia ca un tub de neon defect. În scânteierile sale vedeam că partea de câmp pe care mă aflam ajungea într-un loc unde se aflau garduri de ambele părţi şi nicio trecere. Nu vedeam vreo poartă sau vreun pârleaz, în afara celui peste care trecusem, la capătul celălalt al câmpului.

Ceva a pârâit.

M-am uitat spre cer. Văzusem fulgere în filme, la televizor, ramificaţii de lumină lungi, pocnitoare, care străbăteau câmpurile. Însă fulgerele pe care le văzusem până atunci cu ochii mei erau simple jeturi de lumină, ca un bliţ de aparat, care ardeau lumea cu un crâmpei de vizibilitate. Ce am văzut atunci pe cer nu era aşa.

Nu era nici vreun fulger ramificat.

Apărea şi dispărea, o albeaţă care se zbătea şi ardea spre albastru pe cer. Murea şi se aprindea din nou, iar scânteierile şi pâlpâielile sale luminau pajiştea, făcând-o vizibilă. Ploaia răpăia puternic, apoi a început să-mi biciuiască faţa, transformându-se într-o clipită din aversă răzleaţă în potop. Halatul meu era complet ud. În lumină am văzut – sau am crezut că văd – o deschizătură în gardul din dreapta mea, aşa că am mers, fiindcă nu mai puteam fugi; am mers spre ea cât de repede am putut, sperând că era reală. Halatul meu ud fâlfâia în vânt, iar sunetul pe care-l scotea mă îngrozea.

Nu m-am uitat spre cer. Nu m-am uitat în spate.

Dar vedeam capătul îndepărtat al câmpului, iar acolo se afla, într-adevăr, un spaţiu în gardul viu. Aproape îl ajunsesem, când am auzit o voce:

— Am crezut că ţi-am zis să rămâi în camera ta. Iar acum te găsesc furişându-te ca un marinar înecat.

M-am întors şi m-am uitat în spate. N-am văzut nimic. Nu era nimeni acolo.

Apoi am privit în sus.

Lucrul care-şi spunea Ursula Monkton atârna în aer, cam la şase, şapte metri deasupra mea, iar în spatele ei se târau şi pâlpâiau fulgerele. Nu zbura, ci plutea, uşoară ca un balon, deşi palele puternice de vânt n-o clătinau.

Vântul urla şi-mi biciuia faţa. Tunetul îndepărtat răcnea, iar tunete mai mici pocneau şi scuipau, iar ea vorbea liniştit, însă puteam auzi fiecare cuvinţel de parcă mi-ar fi şoptit la ureche.

— Ahhh, drăgălăşenie mică şi pufoasă, ai încurcat-o atââât de rău.

Zâmbea; era cel mai larg şi mai dinţat rânjet pe care-l văzusem vreodată pe o faţă omenească, însă nu părea deloc amuzată.

Fugisem de ea prin beznă pentru – cât timp, o jumătate de oră? Mi-am dorit să fi rămas pe alee şi să nu fi încercat să o tai peste câmpuri. Aş fi ajuns până acum la ferma familiei Hempstock. În schimb, mă rătăcisem şi picasem în cursă.

Ursula Monkton a coborât. Bluza ei roz era descheiată. Purta un sutien alb. Fusta midi fâlfâia în vânt, dezvelindu-i gambele. Nu părea udă, în ciuda furtunii. Hainele, faţa şi părul îi erau complet uscate.

Plutea deasupra mea acum şi a întins mâinile.

Fiecare mişcare pe care o făcea era iluminată de fulgerele blânde care pâlpâiau şi se suceau în jurul ei. Degetele i s-au deschis asemenea florilor într-o filmare accelerată, şi am ştiut că mă tachina, am ştiut ce voia să fac, şi m-am urât fiindcă nu m-am împotrivit, ci am făcut ce voia: am fugit.

Eram o jucărie care o amuza. Se juca, aşa cum îl văzusem pe Monstrul, motanul portocaliu, jucându-se cu un şoarece. Îi dădea drumul, ca să fugă, apoi sălta şi-l fixa la pământ cu laba. Dar şoarecele tot fugea, iar eu n-aveam de ales, aşa că am fugit şi eu.

Am fugit spre deschizătura din gard, cât de repede am

putut, împiedicându-mă. Mă durea şi eram ud.

Când fugeam, vocea ei îmi răsuna în urechi.

— Ţi-am spus c-o să te încui în pod, nu? Aşa voi face. Acum, tăticul tău mă place. O să facă tot ce-i spun eu. Poate că, de-acum înainte, o să urce în fiecare seară pe scară şi o să-ţi dea drumul din pod. O să te facă să cobori din pod, pe scară. În fiecare seară, o să te scufunde în cadă, o să te vâre în apa rece ca gheaţa. O să-l las să facă asta în fiecare seară, până mă plictisesc, apoi o să-i spun să nu te mai scoată din cadă, ci să te ţină sub apă până când nu mai mişti, şi până când plămânii ţi se vor umple de întuneric şi de apă. O să-l fac să te lase în apa rece, iar tu n-o să te mai mişti niciodată. Şi în fiecare seară o să-l sărut, din nou, şi din nou…

Am trecut prin deschizătura din gard. Fugeam pe iarbă moale.

Pocnetul fulgerului şi un miros ciudat, metalic, erau atât de aproape, că mi se făcea pielea de găină. În jurul meu, totul a devenit din ce în ce mai strălucitor, sub lumina pâlpâitoare, alb-albastră.

— Iar când tăticul tău te va lăsa în cadă de tot, o să fii fericit, a şoptit Ursula Monkton, şi mi-am imaginat că buzele ei mi-au atins urechea. Pentru că n-o să-ţi placă în pod. Nu doar fiindcă e întuneric acolo, cu păianjenii şi cu fantomele. Ci şi pentru c-o să-mi aduc prietenii. Nu-i poţi vedea la lumina zilei, dar se vor afla în pod, cu tine, şi n-or să-ţi placă deloc. Nu le plac băieţeii. Păianjeni cât câinii. Haine vechi, fără nimic înăuntru, care trag de tine şi nu-ţi dau drumul. Ce se află în mintea ta. Fără cărţi, fără poveşti, niciodată.

Mi-am dat seama că nu-mi închipuisem. Buzele ei îmi atingeau urechea. Plutea în aer chiar lângă mine, iar capul îi era alături de al meu. Când m-a prins uitându-mă la ea, a zâmbit, cu zâmbetul ei fals, iar eu n-am mai putut fugi. De-abia mă mişcam. Aveam un junghi în coastă, nu mai puteam respira, eram sfârşit.

Picioarele mi-au cedat. M-am împiedicat şi am căzut, fără să mă mai ridic.

Am simţit ceva cald pe picioare. Privind în jos, am văzut un jet galben scurgându-se din pantalonii de pijama. Aveam şapte ani şi nu mai eram un copilaş, dar făcusem pe mine de frică, ca un bebeluş, şi nu puteam face nimic, în timp ce Ursula Monkton atârna în aer, deasupra mea, privindu-mă fără emoţie.

Vânătoarea se încheiase.

S-a îndreptat în aer, la un metru deasupra pământului. Eram întins sub ea, pe spate, în iarba udă. A început să coboare încet, inexorabil, ca o persoană pe un ecran stricat de televizor.

Am simţit ceva atingându-mi mâna stângă. Ceva moale. Mi-a adulmecat mâna şi m-am uitat într-acolo, temându-mă c-o să văd un păianjen mare cât un câine. În lumina fulgerelor care colcăiau în jurul Ursulei Monkton am văzut un petic de întuneric lângă mâna mea. O pată întunecată cu un strop de alb lângă ureche. Am ridicat pisicuţa, mi-am pus-o la piept şi am mângâiat-o.

— Nu vin cu tine, am spus. Nu mă poţi obliga.

M-am ridicat în capul oaselor, fiindcă mă simţeam mai puţin vulnerabil aşa, iar pisicuţa s-a făcut confortabilă în palma mea.

— Scumpete pufoasă, a spus Ursula Monkton. Picioarele au atins pământul, luminate de propriile ei fulgere, ca un tablou cu o femeie în nuanţe de gri, verde şi albastru, o femeie deloc reală.

— Tu eşti doar un băieţel. Eu sunt un adult. Eram adult pe vremea când lumea ta nu era decât un ghem de piatră topită. Pot să-ţi fac ce vreau. Acum, ridică-te. Te duc acasă.

Pisicuţa, care îşi îngropase faţa la pieptul meu, a scos un sunet ascuţit – nu mieunat. Mi-am întors privirile de la Ursula Monkton, în spatele meu.

Fetiţa care venea spre noi peste câmp purta o haină de ploaie roşie, care lucea şi avea glugă, şi o pereche de cizme Wellington negre, care păreau prea mari pentru ea. Ieşise din întuneric, fără teamă. Privi în sus, spre Ursula Monkton.

— Dispari de pe pământul meu, a spus Lettie

Hempstock.

Ursula Monkton s-a dat înapoi şi se înălţă în acelaşi timp, aşa că a ajuns să atârne în aer, deasupra noastră. Lettie Hempstock s-a aplecat spre mine, fără să se uite în direcţia mea, şi m-a luat de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Nu mă ating de pământul tău, spuse Ursula Monkton. Pleacă, fetiţo.

— Eşti pe pământul meu, spuse Lettie Hempstock.

Ursula Monkton a zâmbit, în timp ce fulgerele se suceau şi se răsuceau în jurul ei. Era încarnarea puterii, aşa cum stătea în aerul care pocnea. Era furtuna, era fulgerul, era lumea adulţilor, cu forţa şi cu secretele sale, cu cruzimea ei stupidă, firească. Mi-a făcut cu ochiul.

Eram un băiat de şapte ani. Picioarele îmi erau zgâriate şi sângerau. Tocmai făcusem pe mine. Iar lucrul care plutea deasupra mea era uriaş şi lacom, şi voia să mă ducă în pod, iar când se plictisea de mine avea să-l facă pe tati să mă ucidă.

Mâna lui Lettie Hempstock într-a mea mă încuraja. Dar Lettie era doar o fetiţă, chiar dacă destul de mare, chiar dacă avea unsprezece ani, şi chiar dacă avusese unsprezece ani de multă, multă vreme. Ursula Monkton era adult. Nu conta, în acel moment, că era personificarea fiecărui monstru, fiecărui coşmar, fiecărei vrăjitoare. Era adult, iar când adulţii se ceartă cu copiii, câştigă întotdeauna.

— Ar trebui să te întorci acolo de unde ai venit, a spus Lettie. Nu-i sănătos pentru tine să fii pe-aici. Pentru binele tău, pleacă!

Un zgomot a străbătut aerul, strident, nebunesc, plin de durere şi de nefiresc, un zgomot care m-a făcut să scrâşnesc din dinţi, în timp ce pisicuţa, care se agăţase cu lăbuţele din faţă de pieptul meu, s-a înfoiat. Se răsuci şi îmi înfipse ghearele în umăr, scuipând. M-am uitat la Ursula Monkton. Numai când i-am văzut faţa am ştiut de unde venea zgomotul.

Ursula Monkton râdea.

— Să mă întorc? Când voi, ăştia, aţi făcut o gaură în Veşnicie, am profitat de ocazie. Aş fi putut conduce lumi, dar v-am urmat, şi am aşteptat şi am fost răbdătoare. Am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, legăturile aveau să se slăbească, iar eu voi păşi pe Pământul adevărat, sub Soarele Cerurilor.

Nu mai râdea.

— Totul pe-aici e atât de slab, fetiţo. Totul se strică atât de uşor. Îşi doresc lucruri atât de simple. O să iau tot ce vreau din lumea asta, ca un copil care se înfruptă cu mure dintr-un tufar.

De data asta n-am dat drumul mâinii lui Lettie. Am mângâiat pisicuţa, ale cărei gheare ca nişte ace mi se înfipseseră în umăr, iar ea m-a muşcat; nu din răutate, ci de frică.

Vocea ei venea de peste tot, în bătaia vântului.

— M-aţi ţinut departe de aici pentru multă vreme. Dar apoi mi-ai adus o uşă, iar eu l-am folosit ca să mă scoată din închisoare. Iar acum c-am ieşit, ce poţi face?

Lettie nu părea supărată. A stat puţin pe gânduri, apoi a spus:

— Ţi-aş putea face o uşă nouă. Sau, chiar mai bine, aş putea-o ruga pe buni să te trimită dincolo de Ocean, acolo de unde ai venit la început.

Ursula Monkton a scuipat pe iarbă. O mingiuţă de flăcări a bolborosit şi s-a sfărâmat în stropi pe pământ, unde căzuse saliva.

— Dă-mi băiatul, spuse ea. Îmi aparţine. Am venit aici înăuntrul lui. Este al meu.

— Nimic nu-i al tău, chiar nimic, a spus Lettie Hempstock, supărată. El, cu atât mai puţin.

Lettie mă ajută să mă ridic, se aşeză în spatele meu şi mă înconjură cu braţele. Eram doi copii pe un câmp, în noapte. Mă ţinea, iar eu ţineam pisicuţa, în timp ce deasupra noastră şi peste tot în jurul nostru se auzea o voce:

— Şi ce-o să faci? Îl iei acasă, cu tine? Lumea aceasta are reguli, fetiţă. În fond, locul lui este lângă părinţi. Dacă-

l iei, părinţii lui vor veni şi-l vor duce acasă, iar părinţii lui îmi aparţin.

— M-am plictisit de tine, spuse Lettie Hempstock. Ţi-am dat o şansă. Te afli pe pământul meu. Pleacă.

Când a spus asta, am avut acea senzaţie pe piele ca atunci când freci un balon de pulover şi apoi îl atingi de faţă sau de păr. Totul înţepa şi pişca. Părul meu era leoarcă, dar chiar aşa, ud, părea să se facă măciucă.

Lettie Hempstock mă ţinea strâns. „Nu-ţi face griji”, mi-a şoptit, iar eu am vrut să spun ceva, să întreb de ce n-ar fi trebuit să mă îngrijorez şi de ce trebuia să-mi fie teamă, când câmpul pe care ne aflam a început să strălucească.

Era auriu. Fiecare fir de iarbă scânteia şi sclipea, fiecare frunză din fiecare pom. Chiar şi gardurile străluceau. Era o lumină caldă. În ochii mei, părea că pământul de sub iarbă se transformase din materie de bază în lumină pură, iar în strălucirea aurie a pajiştii fulgerele alb-albastre care încă mai trosneau în jurul Ursulei Monkton păreau mult mai puţin impresionante.

Ursula Monkton s-a ridicat nesigură, de parcă aerul ar fi devenit brusc fierbinte şi ar fi purtat-o în sus. Apoi, Lettie Hempstock a şoptit cuvinte vechi, iar pajiştea a explodat de lumină aurie. Ursula Monkton a fost purtată departe, deşi n-am simţit nicio adiere de vânt. Dar trebuia să fi fost vânt, fiindcă ea se zbătea şi se rostogolea ca o frunză pe timp de grindină. Am privit-o făcând tumbe în noapte, apoi a dispărut, cu tot cu fulgerele ei.

— Haide, spuse Lettie Hempstock. Trebuie să te duc lângă focul din bucătărie. Ai nevoie de o baie fierbinte. Altfel, până aici ţi-a fost.

Mi-a dat drumul la mână, nu m-a mai ţinut în braţe şi s-a dat înapoi. Strălucirea aurie s-a şters lent, apoi a dispărut, lăsând doar sclipiri şi luciri care păleau în tufişuri. Arătau ca ultimele clipe ale artificiilor din Noaptea lui Guy Fawkes[9].

— A murit? am întrebat.

---

[9] Sărbătoare britanică (5 noiembrie) care comemorează Complotul Prafului de Puşcă din 1605.

— Nu.

— Atunci se va întoarce, iar tu o s-o încurci.

— Cel mai probabil, spuse Lettie. Ţi-e foame?

Când m-a întrebat, am ştiut că-mi era. Uitasem, cumva, însă acum îmi aminteam. Eram atât de flămând, că mă durea stomacul.

— Să vedem…

Lettie vorbea în timp ce mă conducea peste câmpuri.

— Eşti ud leoarcă. Va trebui să-ţi găsim ceva de îmbrăcat. O să mă uit în cufărul cu sertare din camera verde. Cred că vărul Japeth şi-a lăsat aici nişte haine când a plecat să lupte în Războaiele Şoarecilor. Nu era cu mult mai mare decât tine.

Pisicuţa îmi lingea degetele cu o limbuţă aspră.

— Am găsit o pisicuţă, am spus.

— Văd şi eu. Cred că te-a urmărit de pe câmpurile de unde ai scos-o.

— E pisicuţa *aia?* Cea pe care-am ales-o?

— Da. Nu ţi-a spus încă numele ei?

— Nu. Fac asta de obicei?

— Uneori, dacă asculţi cu atenţie.

Am văzut în faţa noastră luminile primitoare de la ferma familiei Hempstock şi m-am înveselit, deşi nu-mi puteam da seama cum de ajunsesem atât de repede la firmă de pe câmpul unde ne aflam.

— Ai avut noroc, spuse Lettie. Cinci metri mai în spate, pământul îi aparţine lui Colin Anders.

— Ai fi venit oricum, i-am zis. M-ai fi salvat.

M-a strâns de braţ, dar nu a spus nimic.

— Lettie, nu vreau să merg acasă.

Nu era adevărat. Îmi doream să merg acasă mai mult decât orice, dar nu în locul de unde fugisem în seara aceea. Voiam să mă întorc în casa unde locuisem înainte ca minerul de opale să se sinucidă în maşina noastră Mini, sau înainte să fi trecut cu maşina peste pisicuţa mea.

Mingea de blăniţă neagră s-a lipit de pieptul meu, iar eu mi-am dorit să fi fost pisicuţa mea, şi am ştiut că nu era. Ploaia se transformase din nou în burniţă.

Am călcat prin băltoace adânci, Lettie cu cizmele ei Wellington, eu cu picioarele goale. Mirosul de bălegar era puternic când am ajuns în curte. Am intrat printr-o uşă laterală în uriaşa bucătărie a fermei.

Capitolul IX

Mama lui Lettie scormonea cu un vătrai în căminul uriaş, apropiind buştenii care ardeau.

Bătrâna doamnă Hempstock amesteca în oala de pe sobă cu o lingură mare de lemn. Apoi o ridică spre gură, suflă în ea teatral, sorbi, îşi ţuguie buzele, apoi adăugă în oală un praf de ceva şi un pumn de altceva. Micşoră flacăra, apoi mă privi, de la părul ud la picioarele goale, vinete de frig. Cum stăteam acolo, în jurul meu începu să se formeze o băltoacă, iar din halat începură să cadă cu pleosc picături de apă.

— O baie caldă, a spus bătrâna doamnă Hempstock, sau pân-aici i-a fost.

— Aşa am zis şi eu, a îngânat Lettie.

Mama lui Lettie scotea deja o cadă de tablă de sub masa din bucătărie. O umplu cu apă fierbinte din ceainicul enorm care atârna deasupra vetrei. Fură adăugate oale de apă rece, până când ea decretă că temperatura era perfectă.

— Aşa. Treci înăuntru, a spus bătrâna doamnă Hempstock. Repejor.

Am privit-o oripilat. Trebuia să mă dezbrac în faţa unor persoane pe care nu le cunoşteam?

— O să-ţi spălăm hainele şi o să le uscăm, şi o să coasem halatul ăla, i-a spus mama lui Lettie. Mi-a luat halatul şi pisicuţa, pe care nici nu-mi dădusem seama c-o ţineam încă, apoi a plecat.

Mi-am scos pijamaua roşie de nailon cât de repede am putut. Pantalonii erau leoarcă, iar cracii – sfâşiaţi şi zdrenţuiţi, imposibil de recuperat. Mi-am vârât degetele de la picioare în apă, apoi am intrat cu totul şi am stat în cada de tablă, în bucătăria aceea liniştitoare, în faţa focului uriaş, şi m-am lăsat pe spate în apa fierbinte. Picioarele au început să-mi pulseze, revenind la viaţă. Ştiam că nu se cuvine să stau dezbrăcat, însă familia Hempstock părea indiferentă la goliciunea mea: Lettie dispăruse, luând cu ea

pijamaua şi halatul meu. Mama ei punea masa, scoţând şi aranjând cuţite, furculiţe, linguri, urcioare şi urcioraşe, bricege şi gamele de lemn.

Bătrâna doamnă Hempstock mi-a dat apoi o cană plină cu supă din oala neagră de pe sobă.

— Mănâncă asta. Trebuie să te încălzeşti mai întâi pe dinăuntru.

Supa era densă. Mă încălzea. Nu mai băusem niciodată supă în cadă. A fost o experienţă cu totul nouă. După ce mi-am terminat cana, i-am înapoiat-o, iar ea mi-a dat un calup mare de săpun alb şi o bucată de flanelă şi mi-a spus:

— Freacă sănătos. Să-ţi revină viaţa şi căldura în oase.

S-a aşezat într-un balansoar, de cealaltă parte a focului, şi se legăna uşor, fără să mă privească.

Mă simţeam în siguranţă, de parcă însăşi esenţa conceptului de bunică fusese concentrată într-un singur loc, în acel moment. Nu-mi era deloc frică de Ursula Monkton, orice ar fi fost – nu atunci. Nu acolo.

Mai tânăra doamnă Hempstock a deschis o uşiţă a cuptorului şi a scos o plăcintă cu crustă maronie şi lucioasă, pe care a aşezat-o pe pervaz, să se răcească.

M-am şters cu prosopul pe care mi-l aduseseră. Căldura focului ajută la fel de mult procesului de uscare. Letti Hempstock s-a întors şi mi-a dat o chestie albă, voluminoasă, ca o pijama pentru fete, dar făcută din bumbac, cu mâneci lungi, cu poale care se târau pe podea, şi cu glugă. Am ezitat, apoi mi-am dat seama ce era: o cămaşă de noapte. Văzusem poze în cărţi. Wee Willie Winkie[10] fugea prin oraş purtând aşa ceva în fiecare carte de poezii pentru copii pe care o avusesem vreodată.

M-am strecurat în ea. Gluga era prea mare pentru mine şi îmi venea în ochi, iar Lettie a dat-o la o parte încă o dată.

Cina a fost minunată: carne de vită, cartofi la cuptor – aurii şi crocanţi la exterior, albi şi moi la interior – legume gătite în unt, pe care nu le-am putut identifica, deşi acum

---

[10] Personaj al poeziilor pentru copii scoţiene, care ilustrează conceptul de somn.

cred c-or fi fost urzici, şi morcovi copţi, unşi cu unt şi dulci la gust (nu crezusem că-mi plac morcovii copţi, aşa că era să nu mănânc din ei, însă am fost curajos şi am încercat unul, şi mi-a plăcut, aşa că am fost dezamăgit de morcovii fierţi tot restul copilăriei). La desert am mâncat plăcintă, umplută cu mere, stafide umflate şi nuci uscate, cu o şarlotă groasă, de culoare galbenă, mai cremoasă şi mai gustoasă decât orice mâncasem vreodată la şcoală sau acasă.

Pisicuţa a dormit pe o pernuţă lângă foc până când am terminat de mâncat, când s-a alăturat unei pisici de casă de culoarea ceţii, de patru ori cât ea, cu care a împărţit bucăţele de carne.

În timpul mesei, nu s-a vorbit despre ce mi se întâmplase şi despre motivul pentru care mă aflam acolo. Doamnele Hempstock au discutat despre fermă. Uşa grajdului folosit pentru muls avea nevoie de un strat nou de vopsea; o vacă pe nume Rhiannon părea să şchioapete; iar cărarea care ducea spre rezervor trebuia curăţată.

— Sunteţi doar voi trei aici? am întrebat. Fără bărbaţi?

— Bărbaţi! a exclamat hohotind bătrâna doamnă Hempstock. Nu ştiu la ce ne-ar fi bun un bărbat! Niciun bărbat n-ar putea face vreun lucru la fermă pe care eu să nu-l pot face de două ori mai repede şi de cinci ori mai bine.

— Mai avem bărbaţi aici, uneori, a zis Lettie. Vin şi pleacă. Acum suntem doar noi.

Mama ei a încuviinţat.

— Bărbaţii din familia Hempstock au plecat să-şi încerce norocul. Când aud chemarea, n-are rost să-i ţinem aici. Capătă deodată o privire pierdută şi atât, i-am pierdut pentru totdeauna. Cu prima ocazie, se îndreaptă spre orăşele şi chiar oraşe mari, şi nu trimit decât o vedere ocazională, ca să-şi semnaleze prezenţa.

Bătrâna doamnă Hempstock a continuat:

— Vin părinţii lui! Conduc încoace. Tocmai au trecut de ulmul lui Parson. I-au văzut bursucii.

— Ursula Monkton e cu ei? am întrebat.

— Cine, *ea?!* a exclamat bătrâna doamnă Hempstock, amuzată. Chestia aceea? Nu, ea nu.

M-am gândit preţ de o clipă.

— Or să mă facă să mă întorc cu ei, apoi ea o să mă-ncuie în pod şi o să-l lase pe tata să mă omoare când se plictiseşte. Aşa a spus.

— Ţi-o fi zis asta, răţuşcă, a spus mama lui Lettie, dar n-o s-o facă. Şi nici altceva la fel sau eu nu mă numesc Ginnie Hempstock.

Mi-a plăcut numele, dar n-am crezut-o şi nu m-am liniştit. În curând, uşa bucătăriei avea să se deschidă, iar tata va urla la mine sau va aştepta să ajungem la maşină şi va urla la mine atunci, şi mă vor lua înapoi acasă, unde voi fi pierdut.

— Să vedem, a spus Ginnie Hempstock. Am putea fi plecate când ajung aici. Ar putea ajunge marţea trecută, când nu era nimeni acasă.

— În niciun caz, a intervenit bătrâna. Să te joci cu timpul complică lucrurile… Am putea să transformăm băiatul în altceva, ca să nu-l găsească, oricât ar căuta.

Am clipit. Era oare posibil? Voiam să fiu transformat în ceva. Pisicuţa îşi terminase resturile de carne (părea să fi mâncat mai mult decât pisica de casă) şi acum a sărit în poala mea şi a început să se spele.

Ginnie Hempstock s-a ridicat şi a ieşit din cameră. M-am întrebat unde plecase.

— Nu-l putem transforma în ceva, a spus Lettie, adunând de pe masă ultimele farfurii şi tacâmuri. Părinţii lor vor fi disperaţi. Şi dacă-s controlaţi de purice, o să alimenteze disperarea. Nici n-o să ne dăm seama când poliţiştii or să înceapă să dragheze rezervorul, căutându-l. Sau, mai rău, oceanul.

Pisicuţa s-a făcut covrig, transformându-se într-un cerc aplatizat de blană pufoasă. A închis ochii de un albastru viu, a dormit şi a tors.

— Atunci? a întrebat bătrâna doamnă Hempstock. Ce propui?

Lettie a rămas pe gânduri, strângând din buze şi

strâmbându-le într-o parte. Şi-a înclinat capul. Părea să considere alternativele. Apoi, chipul i s-a luminat.

— Croieşte şi taie? a întrebat ea.

Bătrâna doamnă Hempstock a pufnit.

— Eşti o fată bună, a spus. Nu zic că nu. Dar să croieşti… nu, n-ai putea. Nu încă. Ar trebui să tai marginile cu precizie şi să le coşi înapoi fără să se vadă. Şi ce-ai vrea să tai? Puricele n-o să te lase s-o tai pe ea. *Nu* se află în ţesătură, ci în afara ei.

Ginnie Hempstock s-a întors cu halatul meu.

— Am folosit calandrai. Dar e încă umed. Asta înseamnă că marginile vor fi mai greu de aranjat. N-ajută la nimic să coşi cât e încă ud.

A aşezat halatul pe masă, în faţa bătrânei doamne Hempstock. Apoi a scos din buzunarul din faţă al şorţului o foarfecă veche şi înnegrită, un ac lung şi un scul de aţă roşie.

— *Cu scoruş şi aţă roşie opreşti o vrăjitoare din lucrul său,* am recitat.

Citisem asta într-o carte.

— Ar merge, şi încă bine, a spus Lettie, dacă ar fi vreo vrăjitoare la mijloc. Dar nu este.

Bătrâna doamnă Hempstock îmi examina din nou halatul. Era maro spălăcit, cu un fel de stofă ecosez de culoare sepia de-a curmezişul. Fusese un cadou din partea părinţilor tatei, bunicii mei, în urmă cu câteva zile de naştere, când îmi era prea mare şi arătasem comic în el.

— Probabil, a continuat ea, de parcă ar fi vorbit singură, ar fi cel mai bine dacă tatăl tău ar fi bucuros ca tu să rămâi aici peste noapte. Dar pentru ca să fie posibil, ar trebui să nu fie supăraţi pe tine sau îngrijoraţi…

Avea foarfeca neagră în mână şi făcea deja ţac-ţac-ţac, când i-am auzit ciocănind la uşa din faţă, iar Ginnie Hempstock se ridică să răspundă.

— Nu-i lăsa să mă ia, i-am spus lui Lettie.

— Şşş. Lucrez, iar bunica croieşte. Tu trebuie să fii somnoros şi calm. Fericit.

Eram departe de a fi fericit şi nicidecum somnoros.

Lettie s-a aplecat peste masă şi m-a apucat de mână.

— Nu-ţi face griji, a spus ea.

Uşa s-a deschis şi în bucătărie au intrat părinţii mei. Am vrut să mă ascund, însă pisicuţa şi-a schimbat poziţia în poala mea, liniştindu-mă, iar Lettie mi-a zâmbit, întărindu-mi încrederea.

— Ne căutăm fiul, spunea tata, şi credem…

Şi chiar în timp ce-i ieşeau cuvintele pe gură, mama se îndrepta spre mine.

— Ia *uite-l!* Dragule, am fost *cumplit* de îngrijoraţi!

— Ai încurcat-o, spuse tata.

Ţac! Ţac! Ţac! făcea foarfeca, iar bucăţica inegală de material pe care o tăiase bătrâna doamnă Hempstock a căzut pe masă.

Părinţii mei au împietrit. Nu au mai vorbit, nu s-au mai mişcat. Tata rămăsese cu gura deschisă, mama într-un picior, ţeapănă ca un manechin într-o vitrină.

— Ce… ce le-aţi făcut?

Nu eram sigur dacă ar trebui sau nu să fiu supărat.

— Sunt în regulă, a spus Ginnie Hempstock. Un pic de croială, apoi o cusătură şi totul va merge ca uns.

A arătat spre bucata de stofă ecosez din halat, care se afla pe masă.

— Acolo eraţi tu şi tăticul tău pe hol, iar acolo, cada. A tăiat asta. Aşa că fără episodul ăsta, n-are motiv să fie supărat pe tine.

Nu le spusesem despre cadă. Nu m-am întrebat de unde ştia.

Acum, bătrâna a băgat aţa roşie în ac. A suspinat teatral.

— Ochii ăştia bătrâni, s-a plâns ea.

Dar a lins vârful aţei şi a împins-o cu uşurinţă prin gaura acului.

— Lettie, trebuie să afli cum arată periuţa lui de dinţi, a continuat ea. A început să coasă laolaltă marginile halatului, cu împunsături micuţe şi îngrijite.

— Cum arată periuţa ta? a întrebat Lettie. Zi repede.

— E verde, am răspuns. Verde aprins. Un soi de verde măr. Nu-i foarte mare. E doar o periuţă verde, potrivită

pentru mine.

Ştiam că n-o descriu foarte bine. Mi-am imaginat-o şi am încercat să găsesc ceva descriptibil care s-o deosebească de alte periuţe. N-a servit la nimic. Mi-am imaginat-o, am văzut-o cu ochii minţii, alături de celelalte periuţe, în suportul lor roşu cu buline albe, deasupra chiuvetei din baie.

— Gata! a spus Lettie. Bună treabă.

— Aproape am terminat aici, a spus bătrâna doamnă Hempstock.

Ginnie Hempstock a zâmbit. Zâmbetul uriaş i-a luminat faţa rotundă şi grăsuţă. Bătrâna doamnă Hempstock a luat foarfeca şi a tăiat o ultimă dată. O bucăţică de aţă roşie căzu pe masă.

Mama a atins podeaua cu piciorul. A făcut un pas şi s-a oprit.

Tata spuse: „Ăăă...”.

— Iar Lettie a noastră a fost atât de bucuroasă că băiatul dumneavoastră a venit încoace, să rămână peste noapte. Mă tem că-i cam demodat la noi, spunea Ginnie.

— Avem toaletă înăuntru, a precizat bătrâna. Nu ştiu dacă se poate ceva mai modern. Pentru mine, toaletele de afară şi oalele de noapte au fost suficient de bune.

— A mâncat bine, nu? a spus Ginnie, întorcându-se, către mine.

— Plăcintă la desert, le-am zis alor mei.

Tata se încruntase. Părea nedumerit. Apoi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase afară ceva lung şi verde, care avea hârtie igienică înfăşurată pe vârf.

— Ţi-ai uitat periuţa, spuse el. Ne-am gândit că ţi-ar trebui.

— Acum, dacă vrea să vină acasă, poate veni, îi spunea mama lui Ginnie Hempstock. A vrut să stea peste noapte la familia Kovaks, cu câteva luni în urmă, şi pe la nouă ne sunase deja să venim să-l luăm.

Christopher Kovaks era cu doi ani mai mare şi cu un cap mai înalt decât mine, şi locuia împreună cu mama lui într-o casă mare, vizavi de intrarea pe aleea noastră, lângă

vechiul turn de apă verde. Părinţii lui erau divorţaţi. Îmi plăcea de mama lui. Era amuzantă şi conducea un Volkswagen Beetle, primul pe care l-am văzut vreodată. Christopher avea multe cărţi pe care nu le citisem şi era membru Puffin Club[11]. Puteam să-i citesc cărţile Puffin dacă mergeam la el acasă. Altfel nu mi le-ar fi împrumutat.

În camera lui Christopher era un pat suprapus, deşi el nu avea fraţi. Am primit patul de jos în noaptea în care am rămas acolo. De îndată ce m-am băgat în pat şi mama lui ne-a urat noapte bună, stingând lumina şi închizând uşa, Christopher s-a aplecat şi a început să mă ude cu un pistol cu apă pe care-l ascunsese sub pernă. Nu am ştiut ce să fac.

— Nu e la fel ca atunci când am fost la Christopher Kovaks, i-am spus mamei, stânjenit. Aici îmi *place.*

— *Ce* ai pe tine?

S-a uitat lung şi cu mirare la cămaşa mea de noapte tip Wee Willie Winkie.

— A avut un mic accident, a intervenit Ginnie. Poartă asta până i se usucă pijamaua.

— Aha, înţeleg, a zis mama. Atunci, noapte bună, dragă. Distracţie plăcută cu noua ta prietenă.

S-a uitat spre Lettie.

— Cum ziceai că te cheamă, drăguţă?

— Lettie, spuse Lettie Hempstock.

— Vine de la Letiţia? a întrebat mama. Am cunoscut o fată pe nume Letiţia când eram la facultate. Fireşte, toţi o strigau Dentiţia.

Lettie a zâmbit, fără să spună nimic.

Tata mi-a pus periuţa de dinţi pe masă, în faţa mea. Am dat la o parte hârtia igienică în care era înfăşurată. Era, fără îndoială, periuţa mea verde. Pe sub haină, tata purta o cămaşă albă, curată, fără cravată.

— Mulţumesc, am spus.

— Deci la ce oră să venim să-l luăm mâine-dimineaţă? a

---

[11] Club pentru cititori, înfiinţat de Kaye Webb în 1967. Cuprindea cărţi publicate de editura Puffin, o ramură a faimoasei edituri britanice Penguin.

întrebat mama.

Ginnie a zâmbit şi mai larg.

— Oh, Lettie o să vi-l aducă înapoi. Ar trebuie să le dăm un pic de timp să se joace, mâine-dimineaţă. Acum, înainte să plecaţi, am copt nişte biscuiţi după-amiază…

A pus nişte biscuiţi într-o pungă de hârtie, pe care mama a luat-o, politicoasă, iar Ginnie i-a condus pe ea şi pe tata pe uşă afară. Mi-am ţinut respiraţia până am auzit zgomotul Roverului îndepărtându-se pe alee.

— Ce le-aţi făcut? am întrebat. Asta chiar e periuţa mea?

— Asta, spuse bătrâna doamnă Hempstock, cu o voce satisfăcută, a fost un exemplu respectabil de croit şi cusut, dacă mă întrebi pe mine.

Mi-a ridicat halatul. Nu se cunoştea nici de unde tăiase o fâşie, nici unde o cususe. Părea dintr-o bucată, cârpeala era invizibilă. Mi-a dat bucata de material pe care o tăiase.

— Uite-ţi seara, a spus. Poţi s-o păstrezi, dacă vrei. Dar dac-aş fi în locul tău, aş arde-o.

Ploaia răpăia în geam, iar vântul zgâlţâia ferestrele.

Am ridicat fâşia de material cu margini neregulate. Era umedă. M-am ridicat, trezind pisicuţa, care a sărit la o parte şi a dispărut în umbră. M-am îndreptat spre cămin.

— Dacă ard asta, le-am întrebat, mai înseamnă că s-a întâmplat? Că tăticul meu chiar m-a împins în cadă? O să uit că aşa a fost?

Ginnie Hempstock nu mai zâmbea, ci părea preocupată.

— Ce îţi *doreşti?* m-a întrebat ea.

— *Vreau* să-mi amintesc, am spus. Pentru că mi s-a întâmplat. Şi sunt încă eu însumi.

Am aruncat fâşia de material în foc.

Un pocnet, şi a început să fumege, apoi să ardă.

Eram sub apă. Mă agăţam de cravata tatei. Credeam c-o să mă omoare…

Am ţipat.

Zăceam pe podeaua acoperită cu lespezi de piatră din bucătăria familiei Hempstock, rostogolindu-mă şi ţipând. Piciorul mă durea de parcă aş fi călcat, desculţ, pe un cărbune aprins. Era o durere intensă. Simţeam şi un alt fel

de durere, adânc în piept, o durere nu atât de acută, mai degrabă un disconfort decât o arsură.

— Ce s-a întâmplat?

Ginnie era lângă mine.

— Piciorul meu. Arde. Doare atât de rău.

Ea l-a examinat, apoi şi-a lins degetul şi a atins gaura din talpă prin care scosesem viermele cu două zile înainte. S-a auzit un sfârâit şi durerea a început să treacă.

— N-am mai văzut în viaţa mea una ca asta, a spus Ginnie Hempstock. Cum a apărut?

— Era un vierme înăuntru, am răspuns. Aşa a venit cu noi din locul acela cu cer portocaliu. Era în piciorul meu. Am privit-o pe Lettie, care se ciucise lângă mine şi mă ţinea de mână, şi am spus:

— Eu am adus-o. A fost vina mea. Îmi pare rău.

Bătrâna doamnă Hempstock a ajuns lângă mine ultima.

S-a aplecat deasupra mea şi mi-a tras talpa în sus, la lumină.

— Urât, spuse ea. Şi foarte inteligent. A lăsat gaura înăuntrul tău, ca s-o poată folosi din nou. S-ar fi putut ascunde în interiorul tău, dacă era nevoie. Te-ar fi putut folosi ca pe o poartă spre casă. Nu-i de mirare c-a vrut să te închidă în pod. Aşa că hai să batem fierul cât e cald, cum a zis soldatul când a intrat în spălătorie.

A apăsat cu degetul gaura din talpa mea. Încă mai durea, dar se calmase puţin. Acum simţeam că sufăr de o migrenă care-mi pulsa în picior.

Am simţit ceva zbătându-mi-se în piept, ceva ca o molie micuţă. Apoi s-a oprit.

Bătrâna doamnă Hempstock spuse:

— Poţi să fii curajos?

Nu ştiam. Nu credeam că pot. Mi se părea că tot ce făcusem în acea seară fusese să fug de lucruri. Bătrâna ţinea acul pe care-l folosise ca să-mi coasă halatul. Îl ţinea de parcă ar fi vrut să mă înţepe, nu să coasă cu el.

Mi-am retras piciorul.

— Ce vreţi să faceţi?

Lettie mi-a strâns mâna.

— O să facă gaura să dispară, a răspuns ea. Te ţin de mână. Nu trebuie să te uiţi, dacă nu vrei.

— O să doară, am zis eu.

— Vorbeşti prostii, o contrazis-o bătrâna.

Mi-a tras piciorul spre ea, astfel încât să aibă talpa sub ochi, şi a împuns cu acul… nu în picior, mi-am dat seama, ci chiar în gaură.

Nu a durut.

Apoi a răsucit acul şi l-a tras înapoi spre ea. Am privit cu uimire ceva care strălucea – a părut negru, la început, apoi translucid, apoi reflectorizant ca mercurul – a fost scos din piciorul meu, la capătul acului.

Am simţit cum îmi părăseşte piciorul. Parcă m-a traversat integral pe dinăuntru, până când mi-a ajuns în picior, prin pântece, stomac şi piept. Am fost uşurat când a ieşit: senzaţia de arsură s-a redus, la fel ca teroarea pe care o simţeam.

Inima îmi bătea ciudat.

Am privit-o pe bătrâna doamnă Hempstock răsucind lucrul acela şi nu eram capabil încă, într-un fel, să înţeleg complet ce se petrecea. Era o gaură care nu avea nimic în jur, de peste jumătate de metru, mai subţire decât o râmă, asemănătoare cu pielea lepădată de un şarpe translucid.

S-a oprit din răsucit.

— Nu vrea să iasă, a spus ea. Rezistă.

Mi-am simţit inima cuprinsă de răceală, de parcă s-ar fi cuibărit un ciob de gheaţă înăuntrul ei. Bătrâna îşi mişca încheietura cu dexteritate: lucrul acela strălucitor atârna acum de ac (m-am trezit gândindu-mă nu la mercur, ci la dungile argintii lăsate de melci în grădină). Nu s-a mai întors în piciorul meu.

Mi-a dat drumul la talpă şi mi-am retras piciorul. Gaura circulară dispăruse complet, de parcă nu s-ar fi aflat niciodată acolo.

Bătrâna doamnă Hempstock a chicotit încântată:

— Se crede atât de isteaţă, a spus ea, fiindcă şi-a lăsat o cale spre casă înăuntrul băiatului. Isteţime? Nu cred că-i isteţime. N-aş da nici doi bani pentru tot neamul lor.

Ginnie Hempstock a scos un borcan gol de gem Robertson, iar bătrâna a pus capătul lucrului atârnător în el, apoi a ridicat borcanul ca să-l cuprindă. În sfârşit, a lăsat să alunece din ac dunga invizibilă, lucioasă, şi puse capacul pe borcan, rotindu-şi cu fermitate încheietura.

— Ha! a exclamat ea. Ha!

— Pot să văd? a spus Lettie.

A luat borcanul de gem şi l-a ţinut în lumină. În borcan, lucrul se desfăşura, leneş. Părea să plutească, de parcă borcanul ar fi fost plin cu apă. Îşi schimba culoarea când reflecta diferit lumina; uneori era negru, alteori argintiu.

Cândva, găsisem un experiment într-o carte despre lucruri pe care le pot face băieţii. Fireşte că l-am făcut. Dacă iei un ou şi-l înnegreşti complet cu funingine de la flacăra unei lumânări, iar apoi îl pui într-un recipient curat, plin cu soluţie de apă şi sare, va pluti în apă şi va părea de argint: un argint bizar, artificial, nimic mai mult decât o amăgire a luminii. Mi-a venit în minte oul acela.

Lettie părea fascinată.

— Aşa e, şi-a lăsat o cale spre casă înăuntrul lui. Nu-i de mirare că nu voia ca el să plece.

— Lettie îmi pare rău că ţi-am dat drumul la mână, am spus.

— Oh, taci, a răspuns ea. Întotdeauna e prea târziu pentru regrete, dar apreciez sentimentul. Iar data viitoare o să mă ţii de mână indiferent ce lansează spre noi.

Am încuviinţat. Ciobul de gheaţă din inimă părea să se încălzească şi să se topească, iar eu am început să mă simt din nou întreg şi în siguranţă.

— Deci, a continuat Ginnie, am pus mâna pe drumul ei spre casă şi băiatul e în siguranţă. Dacă asta n-a fost treabă bună pentru noaptea asta, nu ştiu ce a fost.

— Dar îi are pe părinţii băiatului, a spus bătrâna doamnă Hempstock. Şi pe sora lui. Nu putem s-o lăsăm să-şi facă mendrele în voie. Vă amintiţi ce s-a întâmplat pe timpul lui Cromwell[12]? Şi înainte de asta? Pe vremea când Red Rufus

[12] Oliver Cromwell (1599-1658), lider militar şi politic englez, a contribuit la transformarea Angliei într-o republică federală.

umbla de colo-colo? Puricii atrag paraziţi.

A rostit ultimele cuvinte ca pe o lege a firii.

— Poate aştepta până mâine, a spus Ginnie. Acum, Lettie. Ia băiatul şi găseşte-i o cameră în care să doarmă. A avut o zi lungă.

Pisicuţa se încovrigase în balansoarul de lângă cămin.

— Pot să iau pisicuţa cu mine?

— Dacă n-o faci, are să te găsească oricum, a spus Lettie.

Ginnie a scos două sfeşnice, din cele cu mânere mari, rotunde, fiecare cu un boţ diform de ceară în el. A aprins o lumânare subţire de la focul din bucătărie, apoi a trecut flacăra de la un muc de lumânare la celălalt. Un sfeşnic ajunse la mine, iar altul la Lettie.

— Nu aveţi electricitate? am întrebat. În bucătărie erau becuri electrice, mari şi demodate, care atârnau din tavan, cu filamentele strălucind.

— Nu şi în partea aceea a casei, a spus Lettie. Bucătăria e nouă… într-un fel. Ţine mâna în faţa lumânării când mergi, ca să nu se stingă.

Îşi făcu mâna căuş în jurul flăcării, iar eu am imitat-o şi am pornit în urma ei. Pisicuţa neagră ne-a urmat afară din bucătărie, dincolo de o uşă de lemn vopsită în alb. Am coborât o treaptă şi am ajuns în interiorul fermei.

Era întuneric, iar lumânările noastre aruncau umbre imense, aşa că mi se părea, mergând, că totul se mişca, împins şi modelat de umbre: orologiul cel vechi, păsările şi animalele împăiate (oare erau *chiar* împăiate? m-am întrebat; se mişcase bufniţa aceea sau flacăra lumânării mă făcuse să cred că îşi întorsese capul când am trecut pe lângă ea?), masa de pe hol, scaunele. Toate se mişcau, şi toate erau complet imobile. Am urcat nişte scări, apoi încă nişte trepte, şi am trecut de o fereastră deschisă.

Lumina lunii se răspândea către stele, mai puternică decât flăcările lumânărilor. Am privit în sus, pe fereastră, şi am văzut luna plină. Cerul senin era stropit cu o infinitate de stele.

— Aceea e luna, am spus.

— Bunicii îi place aşa, a spus Lettie Hempstock.

— Dar ieri era în creştere, iar acum e plină. Şi ploua. *Plouă.* Dar acum nu mai plouă.

— Lui buni îi place lumina lunii pline în partea asta de casă. Spune că-i odihnitoare şi că-i aminteşte de când era copilă, a spus Lettie. Ai grijă să nu te împiedici de scări.

Pisicuţa ne-a urmat în sus pe trepte, din salt în salt. M-a făcut să zâmbesc.

În vârful casei se afla camera lui Lettie, iar lângă ea, o altă cameră, în care am intrat. În cămin ardea focul, luminând încăperea în nuanţe de portocaliu şi galben. Înăuntru era cald şi primitor. Patul avea stâlpi la fiecare colţ şi baldachin. Văzusem ceva asemănător în desene animate, dar niciodată în realitate.

— Ţi-am pregătit deja haine, ca să ai pentru mâine-dimineaţă, a spus Lettie. Eu dorm în camera alăturată, dacă ai nevoie de mine. Strigă sau bate dacă ai nevoie de ceva, şi o să vin. Buni a spus că poţi folosi baia din casă, dar e drum lung până acolo şi s-ar putea să te rătăceşti, aşa că dacă-ţi trebuie, poţi folosi oala de noapte care se află sub pat, ca întotdeauna.

Am suflat în lumânare şi am urcat în pat, printre draperii.

Camera era călduroasă, dar cearşafurile erau reci. Patul s-a clătinat când ateriză ceva pe el, apoi nişte lăbuţe au lipăit deasupra păturilor şi o prezenţă caldă şi îmblănită mi s-a lipit de faţă. Pisicuţa a început să toarcă încet.

În casa mea se afla încă un monstru, iar într-un fragment de timp care fusese, poate, decupat din realitate, tatăl meu mă ţinuse sub apa din cadă şi încercase, poate, să mă înece. Străbătusem kilometri, alergând în beznă. Îl văzusem pe tata sărutând şi atingând creatura care-şi spunea Ursula Monkton. Durerea nu-mi părăsise conştiinţa.

Însă pe perna mea era o pisicuţă care torcea lipită de faţa mea şi vibra uşor cu fiecare zgomot. În curând, am adormit.

Capitolul X

În noaptea petrecută în casa aceea am avut vise ciudate. M-am trezit în întuneric, ştiind doar că un vis mă speriase atât de tare, încât trebuia să mă trezesc sau să mor. Şi totuşi nu-mi puteam aminti ce visasem, oricât aş fi încercat. Visul mă bântuia; stătea lângă mine, prezent, dar invizibil, la fel ca şi ceafa mea, care era şi nu era acolo, în acelaşi timp.

Îmi era dor de tata şi de mama, şi de patul meu din casa noastră, la mai puţin de doi kilometri. Îmi era dor de ziua de ieri, de dinainte de Ursula Monkton şi de furia tatălui meu, de dinainte de episodul din cadă. Îmi doream acea zi de ieri înapoi; mi-o doream cu ardoare.

Am încercat să-mi aduc aminte de visul care mă supărase într-atât, însă n-am reuşit. Ştiam că ţinea de trădare, de pierdere şi de timp. Visul mă făcuse să-mi fie teamă să adorm din nou. Căminul era aproape întunecat acum; numai lucirea de un roşu profund a cărbunilor semnala că focul arsese cândva şi că dăduse lumină.

Am coborât din patul cu baldachin şi am pipăit sub el până am găsit oala de noapte din porţelan greu. Mi-am ridicat cămaşa de noapte şi am folosit-o. Apoi am mers la fereastră şi am privit afară. Luna era încă plină, însă acum coborâse pe cer şi era de un portocaliu închis – ceea ce mama numea „lună a recoltei”. Însă recolta avea loc toamna, nu primăvara, eu aşa ştiam.

În lumina portocalie a lunii am văzut o femeie bătrână – era aproape sigur bătrâna doamnă Hempstock, deşi nu-i puteam zări bine chipul – plimbându-se de colo-colo. Avea un băţ lung, de care se sprijinea când mergea, ca de un toiag. Îmi amintea de soldaţii pe care-i văzusem la o paradă, în timpul unei excursii la Londra, lângă Palatul Buckingham, mergând când într-o direcţie, când în alta.

Privind-o, m-am liniştit.

M-am urcat iar în pat pe întuneric, mi-am pus capul pe perna goală şi m-am gândit: „N-o să reuşesc niciodată să

adorm – nu acum.” Apoi am deschis ochii şi am văzut că era dimineaţă.

Pe un scaun de lângă pat erau haine pe care nu le mai văzusem niciodată. Mai erau şi două urcioare din porţelan pline cu apă, unul cu apă fierbinte, celălalt cu apă rece, lângă un lighean. Mi-am dat seama că era o chiuvetă încastrată într-o măsuţă de lemn. La piciorul patului şedea o pisicuţă neagră. Când m-am ridicat, a deschis ochii. Erau de un albastru verzui viu, nefiresc şi ciudat, de culoarea mării văratice. A mieunat cu un sunet strident, întrebător. Am mângâiat-o şi m-am dat jos din pat.

Am amestecat apa fierbinte cu apa rece în lighean şi m-am spălat pe mâini şi pe faţă. Mi-am clătit dinţii cu apă rece. Nu era pastă de dinţi, ci o cutie rotundă de alamă pe care scria *Remarcabil de eficientul praf pentru dinţi al lui Max Melton,* cu litere demodate. Am pus nişte praf alb pe periuţa mea verde şi mi-am curăţat dinţii cu el. Avea gust de mentă şi lămâie.

Am examinat hainele. Nu semănau cu nimic din ce purtasem până atunci. Nu existau chiloţi. Era un maiou alb, fără nasturi, dar cu o coadă lungă. Apoi, pantaloni maro până la genunchi, ciorapi lungi, albi, şi o jachetă de culoarea castanei, tăiată în V la spate, ca o coadă de rândunică. Şosetele maro deschis, lungi. M-am îmbrăcat cum m-am priceput şi mi-am dorit să fi avut fermoare sau capse, în loc de cârlige, nasturi şi găici ţepene, dificil de pătruns.

Pantofii aveau catarame argintii în faţă, însă erau prea mari şi nu mi se potriveau, aşa că am ieşit din cameră în ciorapi, iar pisicuţa m-a urmat.

Ca să ajung în cameră, noaptea trecută urcasem pe scări, apoi, în capul scărilor, făcusem la stânga. Acum m-am întors la dreapta şi am trecut de camera lui Lettie (uşa era întredeschisă, iar camera, goală) şi m-am îndreptat spre scări. Dar scările nu se mai aflau acolo unde-mi aminteam eu. Coridorul se sfârşea cu un perete gol şi cu o fereastră care dădea spre pădure şi câmpii.

Pisicuţa neagră cu ochi albaştri-verzui a mieunat tare,

parcă pentru a-mi atrage atenţia, şi s-a întors pe coridor, cu un mers ţanţoş, plin de importanţă, cu coada ridicată. M-a condus pe hol, după un colţ şi printr-un pasaj pe care nu-l mai văzusem niciodată, către o scară. A săltat prietenos pe trepte în jos, iar eu am urmat-o.

Ginnie Hempstock se afla la baza scărilor.

— Ai dormit mult şi bine, a spus ea. Am muls deja vacile. Micul dejun e pe masă, iar lângă cămin ai o farfuriuţă cu smântână pentru prietena ta.

— Unde este Lettie, doamnă Hempstock?

— S-a dus să facă rost de nişte lucruri care s-ar putea să-i trebuiască. Lucrul acela din casa voastră trebuie să dispară, sau vor fi probleme şi ne putem aştepta la mai rău. A legat-o deja o dată, iar ea a scăpat, aşa că trebuie s-o trimită acasă.

— Vreau ca Ursula Monkton să plece, am spus. O urăsc.

Ginnie Hempstock a întins un deget şi l-a trecut peste jacheta mea.

— Nu-i tocmai ce se poartă pe-aici în zilele noastre, a spus ea, dar mama i-a dat un pic de strălucire, aşa că n-o să observe nimeni. Poţi s-o porţi oricât doreşti şi niciun suflet n-o să creadă că-i ceva ciudat cu ea. Dar fără pantofi?

— Nu-mi vin.

— O să-ţi las ceva pe măsura ta lângă uşa din spate, atunci.

— Mulţumesc.

— Eu n-o urăsc, a spus ea. Face ceea ce-i stă în fire. Dormea, s-a trezit, iar acum încearcă să le dea tuturor ceea ce vor.

— Mie nu mi-a dat nimic din ce vreau. A spus că vrea să mă închidă în pod.

— Foarte posibil. Ai fost drumul ei încoace, şi e lucru primejdios să fii o uşă.

Mi-a atins pieptul cu degetul arătător, deasupra inimii.

— Îi era mai bine acolo. Am fi trimis-o în siguranţă acasă, doar am mai făcut-o de zeci de ori pentru cei de teapa ei. Dar e încăpăţânată. Nu-i chip să-i înveţi. Aşa.

Micul dejun e pe masă. O să fiu pe câmpul de nouă acri, dacă are cineva nevoie de mine.

Pe masa din bucătărie se afla un castron cu fiertură de ovăz, iar lângă el, o farfuriuţă cu un fagure auriu şi un urcior cu smântână groasă, gălbuie.

Am luat un bulgăre de miere cu lingura şi l-am amestecat în fiertura densă, apoi am turnat smântână.

Era şi pâine prăjită, făcută sub grătar, în stilul tatei, cu gem de mure pregătit în casă. Am băut cel mai bun ceai din viaţa mea. Lângă cămin, pisicuţa lipăia dintr-o farfurioară cu lapte smântânit şi torcea atât de tare, încât o auzeam din cealaltă parte a încăperii.

Îmi doream să pot toarce şi eu. Aş fi făcut-o, atunci.

A intrat Lettie, cărând o plasă de cumpărături demodată: femeile mai în vârstă le purtau la magazin, nişte plase mari, ţesute, care arătau ca nişte coşuri, făcute din rafie şi căptuşite cu cârpă, cu mânere din sfoară. Coşul era aproape plin. Obrazul îi fusese zgâriat şi sângerase, deşi sângele era uscat. Părea foarte nefericită.

— Bună, am spus.

— Ei bine, a zis ea, dacă-ţi închipui c-a fost amuzant, n-a fost deloc, nicidecum. Mătrăgunele fac atât de mult zgomot când le smulgi, iar eu nu aveam dopuri pentru urechi, şi am schimbat-o pe o sticlă de umbre, una de soi vechi, cu o grămadă de umbre dizolvate în oţet… Şi-a uns nişte pâine prăjită cu unt, apoi a zdrobit un bulgăre de miere deasupra şi începu să molfăie. Şi asta doar ca să ajung la bazar, şi nici măcar nu trebuia să fie încă deschis. Dar am reuşit să obţin de acolo mai tot ce voiam.

— Pot să mă uit?

— Dacă vrei.

M-am uitat în coş. Era plin de jucării stricate: ochi de păpuşi, capete şi mâini, maşinuţe fără roţi, bile de sticlă ochi-de-pisică, ciobite. Lettie s-a întins şi a luat borcanul de gem de pe pervaz. Înăuntru, gaura de vierme argintie-translucidă se mişca, se sucea, se învârtea şi se răsucea. Lettie a pus borcanul în plasa de cumpărături, cu jucăriile stricate. Pisicuţa dormea şi ne ignora complet.

— Nu trebuie să vii cu mine la partea asta. Poţi să rămâi aici cât timp merg să vorbesc cu ea.

M-am gândit la asta.

— M-aş simţi mai în siguranţă cu tine, i-am spus.

N-a părut prea încântată.

— Să mergem la ocean, a spus.

Pisicuţa şi-a deschis ochii albaştri şi s-a uitat lung, dar fără interes, la noi.

O pereche de cizme din piele neagră, precum cele de călărie, mă aştepta la uşa din spate. Păreau vechi, dar bine întreţinute, şi erau tocmai pe măsura mea. Le-am încălţat, deşi mă simţeam mai confortabil în sandale. Lettie şi cu mine am mers împreună spre ocean – adică spre iaz.

Ne-am aşezat pe banca cea veche şi am privit suprafaţa calmă a iazului, nuferii şi lintiţa de la marginea apei.

— Voi nu sunteţi oameni, am spus.

— Ba da.

Am clătinat din cap.

— Pun pariu că n-arăţi de fapt aşa, am zis. Nu tocmai.

Lettie a ridicat din umeri.

— Nimeni nu arată aşa cum e de fapt pe dinăuntru. Nici tu, nici eu. Oamenii sunt mult mai complicaţi decât atât. Aşa e pentru toată lumea.

— Eşti un monstru? am întrebat. Aşa ca Ursula Monkton?

Lettie a aruncat o pietricică în iaz.

— Nu cred, spuse ea. Monştrii sunt de toate felurile şi mărimile. Unii sunt lucruri de care se tem oamenii, iar alţii sunt lucruri care arată ca nişte lucruri de care oamenilor le era frică acum multă vreme. Uneori, monştrii sunt lucruri de care oamenilor ar trebui să le fie frică, dar nu le este.

— Oamenii ar trebui să se teamă de Ursula Monkton, am spus.

— Posibil. De ce crezi că-i este frică Ursulei Monkton?

— Habar n-am. De ce crezi că-i e teamă de ceva? E o persoană adultă, nu? Adulţilor şi monştrilor nu le este teamă de nimic.

— Ah, ba monştrilor le este, spuse Lettie. Cât despre adulţi…

S-a oprit şi şi-a frecat nasul cu degetul.

— Uite, o să-ţi spun ceva important. Nici adulţii nu arată ca nişte adulţi pe dinăuntru. Pe dinafară, sunt mari şi nepăsători, şi întotdeauna ştiu ce fac. Pe dinăuntru, arată la fel ca întotdeauna; la fel cum arătau când erau de vârsta ta. Adevărul este că nu există adulţi. Nici măcar unul în întreaga lume.

S-a gândit preţ de o clipă, apoi a zâmbit.

— Cu excepţia lui buni, fireşte.

Am stat acolo, unul lângă altul, pe banca cea veche de lemn, fără să spunem nimic. M-am gândit la adulţi. M-am întrebat dacă era adevărat şi dacă existau copii înveliţi în corpuri adulte, asemenea unor cărţi pentru copii ascunse în mijlocul unor cărţi lungi şi plicticoase, de felul celor fără poze şi dialog.

— Ador oceanul ăsta, spuse Lettie, într-un târziu.

— Şi totuşi, te prefaci doar, i-am spus, simţind că trădez copilăria recunoscând asta. Iazul tău nu-i un ocean. Nu poate fi. Oceanele sunt mai mari decât mările. Iazul tău este doar un iaz.

— Este taman de mărimea potrivită, a spus Lettie Hempstock, înţepată.

Apoi a oftat.

— Ar fi mai bine să mergem s-o trimitem pe Ursula cum-o-cheamă înapoi de unde a venit. Eu ştiu de ce-i este frică. Şi ştii ceva? Şi mie mi-e frică de ei.

Pisicuţa nu era nicăieri când ne-am întors în bucătărie, deşi pisica de culoarea ceţii şedea pe pervaz, privind lumea. Tacâmurile pentru micul dejun fuseseră strânse şi aranjate, iar pijamaua mea roşie şi halatul, împăturite cu grijă, mă aşteptau pe masă, într-o pungă mare de hârtie, lângă periuţa mea de dinţi verde.

— N-o s-o laşi să pună mâna pe mine, nu-i aşa? am întrebat-o pe Lettie.

A clătinat din cap şi am pornit împreună pe aleea şerpuitoare, plină de pietricele, care ducea spre casa mea

şi spre lucrul care-şi spunea Ursula Monkton. Ţineam în mână punga de hârtie maro în care erau hainele mele, iar Lettie îşi căra plasa de cumpărături din rafie, prea mare pentru ea, plină cu jucării stricate, pe care o obţinuse în schimbul unei mătrăgune care ţipa şi al umbrelor dizolvate în oţet.

După cum am mai spus, copiii folosesc drumuri lăturalnice şi cărări ascunse, în timp ce adulţii o iau pe drumul obişnuit şi pe traseele oficiale. Noi ne-am abătut din drum şi am luat-o pe o scurtătură pe care o cunoştea Lettie, care ne-a dus peste nişte câmpuri, apoi în grădinile abandonate ale casei dărăpănate care aparţinea unui om bogat, şi înapoi pe alee. Am ieşit chiar înaintea locului unde trecusem gardul metalic.

Lettie a adulmecat aerul.

— Niciun semn de paraziţi încă, a spus ea. Asta e bine.

— Ce *sunt* paraziţii?

— O să ştii când o să-i vezi. Iar eu sper să nu-i vezi vreodată.

— O să ne furişăm?

— De ce am face asta? Vom merge pe alee şi pe uşa din faţă, ca nişte oameni civilizaţi.

Am pornit în sus pe alee.

— Ai să faci o vrajă ca s-o trimiţi înapoi? am întrebat-o.

— Noi nu facem vrăji, a răspuns ea.

Părea uşor dezamăgită să recunoască.

— Câteodată, folosim reţete. Însă nu vrăji şi descântece. Buni nu vrea să aibă de-a face cu aşa ceva. Spune că-s *obişnuite.*

— Atunci pentru ce-s lucrurile din plasă?

— Sunt ca să oprească lucrurile să călătorească, dacă vrei să le împiedici. Marchează limite.

Sub razele soarelui de dimineaţă, casa mea părea primitoare şi prietenoasă. Avea cărămizi roşiatice, calde, şi un acoperiş din ţiglă roşie. Lettie scotoci în plasă. Scoase o bilă şi o îndesă în pământul umed. Apoi, în loc să intre în casă, se întoarse la stânga şi merse de-a lungul marginii terenului. Ne-am oprit lângă stratul de legume al domnului

Weller, iar ea a scos altceva din plasă: un corp roz de păpuşă, fără cap şi fără picioare, cu mâinile foarte bine mestecate. A îngropat-o lângă tulpinile de mazăre.

Am cules nişte păstăi, le-am deschis şi am mâncat boabele dinăuntru. Mazărea mă uimea. Nu înţelegeam de ce adulţii luau lucruri care aveau un gust atât de bun crude, le puneau în cratiţe şi le făceau revoltătoare.

Lettie a aşezat o girafă de jucărie, ca figurinele din plastic care se găseau la grădina zoologică sau pe o arcă pentru copii, în magazia de cărbuni, lângă un maldăr mare de cărbuni. Magazia mirosea a umezeală, întuneric şi păduri vechi, strivite.

— Lucrurile astea or s-o facă să plece?

— Nu.

— Atunci pentru ce-s?

— Ca s-o împiedice să plece.

— Dar noi *vrem* ca ea să plece.

— Nu. Vrem să plece *acasă.*

M-am uitat lung la ea: la părul ei scurt, şaten, la nasul cârn, la pistrui. Părea să fie cu trei-patru ani mai mare decât mine. Putea fi cu trei-patru mii de ani mai mare, sau de o mie de ori pe atât. Aş fi avut încredere în ea până la porţile iadului şi înapoi. Şi totuşi…

— Ar fi frumos dacă ai explica mai clar, i-am spus. Vorbeşti în cimilituri tot timpul.

Totuşi, nu mi-era frică, şi n-aş putea să vă spun de ce. Aveam încredere în Lettie, la fel cum avusesem când pornisem în căutarea lucrului acela fâlfâitor de sub cerul portocaliu. Credeam în ea, ceea ce însemna că nu avea să mi se întâmple nimic rău cât timp eram cu ea. Ştiam asta, la fel cum ştiam că iarba era verde, că trandafirii aveau spini lemnoşi şi ascuţiţi, sau că cerealele pentru micul dejun erau dulci.

Am intrat în casă pe uşa din faţă. Nu era încuiată. Când nu eram plecaţi în vacanţă, nu-mi amintesc s-o fi încuiat vreodată. Eram înăuntru.

Sora mea exersa la pian în camera din faţă. Am intrat. A auzit zgomot, s-a oprit din cântat *Beţişoare* şi s-a întors. M-

a privit curioasă.

— Ce s-a întâmplat seara trecută? m-a întrebat. Am crezut că ai încurcat-o, dar mami şi tati s-au întors şi au spus că stai la nişte prieteni. De ce-ar fi spus una ca asta? Tu nu ai prieteni.

Apoi o remarcă pe Lettie Hempstock.

— Cine-i asta?

— Prietena mea, am răspuns. Unde-i monstrul acela oribil?

— Nu-i zice aşa. E *drăguţă.* Îşi face siesta.

Sora mea nu a zis nimic de hainele de pe mine.

Lettie Hempstock a luat un xilofon stricat din plasa de cumpărături şi l-a lăsat să cadă pe grohotişul de jucării, care se strânsese între pian şi cutia albastră de jucării cu capacul desprins.

— Aşa, a spus ea. Acum e timpul să mergem s-o salutăm.

Atunci am simţit primele furnicături de teamă în sufletul şi în mintea mea.

— Vrei să spui, să mergem în camera ei?

— Da.

— Ce face acolo sus?

— Încă le dă oamenilor bani, a răspuns Lettie. Numai localnicilor, deocamdată. Găseşte lucrurile de care cred ei că au nevoie şi încearcă să li le ofere. Face asta pentru a transforma lumea într-un loc unde va fi mai fericită, într-un loc mai confortabil pentru ea – un loc mai curat. Şi nu-i mai pasă atât de mult să le dea bani. Acum se îngrijeşte ca oamenii să sufere.

Pe măsură ce urcam scările, Lettie punea câte ceva pe fiecare treaptă: o bilă de sticlă transparentă, cu o pată de verde în interior; unul dintre obiectele acelea mici, metalice, cărora le spunem arşice; o mărgea; o pereche de ochi de păpuşă de un albastru strălucitor, legaţi la spate cu plastic alb, ca să se închidă şi să se deschidă; un magnet mic, în formă de potcoavă; o pietricică neagră; o insignă de felul celor ataşate de felicitările aniversare, pe care scria *Am şapte ani;* o cutie de chibrituri; o buburuză de plastic cu un magnet negru la bază; o maşinuţă pe

jumătate strivită, fără roţi; şi, în sfârşit, un soldat de plumb căruia îi lipsea un picior.

Ne aflam la capătul scărilor. Uşa dormitorului era închisă.

— N-o să te închidă în pod, a spus Lettie.

Apoi, fără să bată, a deschis uşa şi a intrat în camera care fusese cândva a mea. Am urmat-o, cu îndoială.

Ursula Monkton zăcea pe pat, cu ochii închişi. Era prima persoană adultă pe care o vedeam dezbrăcată, în afară de mama, şi m-am uitat curios la ea. Dar mă interesa mai mult camera decât ea.

Era şi nu era vechiul meu dormitor. Mai mult nu era. Chiuveta mică, galbenă, taman pe măsura mea, era acolo, iar pereţii mai erau încă vopsiţi în culoarea oului de raţă. Acum însă, de tavan atârnau fâşii de material, cenuşii, zdrenţuite, ca nişte bandaje, unele lungi de treizeci de centimetri, altele spânzurând până la podea. Fereastra era deschisă, iar vântul le împingea şi le făcea să foşnească, aşa că oscilau cenuşiu, iar camera părea să se mişte, ca un cort sau ca un vapor pe mare.

— Acum trebuie să pleci, a spus Lettie.

Ursula Monkton s-a ridicat în picioare pe pat, apoi deschise ochii, care erau de aceeaşi nuanţă de gri ca a cârpelor care atârnau:

— Mă întrebam ce ar trebui să fac ca să vă aduc pe amândoi aici, şi iată că aţi venit, a zis ea cu o voce pe jumătate adormită.

— Nu ne-ai adus tu aici, i-a răspuns Lettie. Am venit pentru că aşa am vrut. Iar eu voiam să-ţi ofer o ultimă şansă să pleci.

— Nu plec acum, a spus Ursula Monkton, capricioasă ca un copilaş care vrea ceva. Abia am ajuns. Acum am o casă. Am animale de companie – tatăl lui e cel mai *dulce.* Fac oamenii fericiţi. Nu mai există nimic ca mine în întreaga lume. Asta căutam, chiar când aţi intrat. Sunt unică. Nu se pot apăra. Nu ştiu cum. Aşa că-i cel mai bun loc din lume!

Ne-a zâmbit larg. Chiar era frumoasă, pentru un adult, dar când ai şapte ani, frumuseţea este ceva abstract, nu

imperativ. Mă întreb ce aş fi făcut dacă mi-ar fi zâmbit aşa acum, dacă i-aş fi dăruit mintea, sufletul sau identitatea mea, aşa cum făcuse tata.

— Crezi că lumea asta e aşa, a spus Lettie. Crezi că-i uşor. Dar nu e.

— Fireşte că e, ce tot vorbeşti? Că tu şi familia ta o să apăraţi lumea asta împotriva mea? Tu eşti singura care părăseşte împrejurimile fermei, şi ai încercat să mă legi fără să-mi cunoşti numele. Mama ta n-ar fi fost atât de necugetată. Nu mi-e teamă de tine, fetiţo.

Lettie a scotocit în plasa de cumpărături. A scos borcanul de gem cu gaura de vierme translucidă înăuntru şi l-a pus la vedere.

— Aici ţi-e drumul înapoi, a spus ea. Sunt bună şi drăguţă. Ai încredere în mine. Ia-l. Nu cred că poţi ajunge mai departe de locul în care te-am întâlnit, sub cerul portocaliu, dar e suficient. Nu te pot duce de aici acolo de unde ai venit la început. Am întrebat-o pe buni, iar ea spune că nu se mai află acolo. Dar, odată întoarsă, putem să-ţi găsim un loc asemănător. Un loc unde să fii fericită. În siguranţă.

Ursula Monkton s-a dat jos din pat. S-a ridicat şi s-a uitat la noi. Nu mai era înconjurată de fulgere, dar era şi mai înspăimântătoare, stând dezbrăcată în dormitorul acela, decât fusese când plutea în mijlocul furtunii. Era o persoană adultă; mai mult decât atât, era *bătrână.* M-am simţit mai copil ca niciodată.

— Sunt atât de fericită aici, a spus. Atât de fericită!

Apoi a adăugat, aproape cu părere de rău:

— Voi nu.

Am auzit un sunet: stins, zdrenţuit, fâlfâitor. Cârpele cenuşii au început să cadă de pe tavan, una câte una. Cădeau, însă nu în linie dreaptă. Cădeau spre noi, de parcă am fi fost magneţi care le atrăgeau spre corpurile noastre. Prima fâşie de material gri a ajuns pe mâna mea stângă şi a rămas acolo. Am apucat-o cu mâna dreaptă şi am tras-o. A rezistat o clipă, iar când s-a desprins, a scos un sunet de aspiraţie. Unde se aflase cârpa era acum un petic

decolorat, roşu de parcă l-aş fi supt multă, multă vreme, mai mult şi mai tare decât o făcusem vreodată, şi era granulat cu sânge. Picături de umezeală roşie m-au mânjit când am atins-o. Apoi, o cârpă-bandaj lungă a început să se prindă de picioarele mele, iar eu m-am îndepărtat, însă o cârpă mi-a aterizat pe faţă şi pe frunte, iar alta mi s-a înfăşurat peste ochi, orbindu-mă, aşa că am tras de cârpa de pe ochi, însă alta mi-a încercuit încheieturile şi le-a legat laolaltă, lipindu-mi braţele pe lângă corp. M-am clătinat şi am căzut pe podea.

Dacă trăgeam de cârpe, mă răneau.

Mă aflam într-o lume cenuşie. Atunci am renunţat. Am zăcut acolo şi nu m-am mişcat, concentrându-mă doar să respir prin spaţiul pe care fâşiile de cârpă îl lăsaseră pentru nas. Mă ţineau şi păreau vii.

Am zăcut acolo şi am ascultat. Nici nu puteam face nimic altceva.

— Trebuie să ţin băiatul în siguranţă. Am promis că-l voi ţine în pod, aşa că asta se va întâmpla. Dar cu tine, micuţă fermieră, ce să fac? Ceva potrivit. Poate c-ar trebui să te întorc pe dos, aşa încât inima, creierul şi carnea să-ţi fie pe dinafară, iar pielea, pe dinăuntru. Apoi o să te ţin împachetată bine aici, în cameră, cu ochii căscaţi spre întunericul din interiorul tău. Pot face asta.

— Nu, a spus Lettie.

Mi s-a părut tristă.

— De fapt, nu poţi. Şi ţi-am dat deja o şansă.

— M-ai ameninţat cu vorbe goale.

— Eu nu ameninţ. Chiar am vrut să ai o şansă. Când te-ai uitat prin lume după lucruri la fel ca tine, nu te-ai întrebat de ce nu erau prea multe lucruri mai vechi în jur? Nu, niciodată. Ai fost atât de bucuroasă că erai doar tu aici, că nu te-ai oprit să te gândeşti. Buni numeşte lucrurile asemenea ţie *purici,* Skarthach din Donjon. Ar putea să vă spună oricum. Cred că *purici* i se pare amuzant… Nu o deranjează cei ca voi. Spune că sunteţi destul de inofensivi, însă un pic proşti. Asta pentru că există lucruri care mănâncă purici, în partea asta de creaţie. *Paraziţi,* le

spune buni. Ăştia nu-i plac *deloc.* Spune că-s răi şi greu de alungat. Sunt mereu flămânzi.

— Nu mi-e frică, a spus Ursula Monkton.

Părea speriată. Apoi spuse:

— De unde-mi ştii numele?

— L-am căutat în dimineaţa asta. Am căutat şi alte lucruri. Nişte însemne de hotar, ca să te împiedic să fugi prea departe. Şi o urmă de firimituri de pâine care duce aici, în această cameră. Acum, deschide borcanul, mergi la intrare şi hai să te trimitem acasă.

Am aşteptat ca Ursula Monkton să răspundă, însă ea nu a spus nimic. N-a urmat niciun răspuns, doar o uşă trântită şi zgomot de paşi, rapizi şi grei, fugind în jos pe scări.

Vocea lui Lettie s-a auzit foarte aproape de mine:

— I-ar fi fost mai bine dacă rămânea aici şi accepta oferta mea.

I-am simţit mâinile trăgând de cârpele de pe faţa mea. Am fost eliberat cu sunete umede de aspirare, dar cârpele nu mai păreau vii, iar când se desprindeau, cădeau pe podea şi rămâneau acolo, fără să se mişte. De data aceasta, nu aveam urme de sânge pe piele. Cel mai rău era că braţele şi picioarele mele amorţiseră. Lettie m-a ajutat să mă ridic.

Nu părea fericită.

— Unde s-a dus? am întrebat.

— De-a lungul urmei care duce afară din casă. E speriată, sărmana. Foarte speriată.

— Şi tu eşti.

— Un pic da. Chiar acum o să-şi dea seama că-i prizonieră între hotarele pe care le-am stabilit, cred, a spus Lettie.

Am ieşit din dormitor. În capul scărilor, acolo unde se aflase soldatul, era acum o ruptură. E cea mai bună descriere: era de parcă cineva ar fi făcut o fotografie cu scările şi apoi ar fi smuls soldatul din ea. În spaţiul unde se aflase soldatul nu era nimic, doar o porţiune cenuşie, vagă, care-mi rănea ochii dacă o priveam prea mult.

— De ce i-e frică?

— Ai auzit doar. De paraziţi.

— Ţie îţi este frică de paraziţi, Lettie?

A ezitat o clipă, apoi a răspuns simplu:

— Da.

— Dar nu ţi-e frică de ea, de Ursula.

— Nu are cum să-mi fie frică de ea. E întocmai cum spune buni. E ca un purice, umflată toată de mândrie, putere şi lăcomie, ca un purice ghiftuit cu sânge. Dar nu m-ar putea răni. Am văzut zeci de alţii ca ea, la vremea mea. Era unul care apăruse pe timpul lui Cromwell – ăla era cu adevărat ceva. Îi făcea pe oameni să se simtă singuri. Apoi, îşi făceau rău doar ca să nu mai simtă singurătatea: îşi scoteau ochii sau săreau în fântâni, şi în tot timpul ăsta lucrul acela patetic şedea în pivniţa hanului Capul ducelui, arătând ca o broască pitică, mare cât un buldog.

Ne aflam jos şi mergeam pe hol.

— De unde ştii unde s-a dus?

— Ah, n-ar fi putut merge decât pe drumul pe care i l-am croit eu.

În camera din faţă, sora mea cânta încă *Beţişoare* la pian.

Da da DUM da da

da da DUM da da

da da DUM da DUM da DUM da da…

Am ieşit pe uşa din faţă.

— Ăla de pe vremea lui Cromwell a fost rău. Dar l-am scos de-acolo chiar înainte să apară păsările foamei.

— Păsările foamei?

— Buni le zice paraziţi. Fac curăţenie.

Nu păreau ceva rău. Ştiam că Ursulei îi este teamă de ei, dar mie nu-mi era. De ce m-aş fi temut de nişte păsări care fac curăţenie?

Capitolul XI

Am ajuns-o din urmă pe Ursula Monkton pe peluză, lângă tufele de trandafiri. Ţinea borcanul de gem cu gaura de vierme mişcătoare înăuntru. Arăta ciudat. Trăgea de capac, apoi se oprea şi privea cerul. Pe urmă se mai uita o dată la borcan.

A fugit spre fagul meu, cel cu scara de frânghie, şi a izbit borcanul cât de tare putea de trunchi. Dacă încercase să-l spargă, nu reuşise. Borcanul a sărit înapoi şi a aterizat pe muşchiul care acoperea parţial încâlceala de rădăcini, rămânând acolo, neatins.

Ursula Monkton s-a încruntat la Lettie.

— De ce? spuse.

— Ştii de ce, a răspuns Lettie.

— De ce i-ai lăsa să intre?

A început să plângă, şi m-am simţit nelalocul meu. Nu ştiam ce să fac când plângeau adulţii. Era un lucru pe care-l văzusem doar de două ori înainte: îi văzusem plângând pe bunicii mei, când mătuşa mea murise în spital, şi o văzusem plângând pe mama. Ei nu aveau mame care să-i consoleze.

M-am întrebat dacă Ursula Monkton avusese vreodată o mamă. Avea noroi pe faţă şi pe genunchi şi bocea.

Am auzit un sunet îndepărtat, bizar, nepământean. Era un sunet grav, de parcă cineva ar fi tras de o coardă întinsă.

— Nu-a eu aia care să-i lase să intre, a spus Lettie Hempstock. Merg unde vor. De obicei, nu vin încoace, pentru că nu-i nimic de mâncare pentru ei. Acum este.

— Trimite-mă înapoi, a spus Ursula Monkton.

Acum nu mi se mai părea nici pe departe umană. Faţa ei era greşită, cumva, un ansamblu accidental de trăsături care dădeau impresia unui chip omenesc, la fel ca spiralele şi umflăturile gri şi noduroase de pe trunchiul fagului meu, sau ca modelele de pe tăblia patului din casa bunicii, care, dacă te uitai altfel la ele în lumina lunii, păreau să

închipuie un bătrân cu gura căscată larg, de parcă ar fi urlat.

Lettie ridică borcanul de pe covorul de muşchi şi răsuci capacul.

— L-ai strâns prea tare, a spus ea.

A luat-o pe cărarea pietruită, a întors borcanul cu susul în jos, ţinându-l de fund cu capacul în jos, şi l-a izbit o dată ferm de pământ. Apoi l-a întors cu gura în sus şi a răsucit capacul, care de data asta a ieşit.

I-a dat borcanul Ursulei Monkton, care a scos din el lucrul translucid care fusese cândva o gaură în piciorul meu. Acesta s-a contorsionat, s-a împleticit şi s-a îndoit, părând încântat de atingerea ei.

L-a aruncat. A căzut pe iarbă şi a crescut. Numai că nu crescuse, ci se *schimbase* – de parcă ar fi fost mai aproape de mine decât credeam. Vedeam prin el, de la un capăt la altul. Aş fi putut fugi prin el, dar capătul îndepărtat al tunelului se termina cu un cer amar, portocaliu.

Cum mă uitam la el, am simţit din nou un junghi în piept, o senzaţie rece ca gheaţa, de parcă aş fi mâncat prea multă îngheţată şi corpul mi s-ar fi răcit pe dinăuntru.

Ursula Monkton se îndreptă spre gura tunelului. (Cum putea fi un tunel? Nu înţelegeam. Rămăsese o gaură de vierme translucidă, când argintie, când neagră, strălucitoare stând în iarbă, la vreo treizeci de centimetri distanţă. Cred că era de parcă o imagine mică s-ar fi apropiat. Dar era şi un tunel; ai fi putut trece o casă prin el.)

Apoi se opri şi aşteptă.

— Drumul înapoi, a spus.

Atât.

— Incomplet, a adăugat. E stricat. Ultima poartă nu este acolo…

A privit în jur, tulburată şi confuză. Şi-a concentrat atenţia asupra mea. Nu mi-a privit faţa, ci pieptul.

Apoi s-a *scuturat.* Acum era o femeie adultă, dezbrăcată şi murdară de noroi, şi apoi, într-o clipă, se deschisese, ca şi cum ar fi fost o umbrelă de culoarea pielii.

Deschizându-se, s-a întins şi m-a prins, trăgându-mă în sus, la distanţă mare de pământ. De frică, m-am întins şi m-am agăţat şi eu de ea.

Am atins carne. Mă aflam la cinci metri distanţă de pământ, ca într-un copac.

Nu atingeam carne, ci un material vechi, o pânză putrezită, iar sub ea simţeam lemn. Nu era lemn bun, ci lemn din acela vechi pe care-l găseai acolo unde se sfărâmaseră copacii, lemnul părea mereu ud, pe care-l puteai rupe cu degetele, care avea înăuntru gândăcei, şi cari, şi era plin de ciuperci aţoase.

În timp ce mă ţinea, trosnea şi se clătina.

— AI BLOCAT DRUMURILE, îi spuse lui Lettie Hempstock.

— Eu nu blochez niciodată nimic, răspunse Lettie. Dă-i drumul prietenului meu.

Se afla la mare distanţă dedesubtul meu, iar mie mi-era frică de înălţimi şi de creatura care mă ţinea.

CALEA ESTE INCOMPLETĂ. DRUMURILE SUNT BLOCATE.

— Pune-l jos. Acum. Cu grijă.

EL COMPLETEAZĂ CALEA. CALEA SE AFLĂ ÎNĂUNTRUL LUI.

Am fost convins că voi muri.

Nu voiam să mor. Părinţii mei îmi spuseseră că nu aveam să mor cu adevărat; nu eu, cel adevărat. Că, atunci când murea, nimeni nu murea cu-adevărat, că pisicuţa mea şi minerul de opale căpătaseră forme noi şi urmau să se întoarcă în curând. Nu ştiam dacă era sau nu aşa. Ştiam doar că mă obişnuisem să fiu eu, şi că-mi plăceau cărţile mele, bunicii mei şi Lettie Hempstock, şi că moartea mi-ar fi luat toate aceste lucruri.

O SĂ-L DESCHID. CALEA E STRICATĂ. RĂMÂNE ÎNĂUNTRUL LUI.

Aş fi lovit, dar nu aveam ce lovi. Am tras cu degetele de braţul care mă ţinea, dar unghiile mele au intrat în materialul putrezit, iar sub el se afla lemn tare ca osul. Iar lucrul acela mă ţinea aproape.

— Dă-mi drumul! am ţipat. Dă-mi… drumul!

NU.

— Mami! am ţipat. Tati! Lettie, fă-o să mă pună jos, am zis apoi.

Părinţii mei nu erau acolo. Lettie era. Spuse:

— Skarthach, lasă-l jos. Ţi-am dat de ales. Va fi mai greu să te trimit acasă, dacă e înăuntrul lui capătul tunelului. Dar putem face asta – buni poate, dacă eu sau mama nu putem. Aşa că pune-l jos.

E ÎNĂUNTRUL LUI. NU ESTE UN TUNEL. NU MAI ESTE. E nesfârşit. Am fixat prea strâns calea dinăuntrul lui, atunci când am făcut-o. Ultima parte a rămas în el. Nu contează. TOT CE TREBUIE SĂ FAC CA SĂ SCAP DE-AICI ESTE SĂ-I PĂTRUND ÎN PIEPT, SĂ-I SCOT AFARĂ INIMA CÂT ÎNCĂ MAI BATE, SĂ ÎNCHEI DRUMUL ŞI APOI SĂ DESCHID UŞA.

Vorbea fără cuvinte, lucrul acela fâlfâitor, fără faţă. Vorbea direct în capul meu, şi totuşi era ceva în cuvintele sale care-mi amintea de vocea plăcută şi muzicală a Ursulei Monkton. Ştiam că are într-adevăr de gând să facă ceea ce spune.

— Ţi-ai irosit toate şansele, a zis Lettie, de parcă ne-ar fi spus că cerul este albastru. Ridică două degete la buze şi, dulce, dar pătrunzător de ascuţit, fluieră.

Veniră, de parcă ar fi aşteptat să-i cheme.

Se înălţaseră sus pe cer şi erau negri ca noaptea, atât de negri încât păreau pete pe retina mea şi nu lucruri reale. Aveau aripi, dar nu erau păsări. Erau mai bătrâne decât păsările şi zburau în cercuri, în bucle şi în spirale. Erau zeci, poate sute, iar fiecare ne-pasăre fâlfâitoare coborî neverosimil de lent.

M-am trezit că-mi imaginez o vale plină de dinozauri, acum milioane de ani, dinozauri care muriseră în luptă sau de boală. Mi-am imaginat mai întâi scheletele şopârlelor-tunet aflate în putrezire, mai mari decât autobuzele, apoi vulturii din acea eră: cenuşii spre negru, golaşi, înaripaţi, dar fără pene, cu chipuri de coşmar – boturi ca nişte ciocuri, pline cu dinţi subţiri şi ascuţiţi, făcuţi ca să

smulgă, să sfâşie şi să devoreze, şi ochi flămânzi, roşii. Aceste creaturi se năpustiseră asupra cadavrelor marilor şopârle-tunet şi nu lăsaseră decât oasele.

Erau uriaşi, lucioşi şi atât de bătrâni, că era dureros să-i privesc.

— Acum, îi spuse Lettie Hempstock Ursulei Monkton, pune-l jos.

Lucrul care mă ţinea rămase nemişcat. Nu spuse nimic, doar se mişcă repede, asemeni unei corăbii înalte, zdrenţuite, traversând iarba către tunel.

Am văzut furia de pe chipul lui Lettie Hempstock. Strângea atât de tare pumnii, încât i se albiseră încheieturile. Deasupra noastră, păsările foamei făceau cerc după cerc…

Apoi unul dintre ei s-a lansat în jos, mai repede decât putea concepe mintea umană. Am simţit un şuier pe lângă mine, am văzut o falcă neagră-neagră, înţesată de ace, şi ochi care ardeau precum propulsoarele, şi am auzit un sunet de sfâşiere, ca o perdea care se rupe.

Lucrul zburător se avântă iar pe cer, strângând în fălci o bucată de cârpă cenuşie.

Am auzit o voce văitându-mi-se în cap şi în afara lui, iar vocea era a Ursulei Monkton.

Atunci au coborât, de parcă aşteptaseră doar ca primul dintre ei să facă o mişcare. Au căzut din cer asupra lucrului care mă ţinea, coşmaruri hăcuind un coşmar, smulgând fâşii de material. Peste toate, am auzit-o pe Ursula Monkton plângând.

— LE-AM DAT NUMAI CEEA CE AVEAU NEVOIE, spunea, capricioasă şi temătoare. I-AM FĂCUT FERICIŢI.

— L-ai făcut pe tati să mă lovească, am spus, iar lucrul care mă ţinea se zbătu necontrolat sub atacul coşmarurilor care-i smulgeau ţesătura. Păsările foamei trăgeau de ea, fiecare smulgând în tăcere bucăţi de cârpă şi fâlfâind greu înapoi pe cer, doar pentru a se roti şi a coborî iar.

Nu l-am silit PE NICIUNUL DINTRE EI SĂ FACĂ NIMIC, mi-a spus.

Pentru o clipă, am crezut că râdea de mine, apoi râsul se

transformă într-un ţipăt atât de puternic, încât mă dureau urechile şi mintea.

Era de parcă vântul abandonase pânzele sfâşiate, iar lucrul care mă ţinea se sfărâmiţase, împrăştiindu-se încetişor pe pământ.

Am lovit iarba cu putere, jupuindu-mi genunchii şi palmele. Lettie m-a tras în sus şi m-a ajutat să mă îndepărtez de rămăşiţele căzute, boţite, ale lucrului care-şi spusese cândva Ursula Monkton.

Ţesătura gri mai exista încă acolo, dar nu era o ţesătură: se contorsiona şi se rostogolea pe pământ, în jurul meu, fără să fie mânată de vreun vânt pe care l-aş fi putut simţi, o murdărie viermuitoare, fremătândă.

Păsările foamei s-au coborât asupra ei asemeni pescăruşilor pe o plajă cu peşti eşuaţi, sfâşiind-o de parcă nu mai mâncaseră de o mie de ani, aşa că acum trebuiau să se îndoape, fiindcă era posibil să mai treacă altă mie de ani până să mănânce iar. În timp ce sfâşiau materia aceea cenuşie şi îi înghesuiau carnea din pânză putrezită în ciocurile lor ascuţite, în mintea mea auzeam ţipând continuu.

Lettie mă ţinea de mână şi nu spunea nimic.

Am aşteptat.

Iar când ţipetele încetară, am ştiut că Ursula Monkton dispăruse pe veci.

Când creaturile negre au terminat de devorat lucrul de pe iarbă, când nu mai rămase nimic, nici ultima fărâmă de ţesătură cenuşie, şi-au îndreptat atenţia către tunelul translucid, care se sucea şi se răsucea ca un lucru viu. Câţiva l-au prins în gheare şi au zburat cu el, trăgându-l spre cer, în timp ce alţii l-au sfâşiat, devorându-l cu gurile lor flămânde.

Am crezut că, după ce terminau de mâncat, aveau să plece, să se întoarcă de unde veniseră, dar n-a fost aşa. Au coborât. Am încercat să-i număr, pe măsură ce coborau, şi nu am reuşit. Mă gândisem c-ar fi putut fi sute, dar s-ar putea să mă fi înşelat. Era posibil să fi fost douăzeci. Sau o mie. Nu-mi puteam explica: poate că veneau dintr-un loc

unde asemenea concepte nu se aplicau, de undeva dincolo de timp şi de numere.

Au coborât şi m-am uitat la ele, dar n-am văzut decât umbre.

Foarte multe umbre.

Se holbau la noi.

— V-aţi îndeplinit scopul, a spus Lettie. V-aţi luat prada. Aţi făcut curăţenie. Acum puteţi pleca acasă.

Umbrele nu s-au mişcat.

— Plecaţi! a spus ea.

Umbrele de pe iarbă au rămas nemişcate. Păreau chiar mai întunecate, mai reale decât fuseseră înainte.

— *Nu ai nicio putere asupra noastră.*

— Poate că n-am, spuse Lettie. Dar eu v-am chemat aici, iar acum vă zic să plecaţi acasă. Aţi devorat-o pe Skarthach din Donjon. V-aţi făcut treaba. Acum plecaţi.

— *Ne ocupăm de curăţenie. Pentru asta am venit.*

— Ei bine, aţi curăţat lucrul pentru care aţi venit. Plecaţi acasă.

— *Nu complet,* au suspinat vântul prin tufele de rododendron şi foşnetul ierbii.

Lettie s-a întors spre mine şi m-a cuprins în braţe.

— Vino repede, a spus.

Am traversat rapid peluza.

— Te duc la inelul zânelor, a spus ea. Trebuie să aştepţi acolo până când vin să te iau. Să nu pleci pentru nimic în lume.

— De ce nu?

— Pentru că s-ar putea să ţi se întâmple ceva rău. Nu cred că te pot duce în siguranţă înapoi la fermă, şi nu pot rezolva de una singură situaţia. Dar în inel vei fi în siguranţă. Orice vezi, orice auzi, nu-l părăsi. Stai unde eşti şi va fi bine.

— Nu e un inel al zânelor adevărat, i-am zis. Sunt doar jocuri de-ale noastre. E numai un cerc în iarbă.

— Este ceea ce este, spuse ea. Nimic din ce ar vrea să-ţi facă rău nu poate intra în el. Deci, rămâi înăuntru.

M-a strâns de mână şi m-a condus în interiorul cercului

de iarbă verde. Apoi a fugit în tufele de rododendron şi a dispărut.

Capitolul XII

În jurul marginilor cercului începuseră să se adune umbrele. Pete amorfe, care se aflau cu adevărat acolo doar dacă le zăream din colţul ochilor. Atunci, căpătau formă de păsări şi păreau flămânde.

Nu mi-a mai fost niciodată atât de teamă ca atunci, stând în cercul de iarbă cu un copac mort în centru, în după-amiaza aceea. Păsărelele nu ciripeau, insectele nu bâzâiau. Nimic nu se schimba. Am auzit foşnetul frunzelor şi suspinul ierbii, când vântul trecea prin ea, însă Lettie Hempstock nu era acolo şi n-am auzit nicio voce purtată de briză. Nu mă speriau decât umbrele, iar umbrele nici măcar nu se vedeau bine, dacă mă uitam direct la ele.

Soarele cobora pe cer, iar umbrele îşi pierdură contururile în amurg, devenind chiar mai greu de distins, aşa că acum nu eram sigur că se mai afla ceva acolo. Dar n-am părăsit cercul de iarbă.

— Hei, băiete!

M-am întors. Traversa peluza în direcţia mea. Era îmbrăcat la fel ca ultima dată când îl văzusem: cu o jachetă de seară, o cămaşă albă cu volănaşe, şi un papion negru. Chipul încă îi era alarmant de roşu, de parcă ar fi petrecut prea mult timp pe plajă, dar mâinile îi erau albe. Arăta ca o figură de ceară şi nu ca o persoană; ca un lucru pe care te aştepţi să-l vezi în Camera Ororilor. A rânjit când m-a văzut privindu-l, părând o figură de ceară care zâmbeşte, iar eu am înghiţit în sec şi mi-am dorit ca soarele să reapară.

— Haide, băiete, a spus minerul de opale. Nu faci decât să amâni inevitabilul.

N-am răspuns nimic. L-am privit. Pantofii săi negri, lucioşi, s-au îndreptat spre cercul de iarbă, dar nu au pătruns în el.

Inima îmi bătea atât de tare în piept, că eram sigur că o poate auzi. Mă mâncau gâtul şi pielea capului.

— Băiete, spuse el, cu accentul său sud-african. Trebuie

să-şi termine treaba. Asta le e menirea. Sunt din cei care se hrănesc cu stârvuri, vulturi ai vidului. Asta fac. Curăţă ce rămâne după un dezastru. Frumos, ordonat. Te şterg de pe faţa pământului, de parcă nici n-ai fi existat. Acceptă. N-o să doară.

M-am uitat lung la el. Adulţii spuneau asta doar când urma să doară cumplit.

Omul cel mort, în jachetă de seară, şi-a întors încet capul, până când a ajuns să mă privească drept în faţă. Ochii îi erau rostogoliţi înăuntrul capului, iar el părea să se holbeze orbeşte la cerul de deasupra mea, ca un somnambul.

— Prietena ta nu te poate salva, spuse el. Soarta ţi-a fost pecetluită acum câteva zile, când prada lor te-a folosit ca uşă spre locul acesta, croindu-şi calea prin inima ta.

— Nu eu am început! i-am spus mortului. Nu e corect. *Tu* ai început.

— Da, spuse mortul. Vii?

M-am aşezat cu spatele lipit de copacul mort din centrul inelului zânelor, am închis ochii şi nu m-am mişcat. Ca să-mi distrag atenţia, mi-am amintit poezii şi le-am recitat în gând.

Când mâniosul domn Azor, într-o zi, prin pridvor, se întâlni c-un şoricel, tam-nesam se şi repezi la el…[13]

Învăţasem pe de rost poezia când eram la şcoală. O spunea şoarecele din *Alice în Ţara Minunilor,* şoarecele care înota în lacul format din lacrimile ei. În exemplarul pe care-l aveam, cuvintele poeziei se ondulau şi se învârteau precum o coadă de şoricel. Puteam să spun toată poezia dintr-o suflare, şi am spus-o, până am ajuns la sfârşitul inevitabil.

Când am deschis ochii şi m-am uitat în sus, minerul de opale nu mai era acolo.

Cerul devenea cenuşiu, iar lumea îşi pierdea din profunzime şi se aplatiza îndreptându-se către amurg.

---

[13] Versurile fac parte din traducerea romanului *Alice In Wonderland* (L. Carroll): *Peripeţiile Alisei în Ţara Minunilor,* editura Ion Creangă, 1976.

Dacă umbrele se mai aflau acolo, eu nu le puteam vedea. Sau, mai degrabă, întreaga lume se transformase în umbre. Surioara mea a ieşit în fugă din casă, strigându-mă. Se opri înainte să ajungă la mine şi spuse:

— Ce faci?

— Nimic.

— Tata e la telefon. Spune că trebuie să vii să vorbeşti cu el.

— Ba nu.

— Poftim?

— N-a spus asta.

— Dacă nu vii acum, o s-o încurci.

Nu ştiam dacă este sau nu sora mea, dar eu mă aflam în interiorul cercului de iarbă, iar ea, la exterior.

Îmi doream să fi adus o carte cu mine, chiar dacă era prea întuneric ca să citesc. Am mai spus odată în gând poezia cu şoarecele. *Haide, nu accept un refuz, trebuie să ne judecăm, chiar în dimineaţa asta trebuie să plecăm…*

— Unde-i Ursula? a întrebat sora mea. S-a dus în camera ei, dar nu mai e acolo. Nu-i în bucătărie şi nici la baie. Vreau ceai. Mi-e foame.

— Îţi poţi pregăti singură ceva, i-am zis. Nu eşti bebeluş.

— Unde e Ursula?

A fost sfâşiată în bucăţi de monştri extratereştri în chip de vulturi, şi cred sincer că eşti unul dintre ei, sau eşti controlată de ei.

— Nu ştiu.

— Le zic la mami şi la tati când ajung că te-ai purtat oribil cu mine azi. O s-o încurci.

M-am întrebat dacă era sau nu sora mea. Cu siguranţă părea să fie ea. Dar n-a făcut niciun pas în cercul de iarbă mai verde, înăuntrul inelului. A scos limba la mine şi a fugit înapoi spre casă.

Văzând aşa, şoricelul bâigui către jigodie: „Luminăţie! Preacinstite domn Azor! În această urmărire, de n-or fi judecători, nici arbitri, ni-i-n zadar alergătura!”…

Se lăsase înserarea, profundă, fără culoare şi nefirească. Ţânţarii îmi bâzâiau în urechi şi îmi aterizau pe obraji şi pe

mâini. M-am bucurat că purtam hainele demodate şi ciudate ale vărului lui Lettie, pentru că aveam mai puţină piele expusă. Am omorât insectele care se aşezau pe mine, dar unele au zburat. Una dintre ele a rămas şi a început să se ghiftuiască pe partea interioară a încheieturii mele, şi a pocnit când am lovit-o, lăsând o picătură întinsă din sângele meu să-mi curgă de-a lungul braţului.

Deasupra mea zburau liliecii. Îmi plăcuseră întotdeauna liliecii, însă în noaptea aceea erau prea mulţi, şi mă duceau cu gândul la păsările foamei, gând care mi-a dat fiori.

Amurgul s-a transformat pe nesimţite în noapte, iar acum şedeam într-un cerc pe care nu-l mai puteam vedea, în partea din spate a grădinii. Lumini electrice prietenoase se aprinseseră în casă.

Nu voiam să-mi fie teamă de întuneric. Nu-mi era teamă de nimic real. Pur şi simplu nu mai voiam să stau acolo, aşteptând în beznă să vină prietena mea, care fugise de lângă mine şi părea să nu se mai întoarcă.

„Ce atâta tura-vura!”, a făcut repede Azor, judecător voi fi chiar eu! Şi arbitru, fiindcă ţii, el de colo, cică hâtru, tot eu sunt…

Am rămas pe loc. O văzusem pe Ursula Monkton sfâşiată în bucăţi, iar bucăţile fuseseră devorate de mâncători de cadavre veniţi din afara universului pe care-l înţelegeam. Dacă ieşeam din cerc, eram sigur că vor proceda la fel şi cu mine.

Am trecut de la Lewis Carroll la Gilbert şi Sullivan. *Când migrena cumplită nu te lasă să dormi, iar odihna-i exclusă de anxietate, îmi închipui că poţi să vorbeşti cum socoţi, fără teamă de impietate*[14]*…* Îmi plăcea cum sună cuvintele, chiar dacă nu eram tocmai sigur ce înseamnă o parte dintre ele.

Trebuia să fac pipi. M-am întors cu spatele la casă şi m-am îndreptat cu câţiva paşi de copac, speriat că o să fac unul în plus şi o să mă trezesc afară din cerc. Am urinat în

---

[14] Versurile fac parte din *The Nightmare,* fragment din opera *Iolanthe* (1882) – libret scris de W.S. Gilbert, pe muzică de A. Sullivan.

întuneric. Tocmai terminasem şi mă întorceam cu faţa spre casă, când am fost orbit de o lanternă, iar vocea tatălui meu a spus:

— Ce Dumnezeu faci acolo?

— Eu… doar stau aici, am răspuns.

— Da. Aşa a zis şi sora ta. E timpul să intri în casă. Te aşteaptă mâncare pe masă.

Am rămas pe loc.

— Nu, am spus, clătinând din cap.

— Te comporţi prosteşte.

— Ba nu. Rămân aici.

— Haide, a zis, adăugând, pe-un ton mai vesel: Haide, Chipeşule George.

Era numele lui de alint pentru mine, de când eram bebeluş. Compusese chiar şi un cântec pe care-l cânta în timp ce mă sălta în poală. Era cel mai tare cântec din lume.

N-am zis nimic.

— N-am de gând să te duc în spinare, a zis tata. Vocea începea să i se înăsprească. Eşti prea mare pentru asta.

Aha, m-am gândit. *Iar tu trebuie să intri în inelul zânelor ca să mă iei.*

Dar inelul zânelor părea o prostie. Ăsta era tata, nu o figură de ceară creată de păsările foamei ca să mă momească afară. Era seară. Tata se întorsese de la serviciu. Era timpul.

— Ursula Monkton a plecat, am spus. Nu se mai întoarce niciodată.

A părut iritat.

— Ce-ai făcut? I-ai zis ceva oribil? Ai fost obraznic?

— Nu.

Mi-a vârât lanterna în ochi. Lumina era aproape orbitoare. Părea că se străduie să-şi ţină vocea sub control. A spus:

— Ce i-ai zis?

— Nimic. A plecat, pur şi simplu.

Era aproape adevărat.

— Treci în casă, acum.

— Te rog, tati. Trebuie să rămân aici.

— Treci în casă în secunda asta! a strigat tata din răsputeri, şi nu m-am putut abţine: buza de jos a început să-mi tremure, nasul să-mi curgă, iar lacrimile mi-au ţâşnit din ochi. Aveam vederea înceţoşată şi simţeam că-mi dau lacrimile, însă ele nu curgeau, aşa că am clipit şi le-am risipit.

Nu ştiam dacă vorbesc sau nu cu propriul meu tată.

— Nu-mi place să strigi la mine, am spus.

— Ei, mie nu-mi place când te porţi ca un mic animal! a strigat el, iar acum chiar plângeam, iar lacrimile îmi curgeau pe obraji, şi îmi doream să mă fi aflat oriunde, numai acolo nu.

Îndurasem lucrurile mai rele în ultimele câteva ore. Şi dintr-o dată am ştiut: nu-mi mai păsa. Am privit în sus, spre forma întunecată din spatele şi de deasupra lanternei, şi am spus:

— Te face să te simţi important când faci un băieţel să plângă?

Şi am ştiut, în clipa aceea, că era unicul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l spun.

Chipul lui, sau cât puteam zări din el în lumina reflectată a lanternei, i s-a boţit, părând şocat. El a deschis gura să vorbească, apoi a închis-o la loc. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe tata rămânând fără cuvinte, înainte sau după asta. Doar atunci. M-am simţit groaznic. M-am gândit că urma să mor acolo, curând. Nu voiam să mor cu acele vorbe pe buze.

Dar lanterna încetase să mă mai lumineze.

— O să fim în casă, spuse tata. Îţi pun mâncare în cuptor.

Am privit lumina lanternei mişcându-se peste peluză, trecând de tufele de trandafir şi ajungând la casă, până când se stinse. Am auzit uşa din spate deschizându-se şi închizându-se iar.

Când odihnă primeşti şi niţel aţipeşti, deşi ochii îţi ard, iar capul te doare, somnul ţi se umple de vise-atât de crunte, că ţi-ar fi mult mai bine-n picioare…

Cineva râse. M-am oprit din cântat şi am privit în jur, însă n-am văzut pe nimeni.

— *Cântecul Coşmarului,* spuse o voce. Ce bine se potriveşte.

S-a apropiat, până când i-am putut vedea faţa. Ursula Monkton zâmbea. Încă mai era cam dezbrăcată. O văzusem ruptă în bucăţi cu câteva ore în urmă, însă acum era întreagă. Totuşi, părea o apariţie mai consistentă decât toate cele pe care le văzusem în seara aceea. Puteam vedea luminile din casă licărind în spatele ei, prin ea. Zâmbetul ei era neschimbat.

— Eşti moartă, i-am zis.

— Da. Am fost mâncată, a răspuns Ursula Monkton.

— Eşti moartă. Nu eşti reală.

— Am fost mâncată, a repetat ea. Nu sunt nimic. Şi m-au lăsat să ies, pentru o clipă, din locul dinăuntrul lor. Acolo e frig şi foarte pustiu. Dar mi te-au promis, ca să am ceva cu care să mă joc, ceva care să-mi ţină de urât în întuneric. Iar când eşti mâncat, şi tu vei deveni nimic. Dar orice ar rămâne din nimicul acela va fi lângă mine, mâncaţi şi împreună, jucăria, distracţia mea, pentru eternitate. O să ne *distrăm* atât de bine.

Stafia unei mâini se ridică, atinse zâmbetul şi suflă spre mine spectrul unei sărutări de la Ursula Monkton.

— Te aştept, îmi spuse.

Rododendronii din spatele meu foşniră, iar o voce feminină, tânără şi voioasă, spuse:

— E în regulă. S-a ocupat buni. Totul este în ordine acum. Haide.

Luna devenise vizibilă deasupra tufei de azalee – o semilună strălucitoare, ca un rest uriaş de unghie tăiată.

M-am aşezat lângă copacul mort şi nu m-am mişcat.

— Haide, deşteptule. Ţi-am spus doar. Au plecat, spuse Lettie Hempstock.

— Dacă eşti cu adevărat Lettie Hempstock, i-am zis, vino aici.

A rămas pe loc, o fetiţă din umbre. Apoi a râs, s-a întins şi s-a cutremurat, devenind doar o altă umbră care umplea

noaptea.

— Ţi-e foame, spuse o voce în noapte, o voce care nu-i mai aparţinea lui Lettie.

Ar fi putut fi vocea din mintea mea, însă vorbea tare.

— Eşti obosit. Familia ta te urăşte. Nu ai prieteni. Iar Lettie Hempstock – regret să te informez – nu se mai întoarce.

Aş fi vrut să văd cine vorbea. Dacă ţi-e teamă de un lucru anume, ceva vizibil, mai degrabă decât de un lucru care-ar putea fi orice, e mai simplu.

— Nu-i pasă nimănui, spuse vocea. Acum ieşi din cerc şi vino la noi. Fă doar un pas. Pune piciorul dincolo de prag, iar noi vom face durerea să dispară pe veci, durerea pe care o simţi acum şi cea care va să vină. Nu se va întâmpla.

Nu mai era o singură voce. Erau doi oameni vorbind la unison; sau o sută. N-aş fi putut spune. Atât de multe voci.

— Cum poţi fi fericit în această lume? Ai o gaură în inimă. Ai o poartă în tine către lumi aflate dincolo de lumea pe care-o cunoşti. Te vor chema, cât creşti. Nu va exista un moment în care să le uiţi, în care să nu ceri, în adâncul sufletului, lucruri pe care nu le poţi avea, pe care nu ţi le poţi imagina limpede, iar lipsa lor îţi va distruge somnul, zilele şi viaţa, până când închizi ochii pentru ultima oară, până când cei dragi ţie te otrăvesc şi te vând Anatomiei, şi chiar şi atunci vei muri cu o gaură înăuntrul tău, şi vei plânge şi-ţi vei blestema viaţa trăită greşit. Dar nu vei creşte. Poţi ieşi acum, iar noi vom încheia socotelile, curat, sau poţi muri acolo, de foame şi de frică. Iar când vei fi mort, cercul tău nu va mai însemna nimic, iar noi îţi vom sfâşia inima din piept şi-ţi vom lua sufletul ca suvenir.

— Poate o să fie, am spus, către întuneric şi umbre, sau poate nu. Şi poate, dacă este aşa, ar fi fost oricum aşa. Nu-mi pasă. O s-o aştept aici pe Lettie Hempstock, iar ea o să se întoarcă la mine. Iar dacă mor aici, atunci voi muri aşteptând-o, şi e o moarte mai bună decât cea pe care mi-o oferiţi voi şi toate lucrurile voastre oribile care m-ar sfâşia în bucăţi pentru că am ceva înăuntru pe care nici măcar

nu-l *vreau!*

Se lăsă tăcerea. Umbrele păreau să fi fost înghiţite de noapte. M-am gândit din nou la ce spusesem şi am ştiut că era adevărat. În acel moment, pentru prima dată în copilăria mea, nu-mi era teamă de întuneric, şi *eram* pregătit să mor (atât cât poate fi un băiat de şapte ani, convins că este nemuritor), atâta vreme cât muream aşteptând-o pe Lettie. Pentru că era prietena mea.

Timpul trecea. Am aşteptat ca noaptea să-mi vorbească iar, ca oamenii să vină, ca toate fantomele şi monştrii din imaginaţia mea să apară în jurul cercului şi să mă cheme, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu atunci. Am aşteptat.

Luna s-a ridicat mai sus. Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul. Am cântat încetişor, repetând iar şi iar cuvintele.

O epavă şi-atât, cu un junghi rău în gât,
Şi tot sforăi aşa căci dormişi pe podea,
Şi te-nţeapă şi taie de la tălpi la ţurloaie,
Şi pielea ţi-e de găină căci picioru-a prins rugină,
Şi ai crampe în pas şi o muscă în nas, în plămâni ai doar scame, iar limba îţi arde,
Şi de sete mori intens, iar totul capătă sens, fiindcă n-ai dormit chiar în puf…

Am cântat pentru mine întregul cântec, până la capăt, de două sau de trei ori, şi am fost uşurat că-mi aminteam cuvintele, chiar dacă nu le înţelegeam chiar pe toate.

Capitolul XIII

Când a sosit Lettie, de data aceasta cea adevărată, căra o găleată cu apă. Trebuie să fi fost grea, după felul în care o ducea. A păşit peste locul unde trebuia să se fi aflat marginea inelului în iarbă şi a venit direct la mine.

— Îmi pare rău, a spus ea. A durat mai mult decât credeam. N-a vrut nici să coopereze şi, în final, a trebuit să mă ajute şi buni, iar ea a ridicat aproape toate greutăţile. N-aveam de gând să mă cert cu ea, dar n-a folosit la nimic, şi nu e uşor…

— Poftim? am întrebat. Despre ce vorbeşti?

Puse găleata de metal pe iarba de lângă mine, fără să verse nici măcar o picătură.

— Oceanul, spuse ea. Nu voia să plece. A forţat-o pe buni într-atât, încât a spus că va trebui să meargă şi să se întindă după aceea. Dar am reuşit în cele din urmă să-l băgăm în găleată.

Apa din găleată strălucea, emiţând o lumină albastru-verzuie. Lumina chipul lui Lettie. Vedeam valurile şi freamătul de la suprafaţa apei, le priveam înălţându-se şi izbindu-se de marginea găleţii.

— Nu înţeleg.

— Nu te-am putut duce la ocean, a spus ea. Dar nimic pe lume nu mă putea împiedica să aduc oceanul la tine.

— Mi-e foame, Lettie. Şi nu-mi place asta.

— Mama a pregătit cina. Dar va trebui să mai rămâi o vreme flămând. Ţi-a fost frică, de unul singur, aici?

— Da.

— Au încercat să te scoată din cerc?

— Da.

Atunci mi-a luat mâinile într-ale ei şi mi le-a strâns.

— Dar ai rămas unde trebuia şi nu i-ai ascultat. Foarte bine. Ai caracter, asta e.

Părea mândră de mine. Am uitat de foame şi de frică.

— Ce să fac acum? am întrebat-o.

— Acum trebuie să intri în găleată. Nu trebuie să-ţi scoţi

pantofii. Doar să intri.

Nici măcar nu mi s-a părut o cerere stranie. Mi-a dat drumul la o mână şi a reţinut-o pe cealaltă. M-am gândit, *Niciodată n-o să-ţi dau drumul la mână, doar dacă îmi spui tu.* Am pus un picior în apa sclipitoare din găleată, ridicându-i nivelul până aproape de margine. Piciorul meu se afla pe fundul de tablă. Apa era răcoroasă, nu rece. Am pus celălalt picior în apă şi m-am prăvălit, ca o statuie de marmură, iar valurile oceanului lui Lettie Hempstock mi-au trecut peste cap.

Am simţit acelaşi şoc pe care l-aţi simţi dacă aţi păşi în spate, fără să vă uitaţi, şi aţi cădea într-o piscină. Am închis ochii să mă feresc de usturimea provocată de apă şi i-am ţinut închişi strâns, foarte strâns.

Nu ştiam să înot. Nu ştiam unde mă aflu sau ce se întâmpla, dar chiar şi sub apă simţeam că Lettie mă ţine încă de mână.

Îmi ţineam respiraţia.

Mi-am ţinut-o până când n-am mai rezistat, apoi am înghiţit cu lăcomie, crezând că o să mă înec, o să scuip apă şi o să mor.

Nu m-am înecat. Am simţit răceala apei – dacă era apă – curgându-mi în nas şi în gât, am simţit-o umplându-mi plămânii, dar nu mi-a făcut niciun rău.

Acesta e un soi de apă pe care-l poţi respira, m-am gândit. Şi apoi, mi-am mai zis: *poate că există un secret legat de felul în care respiri apa, un lucru simplu pe care l-ar putea face toată lumea, dacă ar şti.* La asta m-am gândit.

A fost primul lucru la care m-am gândit.

Al doilea lucru la care m-am gândit a fost că ştiam totul. Oceanul lui Lettie Hempstock curgea înăuntrul meu, umplând tot universul, de la Ou la Roză. Ştiam asta. Ştiam unde se afla Oul, unde începea universul, către sunetul vocilor necreate care cântau în vid, şi ştiam unde se afla Roza, cuta aceea bizară de spaţiu peste spaţiu, în dimensiuni care se îndoaie ca hârtia de origami şi înfloresc ca nişte orhidee stranii, şi care marchează ultima perioadă

bună înainte de sfârşitul tuturor lucrurilor şi de următorul Big Bang, care urma să fie, ştiam acum, fără asemănare cu ceea ce fusese.

Ştiam că bătrâna doamnă Hempstock avea să se afle aici când se va întâmpla, la fel cum fusese prezentă şi ultima oară.

Am văzut lumea prin care păşeam de când m-am născut şi am înţeles cât era de fragilă, că realitatea pe care o cunoşteam era un strat subţire de glazură pe un tort de aniversare uriaş şi întunecat, colcăind de larve, coşmaruri şi foame. Am văzut lumea de deasupra şi de dedesubt. Am văzut că erau modele şi porţi şi căi dincolo de realitate. Am văzut toate aceste lucruri şi le-am înţeles, iar ele m-au umplut, la fel ca apele oceanului.

Totul şoptea înăuntrul meu. Totul vorbea despre toate, iar eu le ştiam pe toate.

Am deschis ochii, curios să aflu cum aş vedea în lumea din afara mea şi dacă se asemănă cu lumea dinăuntrul meu.

Eram scufundat adânc sub apă.

Am privit în jos, iar lumea albastră de sub mine s-a retras în întuneric. Am privit în sus, iar lumea de deasupra a făcut întocmai. Nimic nu mă trăgea în jos mai adânc, nimic nu mă împingea spre suprafaţă.

Apoi am întors puţin capul să mă uit la ea, pentru că încă mă ţinea de mână. Nu-mi dăduse nicio clipă drumul. Am văzut-o pe Lettie Hempstock.

La început, nu cred că am ştiut la ce mă uit. Nu avea niciun sens. Dacă Ursula Monkton fusese făcută din cârpe cenuşii, care fâlfâiau, şuierau şi pocneau în vânturile furtunii, Lettie Hempstock era făcută din aşternuturi de mătase de culoarea gheţii, pline de flăcări de lumânare micuţe, pâlpâitoare – sute şi sute de flăcări de lumânare.

Puteau să ardă flăcările de lumânare sub apă? Puteau. Ştiam asta cât mă aflam în ocean, şi ştiam în ce fel. Înţelegeam asta la fel cum înţelegeam Materia Întunecată, substanţa universului care creează tot ce trebuie să fie acolo, dar pe care n-o găsim. M-am trezit gândindu-mă la

un ocean care exista sub întregul univers, asemeni apei de mare întunecate care clipoceşte sub scândurile de lemn ale unui vechi chei: un ocean care se întinde de la întotdeauna spre întotdeauna, şi totuşi poate intra într-o găleată, dacă te ajută bătrâna doamnă Hempstock, după ce ai rugat-o frumos.

Lettie Hempstock arăta precum mătasea palidă şi flăcările de lumânare. M-am întrebat cum arătam eu pentru ea, în locul acela, şi ştiam că, fie şi într-un loc care era alcătuit din ştiinţa lucrurilor, acela era singurul pe care nu-l puteam şti. Căci, dacă priveam înăuntru, aş fi văzut doar oglinzi infinite şi aş fi privit în mine însumi pentru eternitate.

Mătasea plină de flăcărui s-a mişcat, o mişcare lentă, graţioasă, subacvatică. A fost trasă de curent, şi acum avea braţe şi mâna care nu-mi dădea drumul niciodată, şi un trup şi un chip pistruiat foarte cunoscut. A deschis gura şi a spus, cu vocea lui Lettie Hempstock:

— Îmi pare foarte rău.

— Pentru ce?

Nu a răspuns. Curenţii oceanului mă trăgeau de păr şi de haine, asemenea brizelor de vară. Nu-mi mai era frig şi ştiam totul. Nu-mi era foame. Lumea aceea mare şi complicată era simplă, tangibilă, uşor de descifrat. Aveam să rămân aici pentru tot restul timpului, în oceanul care era universul, care era sufletul, care era tot ce conta. Aveam să rămân pentru totdeauna.

— Nu poţi, spuse Lettie. Te-ar distruge.

Am deschis gura să spun că nimic nu m-ar putea ucide, nu acum, dar ea a zis:

— Nu te-ar ucide. Te-ar distruge. Te-ar dizolva. Nu ai muri aici, pentru că nimic nu moare aici, însă dacă ai rămâne aici prea multă vreme, un pic din tine ar exista peste tot, împrăştiat. Iar ăsta nu e un lucru bun. N-ar fi niciodată suficient din tine într-un loc, aşa că n-ar rămâne nimic care să se considera un „eu”. N-ai mai avea un punct de vedere, fiindcă ai fi o înşiruire nesfârşită de vederi şi de puncte…

Voiam s-o contrazic. Se înşela, trebuia să fie aşa. Îmi plăcea locul acela, starea aceea, senzaţia aceea, şi nu voiam să le părăsesc niciodată.

Apoi capul meu trecu prin apă. Am clipit şi am tuşit. Stăteam în picioare, afundat până la coapse în iazul din spatele fermei familiei Hempstock, iar Lettie Hempstock stătea lângă mine, ţinându-mă de mână.

Am tuşit din nou şi am simţit că apa îmi părăsea nasul, gâtul, plămânii. Am tras aer curat în piept, în lumina lunii pline, de toamnă, care strălucea deasupra acoperişului cu ţigle roşii al familiei Hempstock. Şi în clipa finală, perfectă, încă am mai ştiut totul: îmi amintesc că am ştiut cum să faci astfel încât luna să fie plină când voiai să fie plină, şi să strălucească taman în spatele casei, în fiecare noapte.

Ştiam totul, dar Lettie Hempstock mă scotea din iaz.

Purtam încă hainele demodate, stranii, pe care le primisem în dimineaţa aceea. Păşind afară din iaz, pe iarba care-l mărginea, am descoperit că hainele şi pielea îmi erau perfect uscate. Oceanul se întorsese în iaz, şi tot ce mai ştiam, de parcă mă trezisem dintr-un vis, într-o zi de vară, era că nu demult ştiusem totul. Am privit-o pe Lettie în lumina lunii.

— Aşa e pentru tine? am întrebat.

— Aşa e *ce* pentru mine?

— Ştii totul, aşa, mereu?

A clătinat din cap, fără să zâmbească.

— Ar fi plicticos să ştiu totul. Trebuie să renunţi la toate chestiile alea dacă vrei să prinzi rădăcini aici.

— Deci *ştiai* totul cândva?

Şi-a încreţit nasul.

— Toţi ştiau. Ţi-am spus doar. Nu-i nimic special să ştii cum funcţionează lucrurile. Şi chiar trebuie să renunţi la toate, dacă vrei să intri în joc.

— În *care* joc?

— În ăsta, a spus ea.

A arătat spre casă, spre cer şi spre luna plină imposibilă, spre ghemele şi ţesăturile de lână şi şaluri şi grupurile de stele strălucitoare.

Aş fi vrut să ştiu ce voia să spună. Era de parcă ar fi vorbit despre un vis pe care-l avusesem amândoi. Preţ de o clipă, s-a aflat atât de aproape de mintea mea, încât aproape că l-am putut atinge.

— Probabil că eşti flămând, spuse Lettie, şi clipa se destrămă.

Da, îmi era foarte foame, iar foamea îmi acapara mintea şi îmi înghiţea visele care adăstau încă acolo.

Pe locul meu de la masa din bucătăria uriaşă a fermei se afla o farfurie. Pe ea, o porţie din plăcinta ciobanului, cu piureul de cartofi acoperit de o crustă maronie şi cu carne tocată, legume şi sos dedesubt. Îmi era teamă să mănânc ceva în afara casei, pentru că era posibil să vreau să las deoparte ceva ce nu-mi plăcea şi să fiu certat, sau să fiu obligat să stau şi să mănânc ce nu-mi plăcea în porţii minuscule, până terminam, aşa cum se întâmpla la şcoală – însă mâncarea de la familia Hempstock era întotdeauna perfectă. Nu mă speria.

Ginnie Hempstock era prezentă, învârtindu-se de colo-colo, purtând şorţ, plinuţă şi primitoare. Am mâncat fără să vorbesc, cu ochii plecaţi, înfulecând mâncarea binevenită. Femeia şi fata vorbeau pe ton scăzut, îngrijorat.

— Au să ajungă cât de curând aici, spuse Lettie. Nu-s proşti. Şi n-au să plece până când nu primesc şi ultima bucăţică din lucrul pentru care au venit.

Mama ei pufni. Obrajii săi roşii erau îmbujoraţi de la căldura focului.

— Aiureli, a spus ea. Numai gura e de ei.

Nu mai auzisem expresia aceea, şi m-am gândit că ne spunea că acele creaturi erau doar guri, şi nimic mai mult. Nu părea imposibil ca umbrele să fi fost doar guri, de fapt. Le văzusem devorând lucrul cenuşiu care-şi spunea Ursula Monkton.

Mama mamei mele mă certa că mănânc ca un animal sălbatic.

— Trebuie să *essen*[15], să mănânci, spunea, ca un om, şi nu ca un *chazzer*[16], ca un porc. Când mănâncă animalele, *elefress.* Oamenii *essen.*

Fressen: aşa o luaseră păsările foamei pe Ursula Monkton şi aşa aveau să mă consume şi pe mine, nu mă îndoiam.

— N-am mai văzut niciodată atât de multe, spuse Lettie. Când apăreau, pe timpuri, erau doar câteva.

Ginnie îmi turnă apă în pahar.

— E vina ta, îi spuse lui Lettie. Ai trimis semnale, i-ai chemat. Ai sunat clopoţelul pentru cină. Nu-i de mirare c-au venit toţi.

— Voiam doar să mă asigur că pleacă ea, spuse Lettie.

— Pureci, zise Ginnie. Ăştia de teapa ei sunt ca puii care ies din coteţ şi-s atât de mândri de ei şi de umflaţi în pene fiindcă pot mânca toate râmele, toţi gândacii şi toate omizile, că nu se gândesc la vulpi, spuse Ginnie. Oricum ar fi, acum avem de-a face cu vulpile. A amestecat în şarlota pusă pe foc cu o lingură lungă de lemn, făcând mişcări largi, iritate.

— Oricum, în momentul ăsta avem de-a face cu vulpi. Şi o să le trimitem pe toate acasă, aşa cum am făcut de fiecare dată când au venit să adulmece pe-aici. Am mai făcut asta, nu-i aşa?

— Nu tocmai, spuse Lettie. Fie că am trimis puricele acasă, iar paraziţii n-au mai avut motiv să rămână, aşa cum a fost cu puricele din pivniţă, pe vremea lui Cromwell, fie că au venit şi au luat lucrul pentru care se aflau aici, apoi au plecat. Aşa cum s-a întâmplat cu puricele acela gras care îndeplinea visele oamenilor, pe vremea lui Rufus cel Roşu. L-au luat, s-au ridicat cu el în cioc şi au plecat. Niciodată n-a trebuit să ne descotorosim noi de ei.

Mama ei ridică din umeri.

— E la fel, oricum. O să-i trimitem înapoi de unde au venit.

---

[15] *essen* (lb. germ. în original) – a mânca (folosit pentru oameni); *fressen* (lb. germ. în original) – a mânca (folosit pentru animale)

[16] *chazzer* (lb. idiş în original) – porc

— Şi de unde au venit? întrebă Lettie.

Încetinisem ritmul şi încercam să fac să dureze ultimele bucăţele de plăcinta ciobanului pe cât puteam, împingându-le uşor prin farfurie cu furculiţa.

— Nu contează, spuse Ginnie. Toţi se întorc, în final. Probabil se plictisesc să aştepte.

— Am încercat să-i bruschez, spuse Lettie Hempstock, firesc. N-am obţinut nicio reacţie. I-am ţinut departe cu o aură de protecţie, dar nu avea să mai dureze mult. Aici suntem în siguranţă: nimic nu intră pe pământurile fermei fără permisiunea noastră.

— Şi nici nu iese, spuse Ginnie.

Îmi luă farfuria goală şi o înlocui cu un castron plin cu budincă de coacăze, cu o şarlotă galbenă, groasă, împrăştiată deasupra ei.

Am mâncat bucuros.

Nu mi-e dor de copilărie, ci de felul în care mă bucuram de lucrurile mărunte, chiar dacă lucrurile importante se prăbuşeau. Nu puteam controla lumea în care trăiam, nu puteam părăsi oamenii sau momentele care mă făceau să sufăr, dar mă bucuram de lucrurile care mă făceau fericit. Şarlota era dulce şi cremoasă, coacăzele negre, umflate, erau uşor picante în structura delicată, groasă ca o prăjitură, a budincii, şi poate că urma să mor în acea noapte şi să nu mă mai întorc niciodată acasă, dar cina era gustoasă şi aveam încredere în Lettie Hempstock.

Lumea din afara bucătăriei aştepta încă. Pisica de culoarea ceţii a familiei Hempstock – nu cred că am ştiut vreodată cum se numea – intră în bucătărie. Atunci mi-am amintit…

— Doamnă Hempstock, pisicuţa este încă aici? Cea neagră, cu o ureche albă?

— Nu în seara asta, spuse Ginnie Hempstock. Mişună. Toată după-amiaza a dormit pe scaunul din hol.

Aş fi vrut s-o mângâi pe blăniţa moale. Mi-am dat seamă că voiam să-mi iau la revedere.

— Păi, cred că… dacă… trebuie… neapărat… să mor… în seara asta, am început, nesigur unde voiam să ajung.

Voiam să cer ceva, cred: să le spună lui mami şi lui tati rămas-bun, sau să-i spună surorii mele că nu era cinstit că ei nu i se întâmpla niciodată nimic rău, că viaţa ei era fermecată, sigură şi protejată, în timp ce eu mă îndreptam veşnic spre dezastru. Dar nimic nu părea cum trebuie, aşa c-am fost uşurat când Ginnie m-a întrerupt.

— Nimeni nu moare în seara asta, spuse ea cu fermitate.

Îmi luă castronul gol şi-l spălă în chiuvetă, ştergându-şi mâinile de şorţ. Îşi scoase şorţul, ieşi pe hol, şi se întoarse câteva clipe mai târziu, purtând o haină simplă, maronie, şi o pereche de cizme Wellington mari, de culoare verde-închis.

Lettie părea mai puţin sigură decât Ginnie. Dar Lettie, în ciuda vârstei şi a înţelepciunii ei, era o fetiţă, în timp ce Ginnie era un om mare, iar siguranţa ei mă liniştea. Aveam încredere în amândouă.

— Unde este bătrâna doamnă Hempstock? am întrebat.

— S-a întins un pic, a spus Ginnie. Nu mai e tânără.

— *Câţi* ani are, de fapt? am întrebat, fără să aştept un răspuns.

Ginnie a zâmbit, iar Lettie a ridicat din umeri.

Am luat-o pe Lettie de mână când am ieşit din casă şi mi-am promis că, de data asta, nu aveam să-i dau drumul.

Capitolul XIV

Când am intrat în clădirea fermei prin uşa din spate, fusese lună plină, într-o noapte perfectă de vară. Când am plecat, am ieşit cu Lettie Hempstock şi cu mama ei pe uşa din faţă, iar luna era un zâmbet alb, curbat, sus pe un cer noros, în timp ce noaptea foşnea de brize primăvăratice bruşte, indecise, bătând când dintr-o direcţie, când din alta. Din când în când, o pală de vânt putea aduce o ploicică scurtă, atât şi nimic mai mult.

Am mers prin curtea fermei, care duhnea a bălegar, şi am urcat pe alee. Am trecut de o curbă şi ne-am oprit. Deşi era întuneric, ştiam exact unde mă aflam. Acolo începuse totul. Era colţul unde minerul de opale parcase maşina Mini albă a familiei mele, locul în care murise de unul singur, cu faţa de culoarea sucului de rodii, suferind după banii pierduţi, la marginea pământurilor familiei Hempstock, unde graniţa dintre viaţă şi moarte era foarte subţire.

— Cred c-ar trebui s-o trezim pe bătrâna doamnă Hempstock, am spus.

— Nu merge aşa, a spus Lettie. Când oboseşte, doarme până când se trezeşte singură. Câteva minute sau o sută de ani. N-o putem trezi. E ca şi cum am încerca să trezim o bombă atomică.

Ginnie Hempstock se opri şi se înfipse în mijlocul aleii, privind în direcţia opusă fermei.

— Bine, strigă ea în noapte. Arătaţi-vă.

Nimic. A izbucnit o pală de vânt, şi apoi nimic.

— Poate au plecat cu toţii acasă…? a întrebat Lettie.

— Ar fi tare bine, a răspuns Ginnie. Toate tâmpeniile astea.

M-am simţit vinovat. Ştiam că era vina mea. Dacă aş fi ţinut-o pe Lettie de mână, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ursula Monkton, păsările foamei – erau, indubitabil, răspunderea mea. Chiar şi ce se întâmplase – sau acum, poate, nu se mai întâmplase – în baia rece,

noaptea anterioară.

Mi-a venit o idee.

— N-aţi putea să-l tăiaţi? Lucrul din inima mea, pe care-l vor? Aţi putea să-l tăiaţi aşa cum a tăiat buni lucrurile ieri seară?

Lettie îmi strânse mâna în întuneric.

— Poate că buni ar fi în stare, spuse ea. Eu nu. Cred că nici mama. E greu să scoţi lucruri în afara timpului: trebuie să te asiguri că muchiile se aliniază, şi nici chiar buni nu reuşeşte de fiecare dată. Iar asta ar fi mai greu, pentru că e un lucru real. Nu cred că buni ar putea să-l scoată fără să-ţi rănească inima. Şi ai nevoie de inimă.

Apoi spuse:

— Vin.

Dar am ştiut că se întâmpla ceva; am ştiut chiar înainte să deschidă gura. Pentru a doua oară, am văzut pământul cum începe să strălucească auriu. Am văzut copacii şi iarba, gardurile vii şi pâlcurile de sălcii, şi ultimele păpădii rătăcite poleite de o lumină palidă. Am privit în jur, pe jumătate temător, pe jumătate uimit, şi am remarcat că lumina strălucea cel mai tare în spatele casei şi spre vest, unde se afla iazul.

Am auzit bătaia unor aripi enorme şi o serie de bufnituri înfundate. M-am întors şi i-am văzut: vulturii vidului, de soiul care se hrăneşte cu stârvuri, păsările foamei.

Nu mai erau umbre – nu aici. Erau prea reali, şi aterizară în întuneric, chiar dincolo de strălucirea aurie de pe pământ. Aterizară în aer şi în copaci şi avansară, cât de aproape puteau ajunge de marginea aurie a fermei familiei Hempstock. Erau uriaşi: fiecare era mult mai mare decât mine.

Mi-ar fi fost foarte dificil să le descriu feţele, totuşi. Îi vedeam, îi priveam, înregistram fiecare trăsătură, însă în clipa în care priveam în altă parte, dispăreau, iar în mintea mea, acolo unde se aflaseră păsările foamei, nu erau decât ciocuri care sfâşiau şi gheare sau tentacule mişcătoare şi mandibule păroase, chitinoase. Nu le puteam reţine trăsăturile. Când mă întorceam, singurul lucru pe care-l

ştiam era că se uitaseră direct la mine şi că erau hămesiţi.

— Aşa, frumoşilor, a spus tare Ginnie Hempstock.

Stătea cu mâinile în şolduri, peste haina maronie.

— Nu puteţi rămâne aici, ştiţi asta. E timpul să dispăreţi.

Apoi a spuse simplu:

— Acum.

Nenumăratele păsări ale foamei se mişcară şi începură să facă zgomot. M-am gândit că şuşoteau între ele, până când mi-am dat seama că zgomotul pe care-l făceau era un chicotit amuzat.

Le-am auzit vocile, diferite, dar împletindu-se, astfel încât n-aş fi putut spune care dintre creaturi vorbea.

— *Suntem păsările foamei. Am devorat palate şi lumi şi regi şi stele. Putem rămâne oriunde dorim.*

— *Ne îndeplinim menirea.*

— *Suntem necesare.*

Şi au râs atât de tare, încât părea că se aude zgomotul unui tren care se apropie. Am strâns-o pe Lettie de mână şi ea m-a strâns, la rândul ei.

— *Dă-ne băiatul.*

— Pierdeţi vremea, spuse Ginnie, şi-mi irosiţi şi mie timpul. Plecaţi acasă.

— *Am fost chemaţi aici. Nu trebuie să plecăm până ce nu facem lucrul pentru care am venit. Noi facem lucrurile să fie din nou cum trebuie să fie. Ne vei împiedica să îndeplinim menirea?*

— Fireşte că da, spuse Ginnie. V-aţi mâncat cina. Acum sunteţi doar o pacoste. Dispăreţi, paraziţilor! N-aş da nici doi bani pe toţi ai voştri. Plecaţi acasă!

Îşi scutură mâna, alungându-i.

Una dintre creaturi scoase un vaiet lung de foame şi frustrare.

Lettie mă ţinea ferm de mână.

— El se află sub protecţia noastră, spuse ea. E pe pământurile noastre. Şi dacă faceţi un pas pe pământul nostru, s-a zis cu voi. Aşa că plecaţi.

Creaturile păreau să se înghesuie mai aproape. În noaptea din Sussex domnea tăcerea. Se auzea doar

foşnetul frunzelor în bătaia vântului, doar strigătul îndepărtat al unei bufniţe, doar suspinul brizei care trecea. Însă, în liniştea aceea, auzeam păsările foamei sfătuindu-se, cântărindu-şi opţiunile, complotând. În linişte, le simţeam ochii aţintiţi asupra mea.

Ceva aflat într-un copac a bătut din aripile imense şi a ţipat, un strigăt de triumf amestecat cu încântare, un ţipăt afirmativ de foame şi bucurie. Am simţit cum ceva din pieptul meu reacţionează la strigăt – probabil fărâma minusculă de gheaţă din inima mea.

— *Nu putem trece graniţele voastre, este adevărat. Nu putem lua copilul de pe pământurile voastre, într-adevăr. Nu putem să facem rău fermei voastre sau fiinţelor din ea...*

— *Aşa e, nu puteţi. Aşa că, gata, duceţi-vă acasă. N-aveţi un război la care să vă-ntoarceţi?*

— *Nu putem să facem rău lumii voastre, aşa e.*

— *Dar putem să-i facem rău acesteia.*

Una dintre păsările foamei înfipse un cioc ascuţit în pământul de sub ea şi începu să-l sfâşie, nu ca o creatură care se hrăneşte cu pământ şi cu iarbă, ci de parcă ar fi mâncat o perdea sau fundal dintr-un decor cu lumea pictată pe el. Acolo unde iarba era devorată nu mai rămânea nimic; un nimic perfect, doar o culoare care-mi amintea de cenuşiu, un cenuşiu amorf, care pulsa, asemănător cu electricitatea statică de pe ecranul televizorului când deconectai cablul antenei şi imaginea dispărea complet.

Acesta era vidul. Nu era întuneric, nici nimicnicie. Era ceea ce se afla dincolo de pânza groasă, acoperită cu un strat subţire de vopsea, a realităţii.

Păsările foamei începură să se agite şi să se adune.

Aterizară pe un stejar uriaş, îl sfâşiară şi îl înfulecară, iar copacul dispăru în câteva clipe, împreună cu tot ce se aflase în spatele lui.

O vulpe se strecură de după un gard viu şi se fofilă pe alee, cu ochii, botul şi coada stufoasă strălucind auriu în luminile fermei. Înainte să apuce să ajungă la jumătatea

aleii, fusese deja sfâşiată de pe faţa pământului, iar în urma sa rămase doar vidul.

— Ai auzit ce-a spus. Trebuie s-o trezim pe buni, a spus Lettie.

— N-o să-i placă asta, a spus Ginnie. Am putea la fel de bine să-ncercăm să trezim o…

— Nu contează. Dacă n-o trezim, o să distrugă toată creaţia asta.

— Nu ştiu *cum,* a spus Ginnie.

Un pâlc de păsări ale foamei au zburat către un petic de cer noptatic, pe care stelele se iţeau în spărturile dintre nori, şi au sfâşiat o constelaţie în formă de zmeu, al cărei nume nu-l ştiusem niciodată, şi zgâriind, şi rupând, şi mestecând, şi înghiţind. În câteva secunde, acolo unde se aflaseră cerul şi constelaţia, nu mai rămase decât nimicnicia pulsândă care-mi rănea ochii dacă o priveam direct.

Eram un copil normal, adică eram egoist şi nu tocmai convins de existenţa lucrurilor din afara mea. Aveam o siguranţă incontestabilă, că eu eram cel mai important aspect al creaţiei. Nu era nimic mai important pentru mine decât eu însumi.

Chiar şi aşa, am înţeles ce vedeam. Păsările foamei aveau să… de fapt, *distrugeau lumea,* o transformau în nimic. În curând, lumea urma să piară. Mama, tata, sora mea, casa, colegii mei de şcoală, orăşelul, bunicii, Londra, Muzeul de Istorie Naturală, Franţa, televizorul, cărţile, Egiptul Antic – din pricina mea, toate aceste lucruri aveau să dispară, iar locul avea să le fie luat de nimic.

Nu voiam să mor. Mai mult, nu voiam să mor la fel ca Ursula Monkton, sub pintenii şi ciocurile tăioase ale unor lucruri care, posibil, nu aveau nici picioare, nici chipuri. Nu voiam deloc să mor. Înţelegeţi.

Am dat drumul mâinii lui Lettie Hempstock şi am fugit cât de repede am putut, ştiind că să ezit, chiar să încetinesc, ar fi însemnat să mă răzgândesc, adică cel mai rău lucru pe care-l puteam face, şi ce puteam face era să-mi salvez viaţa.

Cât de departe am fugit? Nu prea departe, cred. Lettie Hempstock striga să mă opresc, şi totuşi am fugit, traversând pământul fermei, pe care fiecare fir de iarbă, fiecare pietricică, fiecare salcie şi tufă de alun strălucea în auriu. Am fugit spre întuneric. Am fugit, şi m-am detestat fiindcă fugeam, la fel cum mă uram când sărisem de pe trambulina mare în piscină, ştiind că nu era cale de întoarcere, că nu se putea termina altfel decât dureros. Şi mai ştiam că eram dispus să-mi dau viaţa ca să salvez lumea.

În timp ce fugeam spre păsările foamei, ele s-au ridicat în aer, aşa cum zboară porumbeii când fugi în direcţia lor. Ştiam că se rotesc.

Am rămas acolo, în întuneric, şi am aşteptat să coboare. Am aşteptat ca ciocurile lor să-mi sfâşie pieptul, să-mi devoreze inima.

Am rămas acolo preţ de două bătăi de inimă – poate, şi mi s-a părut o veşnicie.

Apoi se întâmplă. Ceva se izbi în mine din spate şi mă împinse în noroiul de pe marginea aleii, cu faţa în jos. Am văzut scântei luminoase care nu erau de fapt acolo. Pământul m-a izbit în stomac, şi mi s-a tăiat respiraţia.

(Aici intervine fantoma unei amintiri: un moment-fantomă, o reflecţie tremurătoare în lacul memoriei. Ştiu cum m-aş fi simţit când mi-ar fi smuls inima. Cum m-aş fi simţit dacă păsările foamei, numai guri, mi-ar fi sfâşiat pieptul şi mi-ar fi scos inima, bătând încă, şi ar fi devorat-o ca să ajungă la ce se afla înăuntrul ei. Cunosc sentimentul, de parcă ar fi fost într-adevăr o parte a vieţii şi a morţii mele. Apoi, amintirea se întrerupe, se desprinde, şi…)

O voce a spus:

— Idiotule! Nu mişca! Nu… mişca, iar vocea îi aparţinea lui Lettie Hempstock, dar eu nu m-aş fi putut mişca nici dacă aş fi vrut.

Era deasupra mea şi era mai grea decât mine, şi mă împingea în iarbă, în pământul umed, iar eu nu puteam vedea nimic.

Totuşi, i-am simţit.

I-am simţit izbindu-se în ea. Mă ţinea culcat, făcând din corpul ei o barieră între mine şi restul lumii.

I-am auzit vocea văitându-se de durere.

Am simţit cum se cutremura şi se chircea.

Erau ţipete ameninţătoare de triumf şi foame şi mi-am auzit propria voce scâncind şi hohotind, atât de tare…

— Este inacceptabil, a spus o voce.

Era o voce cunoscută, dar n-am putut-o identifica şi nu m-am putut nici mişca să văd cine vorbea.

Lettie era deasupra mea, încă tremurând, dar când se auzi vocea, nu se mai mişcă. Vocea continuă:

— Cu ce drept îmi răniţi copilul?

O pauză. Apoi:

— *Se afla între noi şi prada noastră de drept.*

— Vă hrăniţi cu stârvuri. Leşuri, rămăşiţe, gunoi. Curăţaţi. Credeţi că-mi puteţi răni familia?

Ştiam cine vorbea. Suna ca vocea bunicii lui Lettie, bătrâna doamnă Hempstock. Ca ea, şi totuşi foarte diferită. Dacă bătrâna doamnă Hempstock ar fi fost împărăteasă, ar fi vorbit aşa, cu o voce mai pompoasă şi mai formală, şi totuşi mai muzicală decât vocea de bătrână pe care o cunoşteam.

Ceva umed şi cald îmi curgea pe spate.

— *u… Nu, doamnă.*

A fost prima dată când am identificat teamă sau îndoială în vocea uneia dintre păsările foamei.

— Există pacte, există legi şi tratate, iar voi le-aţi încălcat pe toate.

Urmă o tăcere mai puternică decât cuvintele. Nu aveau nimic de spus.

Am simţit cum trupul lui Lettie a fost rostogolit de pe mine, şi am privit în sus, către chipul sensibil al lui Ginnie Hempstock. Şedea pe jos, la marginea drumului, şi mi-am îngropat faţa la pieptul ei. M-a cuprins cu un braţ, iar pe Lettie, cu celălalt.

Din umbre, a vorbit o pasăre a foamei, cu o voce care nu era o voce, şi a spus doar atât:

— *Ne pare rău pentru pierderea suferită.*

— Vă pare rău? Cuvintele au fost scuipate, nu spuse.

Ginnie Hempstock se legăna dintr-o parte în alta, fredonând încet şi fără cuvinte pentru mine şi pentru fiica ei. Mă înconjurase cu braţul. Am ridicat capul şi am privit persoana care vorbea, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

M-am uitat lung la ea.

Era bătrâna doamnă Hempstock, presupun. Era şi nu era. Era bunica lui Lettie, la fel cum…

Vreau să zic…

Strălucea precum argintul. Părul ei era încă lung, încă alb, însă stătea dreaptă ca o adolescentă. Ochii mei se obişnuiseră prea mult cu întunericul şi nu i-am putut privi chipul, ca să văd dacă era cel cu care mă obişnuisem: era prea luminos. Luminos ca o flacără de magneziu. Luminos precum o noapte luminată de artificii. Era precum soarele de amiază reflectându-se într-o monedă de argint.

Am privit-o cât de mult am putut, apoi am întors capul şi mi-am lipit strâns pleoapele, incapabil să văd ceva, având doar o senzaţie pulsândă de după imagine.

Vocea care semăna cu a bătrânei doamne Hempstock spuse:

— Să vă leg în inima unei stele întunecate, ca să vă înduraţi suferinţa într-un loc în care fiecare fracţiune de secundă durează o mie de ani? Să invoc învoielile Creaţiei şi să vă şterg de pe lista lucrurilor create, aşa încât să se piardă orice urmă de păsări ale foamei, iar orice lucru ar dori să hoinărească dintr-o lume în alta s-o poată face fără ameninţarea vreunui pericol?

Am aşteptat un răspuns, dar n-am auzit nimic. Doar un scheunat, un mârâit de durere sau de frustrare.

— Am terminat-o cu voi. Mă voi ocupa de voi în felul meu şi la vremea mea. Acum trebuie să mă ocup de copii.

— *Da, doamnă.*

— *Mulţumim, doamnă.*

— Nu vă grăbiţi. Nimeni nu pleacă nicăieri până nu puneţi toate lucrurile înapoi unde erau. Bootes lipseşte de pe cer. Au dispărut un stejar şi o vulpe. Faceţi bine şi puneţi-le înapoi, unde erau.

Apoi vocea argintată a împărătesei adăugă, cu un ton care-i aparţinea, fără îndoială, bătrânei doamne Hempstock:

— *Paraziţilor.*

Cineva fredona un cântecel. Mi-am dat seama, parcă de la mare distanţă, că eram eu, chiar în momentul în care mi-am dat seama şi ce anume cântam: *Fetiţe şi băieţei, haideţi afară la joacă.*

... luna luceşte ca ziua.
Lasă-ţi cina, las-o iar
hai la joacă, hai afară.
Hai strigând şi hai pe loc,
Hai, din suflet sau deloc...

M-am agăţat de Ginnie Hempstock. Mirosea a fermă, a bucătărie, a animale şi a mâncare. Mirosea foarte real, iar realitatea îmi era necesară în clipa aceea.

Am întins o mână şi am atins timid umărul lui Lettie. Nu s-a mişcat, nici nu a reacţionat.

Atunci, Ginnie a început să vorbească, dar la început n-am ştiut dacă vorbea cu ea însăşi, cu Lettie sau cu mine.

— Au întrecut măsura, spunea. Te-ar fi putut răni, copile, şi n-ar fi însemnat nimic. Ar fi putut răni lumea asta fără ca un cuvânt să fie spus – e doar o lume, în fond, şi sunt doar fire de nisip în deşert, aceste lumi. Dar Lettie face parte din familia Hempstock. E în afara influenţei lor, copila mea. Şi au rănit-o.

Am privit-o pe Lettie. Capul îi atârna şi nu îi vedeam chipul. Avea ochii închişi.

— O să fie bine? am întrebat.

Ginnie nu mi-a răspuns. Doar ne-a îmbrăţişat mai strâns pe amândoi, ne-a legănat şi a fredonat un cântecel fără cuvinte.

Ferma şi pământul din jur nu mai scânteiau în auriu. Nu mai simţeam nimic pândindu-mă din umbră.

— Nu-ţi face griji, spuse o voce bătrână, din nou familiară. Eşti în perfectă siguranţă, ca o stâncă. Mai sigur

decât multe stânci pe care le-am văzut. Au plecat.

— Se vor întoarce, am zis. Îmi vor inima.

— N-au să revină în lumea asta pentru tot ceaiul din China, spuse bătrâna doamnă Hempstock. Nu că le-ar putea folosi la ceva ceaiul – sau China – nu mai mult decât orice stârvar.

De ce mi se păruse că are o strălucire argintie? Purta un halat cenuşiu, peticit şi răspeticit, deasupra unei cămăşi de noapte, probabil, o cămaşă de noapte care nu mai fusese la modă de câteva sute de ani.

Bătrâna puse o mână pe fruntea palidă a nepoatei sale, o ridică, apoi îi dădu drumul.

Mama lui Lettie clătină din cap.

— S-a terminat, spuse ea.

Atunci am înţeles, în sfârşit, totul, şi m-am simţit ca un prost fiindcă nu pricepusem mai devreme. Fata de lângă mine, ţinută în braţe de mama ei, la pieptul acesteia, îşi dăduse viaţa pentru ca eu să trăiesc.

— Trebuiau să mă rănească pe mine, nu pe ea, am spus.

— Nu exista niciun motiv să vă atingă pe niciunul dintre voi, a spus bătrâna, pufnind.

M-am simţit vinovat, o vină dincolo de orice sentiment încercat până atunci.

— Ar trebui s-o ducem la spital, am spus, plin de speranţă. Am putea chema un doctor. Poate ar face-o să se simtă mai bine.

Ginnie clătină din cap.

— A murit? am întrebat.

— Dacă a murit? repetă bătrâna îmbrăcată în halat. Părea ofensată. De paaarcăă, continuă ea, lungind fiecare vocală ca şi cum ar fi fost singurul mod de a-mi transmite gravitatea cuvintelor sale, de paaarcăă o Hempstooock ar faceee vreodată cevaaa atâââât de… *comun…*

— E rănită, spuse Ginnie Hempstock, strângându-mă mai aproape, mai rău de-atât nu se *putea.* E atât de aproape de moarte, încât n-o să mai aibă nicio şansă dacă nu facem ceva, repede.

Mă mai îmbrăţişă o dată, apoi spuse:

— Ridică-te de-acum.

M-am ridicat, clătinându-mă pe picioare.

Ginnie Hempstock s-a ridicat şi ea. Trupul fiicei sale îi atârna moale pe braţe. Când mama ei s-a sculat de jos, Lettie s-a clătinat şi s-a scuturat ca o păpuşă de cârpă, iar eu am privit-o lung, mut de uimire.

— A fost vina mea, am spus. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Ai avut intenţii bune, a spus bătrâna doamnă Hempstock, însă fiica ei n-a spus nimic.

S-a îndreptat către fermă, cotind prin spatele magaziei de muls. M-am gândit că Lettie era prea mare ca să fie purtată în braţe, însă Ginnie o ducea de parcă n-ar fi cântărit mai mult ca un pisoi, cu capul şi trunchiul odihnindu-se pe umărul ei, ca un copil adormit dus seara la culcare. Ginnie o ducea mai departe, pe cărare, pe lângă gard, tot mai în spate şi mai în spate, până când am ajuns la iaz.

Acolo nu era nici o adiere, iar noaptea era cuprinsă de-o tăcere perfectă. Cărarea ne era luminată doar de lună, şi atât. Iazul, când am ajuns acolo, era doar un iaz. Nu se vedea nicio lumină aurie, sclipitoare. Nicio lună plină, în mod miraculos. Iazul era negru şi ceţos, iar luna nouă, cea adevărată, se oglindea în el.

M-am oprit la marginea iazului şi bătrâna doamnă Hempstock s-a oprit lângă mine.

Dar Ginnie Hempstock a continuat să meargă.

S-a împleticit, avansând cu greu prin apa iazului, până când i-a ajuns la coapse, cu haina şi fusta plutind în jurul ei, împrăştiind reflecţia lunii în zeci de luni mai mici, care se risipeau şi se regrupau, înconjurând-o.

În mijlocul iazului, când apa îi ajunse peste şolduri, se opri. O luă pe Lettie de pe umăr, astfel încât corpul fetiţei era susţinut, sub cap şi sub genunchi, de mâinile sale îndemânatice. Apoi – încet, chinuitor de încet – o lăsă pe Lettie în apă.

Corpul fetiţei plutea la suprafaţa iazului.

Ginnie a făcut un pas în spate, apoi încă unul, fără să-şi

ia privirea de la fiica sa.

Am auzit un zgomot brusc, parcă scos de un vânt teribil care se apropia de noi.

Trupul lui Lettie s-a scuturat.

Nu am simţit nicio adiere, dar la suprafaţa iazului au apărut pete albe de spumă. Am văzut valuri, mai întâi blânde, care abia clipoceau, apoi tot mai mari, lovindu-se de marginea iazului. Un val s-a ridicat şi s-a spart aproape de mine, stropindu-mi hainele şi faţa. Am simţit umezeala apei pe buze – era sărată.

— Îmi pare rău, Lettie, am şoptit.

Ar fi trebuit să pot vedea celălalt mal al iazului. Îl văzusem cu câteva minute înainte. Însă valurile care se izbeau l-au făcut să dispară, şi nu puteam vedea nimic dincolo de corpul plutitor al lui Lettie, în afară de vastitatea oceanului singuratic, şi de întuneric.

Valurile au crescut. Apa a început să strălucească în lumina lunii, la fel cum strălucise când se afla în găleată – într-o nuanţă de albastru palid, perfect. Forma întunecată de la suprafaţa apei era trupul unei fetiţe care-mi salvase viaţa.

Nişte degete osoase mi se aşezară pe umeri.

— Pentru ce îţi pare rău, băiete? Pentru c-ai ucis-o?

Am dat din cap, pentru că ştiam că vocea m-ar trăda.

— Dar nu a murit. Nu ai ucis-o tu, şi nici păsările foamei, deşi au făcut tot posibilul să ajungă la tine prin ea. I-a fost redată oceanului ei. Într-o zi, când va decide c-a venit timpul, oceanul ne-o va înapoia.

M-am gândit la cadavre şi schelete cu perle în loc de ochi, la sirene cu cozi care se unduiau când se mişcau, la fel cum se mişcaseră şi cozile peştişorilor aurii, înainte ca peştişorul meu auriu să nu se mai mişte, ci să zacă pe spate, la fel ca Lettie, deasupra apei.

— Va fi la fel? am întrebat.

Bătrâna hohoti, de parcă aş fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

— Nimic nu e vreodată la fel, a spus ea, nicio secundă mai târziu, nici peste o sută de ani. Iar oamenii se schimbă

la fel de mult ca şi oceanele.

Ginnie ieşi cu dificultate din apă şi rămase pe mal, lângă mine, cu capul plecat. Valurile se spărgeau şi se izbeau, apoi se retrăgeau. Se auzea un zgomot îndepărtat, care devenea din ce în ce mai tare: ceva se apropia de noi, de dincolo de ocean. De la kilometri distanţă, de la sute şi sute de kilometri, venea; o linie subţire, albă, gravată în albastrul strălucitor, crescând pe măsură ce se apropia.

Valul imens venea, iar lumea se clătina. Eu am privit în sus când a ajuns la noi. Era mai înalt decât copacii, decât casele, decât puteau să cuprindă mintea şi ochii, decât putea inima să urmeze.

Doar când atinse corpul plutitor al lui Lettie Hempstock, valul enorm se sparse. M-am aşteptat să fiu udat până la piele sau, mai rău, să fiu purtat departe de apa furioasă a oceanului, şi am ridicat o mână ca să-mi acopăr faţa.

Dar niciun val n-a împroşcat, izbindu-se asurzitor de mal, iar când mi-am coborât mâna n-am mai văzut decât apa neagră, liniştită, a unui iaz în noapte. Nimic nu se mai afla la suprafaţă, decât o spoială de nuferi şi reflecţia meditativă, incompletă a lunii.

Bătrâna doamnă Hempstock dispăruse şi ea. M-am gândit că era lângă mine, dar numai Ginnie se afla acolo, alături, privind tăcută în oglinda întunecată a micului iaz.

— Aşa, spuse ea. Te duc acasă.

Capitolul XV

În spatele grajdului pentru vaci era parcat un Land Rover. Portierele erau deschise, iar cheia se afla în contact. M-am aşezat pe locul din stânga, acoperit cu ziare, şi am privit-o pe Ginnie Hempstock întorcând cheia. Motorul a bolborosit de câteva ori înainte să pornească.

Nu mi-o imaginasem conducând pe niciuna dintre femeile din familia Hempstock.

— Nu ştiam că aveţi o maşină, am spus.

— Nu ştii multe lucruri, a spus cu acreală doamna Hempstock.

Apoi m-a privit mai blând şi a spus:

— Nu le poţi şti pe toate.

A pornit Land Rover-ul în marşarier şi acesta şi-a croit anevoios drum peste brazdele şi băltoacele din spatele fermei.

Aveam ceva în minte.

— Bătrâna doamnă Hempstock a spus că Lettie n-a murit, am zis. Dar părea moartă. Cred că e, de fapt, moartă. Nu cred că e adevărat că nu e moartă.

Ginnie părea gata să spună ceva despre natura adevărului, dar a spus doar atât:

— A fost rănită foarte grav. A luat-o oceanul. Sincer, nu ştiu dacă ne-o va înapoia vreodată. Dar putem spera, nu-i aşa?

— Da.

Am strâns pumnii şi am sperat din toate puterile.

Am săltat şi ne-am hurducat pe alee, cu douăzeci şi cinci de kilometri la oră.

— Chiar era… chiar este fiica dumneavoastră? am întrebat.

Nu ştiam şi încă nu ştiu de ce am întrebat-o aşa ceva.

Poate fiindcă voiam să ştiu mai multe despre fata care-mi salvase viaţa, care mă salvase nu doar o dată. Nu ştiam nimic despre ea.

— Mai mult sau mai puţin, a spus Ginnie. Bărbaţii din

familia Hempstock, fraţii mei, au plecat în lume şi au avut copii care au avut alţi copii, la rândul lor. Există alte femei din familia Hempstock în lume, şi pun pariu că fiecare dintre ele este o minune în felul ei. Însă doar buni, eu şi Lettie suntem esenţa.

— N-a avut un tătic? am întrebat.

— Nu.

— Dumneata ai avut un tătic?

— Eşti de neîntrecut la întrebări, aşa-i? Nu, dragule. Niciodată n-am apelat la asta. Ai nevoie de bărbaţi doar dacă vrei să creşti alţi bărbaţi.

— Nu trebuie să mă duceţi acasă, am spus. Aş putea rămâne cu voi. Aş putea aştepta până când Lettie se va întoarce din ocean. Aş putea lucra la fermă, să vă car lucruri şi să învăţ să conduc un tractor.

— Nu, a spus ea, dar cu blândeţe. Trebuie să-ţi continui viaţa. Lettie ţi-a oferit-o. Trebuie doar să creşti şi să încerci să fii demn de ea.

Am simţit un fior de ciudă. Deja era greu să fii în viaţă, să încerci să supravieţuieşti în lume şi să-ţi găseşti locul în ea, să faci ceea ce trebuie ca să te descurci, darămite să te mai şi întrebi dacă ce ai făcut, orice-ar fi fost, a meritat ca o persoană să-şi fi dat… poate chiar *viaţa* pentru asta. Nu era *corect.*

— Viaţa nu-i dreaptă, a spus Ginnie, de parcă aş fi vorbit cu voce tare.

A întors pe aleea noastră şi a oprit în faţa uşii de la intrare. Ne-am dat jos.

— Ar fi mai bine să-ţi uşurez întoarcerea acasă, a spus ea.

Doamna Hempstock a sunat la uşă, deşi aceasta nu era niciodată încuiată, şi s-a şters cu sârg pe picioarele încălţate în cizme Wellington, până când mama a venit să deschidă. Era îmbrăcată de culcare şi purta halatul roz cu pătrăţele.

— Iată-l, a spus Ginnie. În siguranţă, ca un soldat întors din războaie. S-a simţit de minune la petrecerea de plecare a lui Lettie, dar acum e timpul ca acest tânăr să se

odihnească.

Mama avea o privire goale, aproape confuză. Apoi confuzia a fost înlocuită de un zâmbet, de parcă lumea s-ar fi remodelat într-o formă care avea sens.

— Oh, n-ar fi trebuit să-l aduceţi, a spus mama. Unul dintre noi ar fi venit să-l ia.

Apoi s-a uitat în jos, către mine.

— Ce-i spui doamnei Hempstock, dragule?

Am spus automat:

— Mulţumesc-că-aţi-avut-grijă-de-mine.

— Foarte bine, dragă, a spus mama, continuând. Apoi: Lettie pleacă undeva?

— În Australia, a zis Ginnie, ca să stea cu tatăl ei. Ne va fi dor de băieţelul ăsta şi de jocurile lui, dar vă vom anunţa când se întoarce Lettie. Poate veni din nou să se joace, atunci.

Deveneam din ce în ce mai obosit. Petrecerea fusese amuzantă, deşi nu-mi aminteam mare lucru. Totuşi, ştiam că nu aveam să mai vizitez ferma familiei Hempstock. Nu fără Lettie acolo.

Australia se afla la mare, mare distanţă. Mă întrebam cât va dura până se va întoarce din Australia cu tatăl ei. Câţiva ani, probabil. Australia se afla de cealaltă parte a lumii, dincolo de ocean…

Un colţ neînsemnat al minţii mele îşi amintea un fir diferit al evenimentelor. Apoi l-am pierdut, parcă trezit dintr-un somn confortabil. Am privit în jur, m-am acoperit cu aşternuturile şi m-am întors la visul meu.

Doamna Hempstock a urcat înapoi în vechiul său Land Rover, atât de stropit cu noroi (acum puteam vedea asta, în lumina de deasupra uşii din faţă), încât aproape că nu mai rămăsese vreo urmă din vopseaua originală. A mers în marşarier în josul aleii, către drum.

Mama nu părea deranjată că mă întorsesem acasă îmbrăcat elegant, când era aproape unsprezece noaptea. Dar a spus:

— Am o veste proastă, dragule.

— Care?

— Ursula a trebuit să plece din cauza unor probleme de familie. Probleme urgente. A plecat deja. Ştiu cât de mult o plăceaţi voi, copiii.

Ştiam că mie nu-mi plăcuse, dar n-am zis nimic.

Nu mai dormea nimeni în camera mea din capul scărilor. Mama m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-mi primesc dormitorul înapoi pentru o vreme. Am spus că nu, fără să fiu sigur de ce. Nu-mi puteam aminti de ce nu-mi plăcuse deloc Ursula Monkton. Mă simţeam vag vinovat fiindcă o detestam atât de absolut şi de iraţional, însă nu doream defel să mă întorc în dormitorul acela, în ciuda chiuvetei galbene taman pe măsura mea, aşa că am rămas în camera pe care-o împărţeam cu sora mea până când familia noastră s-a mutat din casa aceea, cinci ani mai târziu (noi am protestat, iar adulţii au fost, cred, uşuraţi că îşi rezolvaseră dificultăţile financiare).

După ce ne-am mutat, casa a fost demolată. N-am vrut să merg şi s-o văd nelocuită, şi am refuzat să asist la demolare. O prea mare parte a vieţii mele era legată de cărămizile şi grinzile acelea, de ţevi şi de pereţi.

Mulţi ani mai târziu, sora mea, ea însăşi adult, mi-a mărturisit că avea impresia că mama noastră o concediase pe Ursula Monkton (pe care şi-o amintea cu plăcere drept o îngrijitoare drăguţă dintr-un şir de morocănoase) pentru că tata avea o aventură cu ea. Era posibil, am căzut de acord. Părinţii noştri trăiau încă, pe atunci, şi i-aş fi putut întreba, însă n-am făcut-o.

Tata nu a vorbit despre întâmplările din acele seri, nici atunci, nici mai târziu.

Pe când aveam vreo douăzeci de ani, m-am împrietenit, în sfârşit, cu tata. Aveam foarte puţine în comun când eram copil, şi eram sigur că-l dezamăgisem. Nu ceruse un copil pasionat de cărţi, pierdut în lumea lui. Voia un băiat care să facă tot ce-i plăcea lui: să înoate şi să boxeze, să joace rugby şi să conducă maşina cu plăcere; dar nu avusese parte de asta.

N-am mai coborât până la capătul aleii. Nu m-am gândit la maşina Mini albă, iar când îmi venea în minte minerul

de opale, se întâmpla fiindcă vedeam cele două opale neprelucrate de pe poliţa de deasupra şemineului nostru. Mi-l aminteam purtând cămaşă cadrilată şi blugi. Pielea lui era bronzată, nu în acea nuanţă roşu-cireşie cauzată de otrăvirea cu monoxid de carbon. Nu purta papion.

Monstru, motanul roşcovan pe care ni-l lăsase minerul de opale, plecase să caute mâncare pe la alte familii, şi, cu toate că îl vedeam din când în când bântuind prin şanţurile şi copacii de la capătul aleii, nu venea când îl chemam. M-am simţit uşurat, cred. Nu fusese niciodată pisica noastră. Ştiam asta, şi cred că şi el ştia.

Bănuiesc că o poveste contează doar în măsura în care personajele sale se schimbă. Dar eu aveam şapte ani când s-au întâmplat toate astea şi am rămas la fel ca la început, nu-i aşa? E valabil şi pentru toţi ceilalţi. Oamenii nu se schimbă.

Şi totuşi, unele lucruri s-au schimbat.

Cam la o lună după aceste întâmplări, şi la cinci ani înainte ca lumea dărăpănată în care locuiam să fie demolată şi înlocuită de case scunde, drepte şi aliniate, locuite de tineri inteligenţi care lucrau în oraş, dar stăteau în orăşelul meu, care făceau bani şi plasau banii dintr-o parte în alta, dar care nu construiau, nu săpau, nu lucrau la fermă şi nu ţeseau, şi cu nouă ani înainte s-o sărut pe Callie Anders…

M-am întors de la şcoală. Eram în mai, sau poate în primele zile de iunie. Şedea lângă uşa din spate, de parcă ştia precis unde se afla şi pe cine aştepta: o pisică neagră, ceva mai mare decât un pui, cu o pată albă deasupra urechii şi cu ochi de un albastru-verzui intens şi neobişnuit. S-a ţinut după mine în casă.

Am hrănit-o dintr-o conservă pe care o luasem pentru Monstru, în crăticioara prăfuită a acestuia.

Părinţii mei, care nu observaseră dispariţia motanului roşcovan, n-au observat, la început, sosirea noii pisici, iar când tata a comentat ceva pe marginea existenţei sale, locuia deja cu noi de câteva săptămâni, explorând grădina până când mă întorceam de la şcoală, apoi stând cu mine

cât timp citeam sau mă jucam. Noaptea aştepta sub pat până la stingerea luminilor, apoi îşi făcea loc pe o pernă, lângă mine, lingându-mă pe păr şi torcând încet, ca să nu o deranjeze pe sora mea.

Adormeam cu faţa în blăniţa ei, ascultând cum torcea profund, electric, mângâindu-mi obrazul.

Avea nişte ochi atât de neobişnuiţi! Mă făceau să mă gândesc la mare, aşa că i-am spus Ocean, şi n-aş fi ştiut să explic de ce.

EPILOG

Am stat pe banca verde, hodorogită, de lângă iazul pentru raţe, în spatele clădirii din cărămidă roşie a fermei, şi m-am gândit la pisicuţa mea.

Mi-am amintit doar că Oceanul devenise o pisică, pe care am adorat-o mulţi ani la rând. M-am întrebat ce se petrecuse cu ea, iar apoi m-am gândit. *Nu contează că nu-mi mai pot aminti detaliile. A ajuns-o moartea. Ni se întâmplă tuturor.*

În clădirea fermei s-a deschis o uşă şi am auzit paşi pe cărare. Curând, bătrâna s-a aşezat lângă mine.

— Ţi-am adus o ceaşcă de ceai, a spus ea. Şi un sandvici cu brânză şi roşii. Stai de ceva vreme aici. Am crezut c-ai leşinat.

— Într-un fel, aşa a fost, i-am spus. Mulţumesc.

Cât timp stătusem acolo, se înserase fără să bag de seamă.

Am luat ceaiul şi am sorbit din el, privind-o pe femeie, de data aceasta cu grijă. Am comparat-o cu amintirile de-acum patruzeci de ani.

— Nu sunteţi mama lui Lettie. Sunteţi bunica ei, nu-i aşa? Sunteţi bătrâna doamnă Hempstock?

— Întocmai, a răspuns ea, netulburată. Mănâncă-ţi sandviciul.

Am luat o muşcătură. Era bun, foarte bun. Pâine proaspăt coaptă, brânză sărată, tare, roşii care au cu adevărat gust de roşii.

Eram pierdut în amintiri şi am vrut să ştiu ce însemna totul.

— E adevărat? am întrebat, simţindu-mă ca un prost.

Dintre toate întrebările pe care le-aş fi putut pune, o alesesem tocmai pe aceea.

Bătrâna doamnă Hempstock ridică din umeri.

— Ce ţi-ai amintit? Probabil. Mai mult sau mai puţin. Oamenii îşi amintesc lucrurile diferit, şi nu vei găsi doi oameni să-şi amintească la fel, fie că se aflau sau nu acolo.

Ăştia ca voi stau unul lângă altul şi se pot afla la distanţă de continente.

Mai era o întrebare la care aveam nevoie de răspuns.

— De ce am venit aici?

S-a uitat la mine de parcă ar fi fost o întrebare-capcană.

— Înmormântarea, a spus. Ai vrut să pleci departe de toţi şi să fii singur. Aşa că, mai întâi, ai condus înapoi la locul unde ai stat când erai copil, iar când nu ţi-a oferit lucrurile de care-ţi era dor, ai veni aici, aşa cum faci mereu.

— Aşa cum fac mereu?

Am mai băut nişte ceai. Era încă fierbinte şi destul de tare, o ceaşcă excelentă din ceaiul muncitorului[17].

O lingură ar sta dreaptă în el, spunea mereu tata despre o ceaşcă de ceai pe gustul lui.

— Aşa cum faci mereu, a repetat ea.

— Nu, am spus. N-am mai fost aici de când a plecat Lettie în Australia. De la petrecerea ei de plecare. Apoi am adăugat: Care n-a avut loc. Ştiţi ce vreau să spun.

— Uneori, te întorci, a spus ea. Ai fost o dată aici când aveai douăzeci şi patru de ani, aşa-mi amintesc. Aveai doi copii mici şi-ţi era teamă. Ai venit aici înainte să pleci din părţile astea. Cred că aveai vreo treizeci de ani. Ţi-am dat să mănânci zdravăn la bucătărie şi mi-ai spus despre visele tale şi despre arta pe care o creai.

— Nu-mi amintesc.

Îşi înlătură părul din ochi.

— E mai uşor aşa.

Mi-am băut ceaiul şi mi-am terminat de mâncat sandviciul. Cana era albă, la fel şi farfuria. Seara nesfârşită de vară se apropia de final.

— De ce am venit aici? am întrebat iar.

— Aşa a vrut Lettie, a spus cineva.

Persoana care spusese asta se plimba în jurul iazului. Era o femeie cu haină maronie şi cizme Wellington. Am privit-o confuz. Părea mai tânără decât mine acum. Mi-

---

[17] Termen colocvial britanic pentru ceaiul tare şi ieftin băut de muncitorii în construcţii în timpul pauzelor.

aminteam că era mare, adultă, însă am observat acum că avea spre patruzeci de ani. O ştiam solidă, dar era trupeşă, atractivă – genul acela de femeie îmbujorată. Era încă Ginnie Hempstock, mama lui Lettie, şi arăta, eram sigur, la fel ca acum peste patruzeci de ani.

S-a aşezat pe bancă, lângă mine, aşa că eram flancat de câte o femeie din familia Hempstock. A spus:

— Cred că Lettie vrea doar să ştie că a meritat.

— Ce a meritat?

— Tu, zise bătrâna, cu asprime.

— Lettie a făcut ceva foarte important pentru tine, a spus Ginnie. Cred că vrea doar să ştie ce s-a întâmplat după aceea şi dacă a meritat ce-a făcut.

— S-a… sacrificat pentru mine.

— Se poate spune şi aşa, a zis Ginnie. Păsările foamei îţi sfâşiau inima. Ţipai atât de cumplit. N-a putut îndura asta. Trebuia să facă ceva.

Am încercat să-mi aduc aminte.

— Nu aşa îmi amintesc eu, am spus.

Bătrâna doamnă a pufnit.

— Nu ţi-am zis că n-ai să găseşti doi oameni să-şi amintească la fel acelaşi lucru?

— Pot să vorbesc cu ea?

— Doarme, a spus mama lui Lettie.

— Nu până nu termină ce are de făcut acolo unde e, a zis bunica lui Lettie, gesticulând, dar nu mi-am putut da seama dacă arăta spre iaz sau spre cer.

— Când se va întâmpla asta?

— Când va fi pregătită, a spus bătrâna.

— Curând, a zis, odată cu ea, fiica ei.

— Ei bine, am zis, dacă m-a adus aici să se uite la mine, atunci, să se uite.

Iar când am spus-o, am ştiut că se întâmplase deja. Cât timp şezusem pe bancă? Pe când mi-o aminteam, mă examinase.

— Ah… A făcut-o deja, nu-i aşa?

— Da, dragule.

— Şi am trecut testul?

Chipul bătrânei din dreapta mea era impenetrabil. Se lăsa seara. Din stânga mea, femeia mai tânără spuse:

— Nu poţi trece sau pica. Să fii om nu e un test pe care să-l treci sau să-l pici.

Am aşezat cana şi farfuria goală pe pământ.

— Cred că te descurci mai bine decât ultima oară când te-am văzut, spuse Ginnie Hempstock. Pentru început, îţi creşte o inimă nouă.

În amintirile mele femeia asta era cât un munte. Suspinasem şi tremurasem la pieptul ei. Acum era mai scundă decât mine în înălţime şi nu mi-o puteam imagina consolându-mă; nu aşa. Pe cerul de deasupra iazului, luna era plină.

Nu-mi puteam aminti nici în ruptul capului în ce fază era luna, ultima dată când mă uitasem la ea. Nu-mi aminteam, de fapt, când fusese ultima dată când aruncasem mai mult de o privire lunii.

— Ce se va întâmpla acum?

— Ce se întâmplă de fiecare dată când vii aici, spuse bătrâna. Vei pleca acasă.

— Nu mai ştiu unde e, le-am zis.

— Mereu spui acelaşi lucru, a spus Ginnie.

În mintea mea, Lettie Hempstock era în continuare cu un cap mai înaltă decât mine. În fond, avea unsprezece ani. Mă întrebam ce aş fi văzut – pe cine aş fi văzut – dacă s-ar fi aflat acum în faţa mea.

Luna care se reflecta în iaz era plină şi ea, şi m-am trezit gândindu-mă, pe neaşteptate, la nebunii din poveste, cei care plecaseră să pescuiască luna dintr-un lac, cu plase, convinşi că imaginea din apă era mai aproape şi mai uşor de prins decât globul care atârna pe cer.

Fireşte că aşa şi este.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi spre malul iazului.

— Lettie, am spus, încercând să ignor cele două femei din spatele meu. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— N-ar fi trebuit să te ia cu ea de la bun început, când a plecat să găsească lucrul de la care a pornit totul, a pufnit bătrâna doamnă Hempstock. Nimic n-o împiedica să

rezolve totul singură. Nu era nevoie să te ia şi pe tine să-i ţii de urât, prostuţa. Asta o să-i fie învăţătură de minte pe viitor.

M-am întors şi am privit-o pe bătrâna doamnă Hempstock.

— Chiar vă amintiţi când a fost făcută luna? am întrebat.

— Îmi amintesc multe lucruri, a spus ea.

— O să mă întorc aici?

— Asta n-ai de unde să ştii, a spus bătrâna.

— E vremea să pleci acum, a spus Ginnie Hempstock, cu blândeţe. Oamenii se întreabă pe unde umbli.

Şi când a vorbit despre ei, mi-am dat seama, cu groază, că sora mea, soţul ei, copiii ei şi ai mei, toţi cei care veniseră să-mi prezinte condoleanţe şi să jelească, toţi musafirii, se vor fi întrebând ce s-a ales de mine. Cu toate astea, dacă exista o zi în care puteau ierta mai uşor felul meu absent de-a fi, aceasta era ziua. Fusese lungă şi dificilă. Eram bucuros că se terminase.

— Sper că n-am făcut prea mare deranj, am spus.

— Nu, dragule, a zis bătrâna. Chiar deloc.

Am auzit o pisică mieunând. O clipă mai târziu, a ţâşnit din umbră într-un petic de lumină strălucitoare a lunii. S-a apropiat de mine încrezătoare şi s-a frecat cu capul de pantoful meu.

M-am aşezat pe vine lângă ea şi am scărpinat-o pe frunte, apoi am mângâiat-o pe spate. Era o pisică frumoasă, neagră, sau aşa am crezut, fiindcă luna înghiţise culoarea lucrurilor. Avea o pată albă lângă o ureche.

— Aveam cândva o pisică aşa ca asta, am spus. I-am spus Ocean. Era frumoasă. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu ea.

— Ne-ai adus-o înapoi, a zis Ginnie Hempstock.

Pe urmă mi-a atins umărul cu mâna, strângându-l o clipă, şi a plecat.

Mi-am luat farfuria şi cana şi le-am dus cu mine pe cărarea de întoarcere spre casă, însoţit de bătrână.

— Luna chiar străluceşte ca ziua, am spus. Aşa, ca în cântec.

— E bine să ai lună plină, a fost de acord.

— Ciudat. Pe moment, am crezut că eraţi două. Nu-i bizar?

— Sunt doar eu, a spus bătrâna. Mereu doar eu.

— Ştiu, am spus. Fireşte că aşa este.

Voiam să duc farfuria şi cana în bucătărie, însă ea m-a oprit la uşa casei.

— Acum ar trebui să te întorci la familia ta. Or să trimită oameni să te caute.

— Or să mă ierte, am spus.

Speram că aşa vor face. Sora mea avea să fie îngrijorată, şi vor fi oameni dezamăgiţi că nu putuseră să-mi spună cât de rău le părea pentru pierderea suferită.

— Aţi fost atât de bună că m-aţi lăsat să stau şi să mă gândesc aici, lângă iaz. Vă sunt recunoscător.

— Aiureli, a spus ea. Nu-i vorba de bunătate.

— Data viitoare când vă scrie Lettie din Australia, să-i transmiteţi salutări.

— Aşa voi face, a spus. Se va bucura că te-ai gândit la ea.

M-am urcat în maşină şi am pornit motorul. Bătrâna a stat în prag şi m-a privit politicos până când am întors maşina şi am pornit la drum pe alee.

M-am uitat înapoi la casă în oglinda retrovizoare, şi o iluzie optică a făcut să pară că două luni atârnau pe cer deasupra ei, ca o pereche de ochi care mă vegheau de sus: o lună perfect rotundă şi cealaltă, geamăna ei de pe reversul cerului, o semilună.

Curios, m-am întors pe scaun şi am privit în urmă. O singură semilună se afla deasupra fermei, liniştită, palidă şi perfectă.

M-am întrebat de unde venise iluzia celei de-a doua luni, însă a durat doar o clipă şi apoi am alungat gândul. Poate că era doar o imagine ulterioară percepţiei, am decretat, sau o fantomă; ceva ce îmi răscolise atât de puternic mintea, încât preţ de o clipă am crezut că era reală, însă acum dispăruse, decăzuse în trecut, ca o amintire uitată – ca o umbră în asfinţit.

MULŢUMIRI

Cartea pe care tocmai aţi citit-o se încheie aici. Aici sunt mulţumirile. Ce voi spune acum nu face parte din carte şi nu este necesar să citiţi. În mare parte e o înşiruire de nume.

Le datorez mulţumiri multor persoane, celor care mi-au fost alături în viaţă când am avut nevoie de ele, celor care mi-au adus ceai, celor care au scris cărţile care m-au crescut. Ar fi o prostie să le menţionez individual, dar iată.

Când am terminat de scris această carte, am trimis-o mai multor prieteni s-o citească, şi au făcut asta cu ochi înţelepţi. Apoi mi-au spus ce mergea şi ce avea nevoie de îmbunătăţiri. Le sunt recunoscător tuturor, însă mulţumiri aparte se îndreaptă către Maria Dahvana Headley, Olga Nunes, Alina Simone (regina titlurilor), Gary K. Wolfe, Kathleen Howard, Kelly McCullough, Eric Sussman, Hayley Campbell, Valya Dudycz Lupescu, Melissa Marr, Elyse Marshall, Anthony Martignetti, Peter Straub, Kat Dennings, Gene Wolfe, Gwenda Bond Anne Bobby, Lee „Budgie” Barnett, Morris Shamah, Farah Mendelsohn, Henry Selick, Clare Coney, Grace Monk şi Cornelia Funke.

Cartea aceasta a început – deşi pe atunci nu ştiam că urma să fie un roman – când Jonathan Strahan mi-a cerut o povestire. Am început să scriu pentru el despre minerul de opale şi familia Hempstock (care locuiau în mintea mea de multă vreme), iar Jonathan a fost înţelegător şi amabil când am recunoscut că nu avea să fie o povestire şi m-am aventurat să scriu un roman.

În Sarasota, Florida, Stephen King mi-a amintit de bucuria de a scrie, pur şi simplu, în fiecare zi. Câteodată, cuvintele ne salvează viaţa.

Art Speigelman mi-a oferit permisiunea de a folosi drept motto de deschidere un citat din conversaţia sa colaborativă cu Maurice Sendak în *New Yorker.*

Pe când tastam primul manuscris, îi citeam munca de peste zi soţiei mele, Amanda, seara, la culcare, şi am

învăţat mai multe despre cuvintele scrise citindu-le tare decât am învăţat vreodată despre ceva scris de mine. Amanda a fost primul cititor, iar mirarea ei, întrebările şi entuziasmul m-au călăuzit spre schiţele următoare. Am scris această carte pentru Amanda, pe când era foarte departe şi-mi era foarte dor de ea. Viaţa mea ar fi cenuşie şi plictisitoare fără ea.

Familia mea adevărată mi-a permis cu generozitate să le aşez versiuni extrem de fictive într-o carte care-mi jefuieşte aleatoriu amintirile din copilărie şi le remodelează în ceva nou şi ciudat. Le sunt recunoscător tuturor şi mai ales surorii mele celei mai mici, Lizzy, care nici măcar nu există în această versiune a evenimentelor, dar care m-a încurajat şi mi-a trimis fotografii de mult uitate.

Fiicele mele, Holly şi Maddy, au citit cartea şi au fost cei mai înţelepţi şi mai blânzi critici.

Am editori minunaţi pe ambele maluri ale Atlanticului: Jennifer Brehl şi Jane Morpeth, şi Rosemary Brosnan. Toate au citit cartea în primă fază şi mi-au sugerat aspecte pe care trebuia să le modific, să le repar şi să le reconstruiesc, iar Jane şi Jennifer s-au descurcat excelent cu sosirea unei cărţi pe care nu o aşteptau.

Aş dori să mulţumesc foarte mult comitetului de Prelegeri Zena Sutherland, care au avut loc la biblioteca publică din Chicago. Prelegerea pe care am ţinut-o în 2012 a fost, în retrospectivă, o conversaţie cu mine însumi despre această carte, în timp ce o scriam, pentru a încerca să înţeleg ce scriam şi pentru cine.

Merrilee Heifetz este de 25 de ani agentul meu literar. Sprijinul său în favoarea acestei cărţi şi a altor lucruri, timp de un sfert de secol, este nepreţuit. Jon Levin, agentul meu pentru filme şi altele asemenea, este un cititor cultivat şi chiar aduce a Ringo Starr.

Persoanele de treabă de pe Twitter au fost de mare folos când a trebuit să verific cât costau dulciurile de tip blackjack şi salata de fructe în anii ’60. Fără ei, aş fi scris cartea de două ori mai repede.

În sfârşit, mulţumirile mele membrilor familiei Hempstock, care, într-o formă sau alta, au fost întotdeauna acolo când am avut nevoie de ei.

Neil Gaiman
Insula Skye, iulie 2012